

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. 11. 2017 v senátě složeném z předsedy JUDr. Michaela Vrtka, Ph.D. a přísedících Vojtěcha Kundraty a Josefa Marka, **t a k t o :**

Obžalovaný

V. L.
nar. xxxx v Xxxx,
bytem Xxxx,
t. č. ve vazbě ve Xxxx,
xxxx,

I.

je vinen, že

1)

v přesně nezjištěné době v noci z 12.10.2013 na 13.10.2013 v hotelu Le Terminus ve městě Mons, v Belgii, poškozené K. Š., nar. xxxx, v té době jeho přítelkyni, když spala, odcizil kontakty a další data z jejího mobilního telefonu zn. iPhone, model A1303, IMEI: xxxx, a dále si stáhl její facebookovou komunikaci, včetně kontaktů, kdy takto získaná data nebyla ze strany poškozené určena jemu, přičemž poté, co na přelomu prosince 2013 a ledna 2014 poškozená K. Š. ukončila jejich vzájemný intimní vztah, trvající od jara 2011, kontaktoval, většinou přes internet, v období leden 2014 až květen 2014 známé a přátele poškozené, a to nejméně B. H., J. S., V. D., I. L., D. T., N. G., J. T., D. J., před kterými poškozenou K. Š. na základě informací získaných z jejího mobilního telefonu očeřoval a psal o ní urážlivé

sexuální sdělení, dále kontaktoval děkanku Právnické fakulty Masarykovy univerzity Brno, prof. JUDr. N. R., CSc., s tím, že K. Š. má sexuální vztah s učitelem vysoké školy, a současně nejméně v období od ledna do února 2014 poškozenou K. Š. kontaktoval prostřednictvím telefonátů, SMS a přes Facebook s výčitkami, a jednal tak i přes její opakované žádosti, aby jí nekontaktoval, kdy takové jednání bylo způsobilé vzbudit v poškozené důvodnou obavu o její zdraví,

2.)

v přesně nezjištěné době v měsíci dubnu 2014 kontaktoval prostřednictvím sociální sítě Facebook poškozenou B. H., nar. xxxx, kde z jejího profilu zjistil informace o její osobě, včetně fotografií a jejího data narození, s poškozenou komunikoval téměř každý den přes Facebook nebo SMS, kdy se zajímal o její osobu, včetně intimních informací, skládal jí komplimenty, nabízel jí finanční výpomoc, pomoc v pracovní kariéře, zlepšení její budoucnosti, s tím, že za tuto jeho podporu se ona stane jeho intimní partnerkou, které za sexuální služby bude platit, nabízel jí ke koupi mobilní telefon zn. iPhone, notebook, automobil, za orální sex jí nabízel 1000 Kč, poškozenou žádal o osobní schůzku, ke které následně došlo dne 20.4.2014 ve večerních hodinách v Brně na ulici Xxxx, kde k žádným sexuálním praktikám nedošlo, neboť poškozená na schůzku přišla s přáteli, což jí obžalovaný vytkl, opět jí zopakoval své sexuální návrhy a dal jí 500 Kč a krém na pleť, za to, že se mu bude věnovat, navrhl další schůzku, která se uskutečnila v přesně nezjištěné době začátkem května 2014 ve večerních hodinách v Brně na ul. Xxxx, kam přijel obžalovaný svým automobilem, do kterého poškozená nastoupila a po zaparkování na ulici Xxxx v Brně, obžalovaný opakoval své sexuální návrhy, přislíbil finanční odměnu za orální sex, poškozenou si posadil na klín, chtěl pusy, což odmítla, osahával jí pod tričkem na prsou, na zadku, v rozkroku a dožadoval se orálního sexu, ke kterému se poškozená neměla, a proto jí ukázal pokladničku s papírovými bankovkami, s tím, že všechny mohou být její, když mu bude po vůli, ale poškozená se zdráhala, chtěla z auta vystoupit, a tak jí obžalovaný dal 500 Kč, aby si ji získal pro sexuální služby, poté poškozená z vozidla vystoupila, odešla a přestala reagovat na sexuální nabídky ze strany obžalovaného,

t e d y

v bodě 1)

- získal přístup k počítačovému systému a neoprávněně užil data uložená v počítačovém systému v úmyslu způsobit jinému jinou újmu,
- jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že jej vytrvale prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně a jinak kontaktoval a omezoval jej v jeho obvyklém způsobu života

v bodě 2)

- nabídl, slíbil a poskytl dítěti za pohlavní styk úplatu a prospěch.

T í m s p á c h a l

v bodě 1)

- přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,
- přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c), písm. d) trestního zákoníku,

v bodě 2)

- přečin svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1 trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 230 odst. 3 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let.**

Podle § 80 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest vyhoštění z území České republiky na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená K. Š., nar. xxxx, odkazuje s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Podle § 226 písm. b) trestního řádu se obžalovaný V. L., nar. xxxx **z p r o š ť u j e o b ě z a l o b y** státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 10.1.2017, sp. zn. 1 KZV 37/2016 pro skutky uvedené v obžalobě pod body 1. – 3. spočívající v tom, že

1.

v přesně nezjištěné době na přelomu podzimu a zimy 2011 v Praze xxxx v hotelu Xxxx, v odpoledních hodinách znásilnil K. S., nar. xxxx, tak, že hotelový pokoj uzamkl, klíč schoval, slovně poškozené žádal polibky, když odmítla začal ji osahávat, načež ho poškozená odtlačovala, pak ji na posteli v poloze na zádech zalehnul, ačkoliv poškozená neustále slovně opakovala, že to nechce, odvracela hlavu od polibků, držela kolena u sebe, V. L. poškozenou hladil a snažil se ji líbat, opakovaně se ji snažil roztáhnout nohy, což se mu nakonec podařilo, odhrnul jí kalhotky na bok, vnikl do ní penisem a vykonal soulož s výronem semene na tělo poškozené, přičemž poškozená brečela a pak utekla do sprchy,

2.

v přesně nezjištěné době v období od prosince 2011 do června 2012, opakovaně, nejméně ve třech případech v Praze xxxxx v hotelu Xxxx a v jednom případě v přesně nezjištěném hotelu v Praze, znásilnil K. S., nar. xxxx, tak, že hotelový pokoj uzamkl, klíč schoval a pod pohrůžkou kariérního zničení, pomluvy a zveřejnění podepsaného dokumentu uznání dluhu, podepsaného ceníku sexuálních služeb a intimních fotografií poškozené, které si k tomuto účelu dříve pořídil, křikem a napřaženou rukou k facce, ji donutil k manipulaci s jeho penisem do vyvrcholení, orálnímu sexu a souložím v různých polohách, čímž poškozené způsobil psychickou újmu spočívající v nespavosti, úzkostem a vracení nepřijemných vzpomínek,

3.

v přesně nezjištěné době na přelomu roku 2011 a 2012, tři týdny po události popsané v bodě 1 obžaloby, v Praze, přinutil K. S. podepsat uznání smyšleného dluhu ve výši 250.000 Kč a seznam s finančním oceněním sexuálních služeb, kterými měla svůj dluh K. S. umazávat, přičemž jí vyhrožoval, že pokud uznání dluhu a seznam nepodepíše, že ji zničí, že ji pomluví u přátel a u tanečníků, že o dluhu řekne její matce, čímž si chtěl vynutit setrvání poškozené ve vztahu s ním a různé sexuální služby,

v čemž bylo obžalobou spatřováno spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku (v bodě 1., 2. obžaloby) a přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku (v bodě 3. obžaloby),

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění:

Dokazováním v hlavním líčení byly zjištěny následující skutečnosti:

Hned na počátku odůvodnění tohoto rozhodnutí musí soud připomenout, že se jedná již o druhý rozsudek v trestní věci obžalovaného V. L.. První meritorní rozhodnutí ve věci bylo vyhlášeno dne 28.7.2017 pod č. j. 39 T 1/2017-963, kdy nalézací soud dospěl ke stejným závěrům stran zhodnocení provedených důkazů, právní kvalifikace jednání, kterým obžalovaného uznal vinným, závěrům, o něž naopak opřel svůj názor o zproštění V. L. části obžaloby, jakož i otázkám uloženého trestu a uplatněného nároku na náhradu škody a kompenzace nemajetkové újmy. Vzhledem k tomu, krajský soud využívá v plném rozsahu odůvodnění, které popsal v předchozím rozhodnutí s tím, že nové poznatky plynoucí z doplněného dokazování, jejich zhodnocení či další nové pasáže budou níže v textu zvýrazněny.

Obžaloba státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 10.1.2017 sp. zn. 1 KZV 37/2016 kladla obžalovanému V. L. za vinu, že jednak (bod 1. obžaloby) na přelomu podzimu a zimy 2011 v Praze xxx v hotelu Xxxx znásilnil K. S., nar. xxxx, a to tak, že hotelový pokoj uzamkl, poté požadoval od poškozené polibky, přičemž i přes její verbální i fyzický odpor ji začal osahávat, zalehnul ji, hladil a snažil se ji líbat a roztáhnout nohy, což se mu nakonec podařilo, vnikl do poškozené penisem a vykonal na ní soulož.

Následně pak od prosince 2011 do června 2012 nejméně ve třech případech v Praze v hotelu Xxxx a dále v jednom případě v přesně nezjištěném hotelu v Praze znásilnil K. S., kdy opět uzamkl hotelový pokoj a pod pohružkou kariérního zničení, pomluvy a zveřejnění podepsaného dokumentu o uznání dluhu, podepsaného ceníku sexuálních služeb a intimních fotografií poškozené, které si za tímto účelem pořídil dříve, křikem a napřaženou rukou k face, poškozenou donutil k manipulaci s jeho penisem až do vyvrcholení, orálnímu sexu a souloži v různých polohách, přičemž poškozené způsobil takovýmto jednáním psychickou újmu spočívající v nespavosti, úzkostech a vracení nepříjemných vzpomínek. V tomto jednání obžaloba spatřovala zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Ve vztahu k poškozené K. S. se pak obžalovaný měl dopustit jednání též na přelomu roku 2011 a 2012, tři týdny po prvním znásilnění, kdy v Praze přinutil poškozenou podepsat uznání smyšleného dluhu ve výši 250.000 Kč a seznam s finančním oceněním sexuálních služeb, kterými měla svůj dluh poškozená umazávat, přičemž ji vyhrožoval, že pokud tyto materiály nepodepíše, tak ji zničí, pomluví u přátel a o dluhu řekne její matce, čímž si chtěl vynutit setrvání poškozené ve vztahu s ním a různé sexuální služby. V tomto jednání spatřovala obžaloba spáchání přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku (bod 2. obžaloby).

Dále pak obžaloba kladla obžalovanému V. L. za vinu jednání ve vztahu k poškozené K. Š., a to jednak, že v přesně nezjištěné době v noci z 12. na 13.10.2013 v hotelu v Xxxx odcizil, zatímco poškozená spala, z jejího mobilního telefonu značky iPhone kontakty a další data, a stáhl si též její facebookovou komunikaci, včetně kontaktů a poté zveřejňoval a rozšiřoval korespondenci, která nebyla určena jemu, ale jiným osobám, právě na kontakty z odcizeného mobilního telefonu, a to vyučující na vysoké škole, přátelům a známým poškozené s cílem K. Š. zdiskreditovat a zničit, aby přišla o přátele a neuplatnila se v oboru šití šatů a nemohla se věnovat svému koníčku společenskému tanci (bod 4. obžaloby). V tomto jednání obžaloba spatřovala spáchání přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Dále pak (bod 5. obžaloby) začátkem prosince 2013 poté, co poškozená chtěla ukončit jejich vzájemný intimní vztah trávající od jara 2011, tuto nutil k setrvání ve vztahu, vyhrožoval jí, že pokud nebude jeho milenkou, využije svého vlivu a zničí ji tak, aby musela přestat s tancováním a šitím šatů a rozešle lechtivou korespondenci jejím přátelům a manželkám, řekne o jejich poměru matce tak, že se bude muset poškozená odstěhovat do zahraničí, kdy takovéto jednání vyvrcholilo dne 3.1.2014 v nočních hodinách, kdy v přesně nezjištěném hotelu v Praze jí několik hodin nadával, sepsal na kus papíru smlouvu ve znění: „3 roky milenci, 3 roky verny, uprimne, otevreno bez klamu“, přičemž na tyto podmínky v zoufalství poškozená přistoupila a teprve v momentu nepřítomnosti obžalovaného z hotelu utekla neoblečená a bosá, kdy obžalovaný začal následně své výhrůžky plnit a většinou přes internet kontaktoval její kamarády a známé, před kterými poškozenou očerňoval, psal vulgární a urážlivé sexuální sdělení, též kontaktoval děkanku právnické fakulty Masarykovy university v Brně s tím, že poškozená má sexuální vztah s učitelem, podal na poškozenou oznámení na Finanční úřad Brno I. a Živnostenský úřad města Brna pro neoprávněné podnikání a dále poškozenou kontaktoval do února 2014 prostřednictvím SMS a telefonátů a přes Facebook, kdy takovýmto jednáním měla poškozená utrpět posttraumatickou stresovou poruchu, nejméně po období od prosince 2014 do července 2015, kdy tato jí omezovala na běžném způsobu života, zejména tak, že pomýšlela na sebevraždu, přestala chodit do tanečního klubu závodně tančit, bavit se s kamarády, musela omezit šití šatů, ukončila studium na právnické fakultě a v době od 7.1.2015 do 13.1.2015 byla s psychickými problémy hospitalizována. Takovéto jednání mělo dle obžaloby naplnit znaky skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku.

Konečně pak obžaloba kladla V. L. za vinu (bod 6. obžaloby), že v dubnu 2014 kontaktoval prostřednictvím sociální sítě Facebook poškozenou B. H., nar. xxxx, kdy z jejího profilu zjistil veškeré informace o její osobě, zajímal se o ni, včetně intimních informací, nabízel jí finanční pomoc a pomoc též v pracovní kariéře a zlepšení budoucnosti, kdy za tuto podporu vyžadoval, aby se stala jeho intimní partnerkou, které bude za sexuální služby platit, koupí jí telefon, notebook, auto, konkrétně jí pak nabízel částku 1.000 Kč za orální sex, kdy požádal poškozenou o osobní schůzku, ke které došlo 20.4.2014 v Brně na ulici Xxxx, kam však poškozená přišla s přáteli, což jí obžalovaný vytkl a opakoval své sexuální návrhy a dal jí 500 Kč a krém na pleť, pokud se mu bude věnovat a navrhl další schůzku, která se uskutečnila v přesně nezjištěné době začátkem května 2014 ve večerních hodinách v Brně na ulici Xxxx, kam přijel svým vozidlem, do kterého poškozená nastoupila, zde obžalovaný opakoval své sexuální návrhy a přislíbil finanční odměnu za orální sex, posadil si ji na klín a osahával pod tričkem na prsou, na zadku a v rozkroku, kdy poté, co poškozená opakovaně odmítala jeho návrhy, jí ukázal pokladničku s papírovými bankovkami, které mohly být všechny její, pokud mu bude po vůli, ovšem poškozená se nadále zdráhala a tak jí dal 500 Kč, aby si ji získal pro sexuální služby, avšak B. H. s vozidla vystoupila, odešla a přestala na sexuální nabídky reagovat. V takovémto jednání obžaloba spatřovala přečin svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1 trestního zákoníku.

V podrobnostech popisu skutkového děje pak soud odkazuje na předmětnou obžalobu státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně (č.l. 683-697 trestního spisu).

Jak již bylo uvedeno výše, Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 28.7.2017, č. j. 39 T 1/2017-963, kterým uznal obžalovaného vinným přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c), písm. d) trestního zákoníku (ve vztahu k poškozené K. Š. – bod I./1. výroku) a dále přečinem svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1 trestního zákoníku (vůči poškozené B. H. – bod I./2. výroku). Za toto jednání byl obžalovanému uložen podle § 230 odst. 3 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Současně byl obžalovanému uložen podle § 80 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let. Poškozená K. Š. pak byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána s nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve vztahu k poškozené K. S. soud obžalovaného zprostil podle § 226 písm. b) tr. řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 10.1.2017, sp. zn. 1 KZV 37/2016, neboť dospěl k závěru, že skutek označený v bodech 1. – 3. obžaloby není trestným činem.

Proti tomuto rozhodnutí podaly odvolání obžalovaný V. L., státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, jakož i poškozená K. Š.. Vrchní soud v Olomouci, jakožto soud odvolací pak usnesením ze dne 10.10.2017, č. j. 5 To 73/2017-1068 zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ve svém odůvodnění odvolací soud zdůraznil, že přes dokazování, které krajský soud provedl, nebyl ustálen skutkový stav věci v rozsahu § 2 odst. 5 tr. řádu, neboť se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a k objasnění věci bude třeba důkazy opakovat či provádět důkazy nové. Za důvodné označil odvolací soud

výhrady státního zástupce k hodnocení znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie zpracované na poškozené K. S. a K. Š.. Za stěžejní pak spatřuje pochybení ve dvou rovinách.

Předně se jedná o otázku věrohodnosti obou poškozených, které znalci podrobili vyšetření a řadě psychologických testů, aniž by potvrdili možnost tyto testy simulovat. Odvolací soud uvedl, že ačkoliv souhlasí se závěrem nalézacího soudu, že znalecké posudky jsou pouze jedním z důkazů provedených v hlavním líčení, nelze pomíjet, že jsou objektivizovaným odrazem skutečnosti a jsou založeny na vysoké odborné erudici zpracovatelů. Je proto nezbytné, aby soud na takové posudky bral zřetel o to spíše, že závěry posudků opatřených v přípravném řízení byly verifikovány revizním ústavním posudkem. K tomuto odvolací soud doplnil, že nebyla dostatečně vyhodnocena výpověď B. H., kterou soud prvního stupně považuje za věrohodnou, v níž tato poškozená popisuje v zásadě stejně, jakým způsobem obžalovaný L. jednal při seznamování se s mladšími dívkami. Toto jednání měl obžalovaný používat ve vztahu ke všem třem poškozeným. Pokud nalézací soud závěr o nevěrohodnosti odůvodňuje vzájemnou facebookovou komunikací a dalším chováním poškozených po činu či projevy v běžném životě, tento názor soud blíže nekonfrontoval se závěry znaleckých posudků.

Druhou rovinou jsou závěry o hodnocení psychiatrických posudků ve vztahu k vzniklému následku u poškozených. Znalci se vypořádali s problematickým vztahem K. Š. k otci a i přes znalost problému dospěli k existenci posttraumatické stresové poruchy u jmenované. Její vznik je spojován a uváděn též v souvislosti s lékařskými zprávami o hospitalizaci. Závěr nalézacího soudu o možné simulaci pak odvolací soud označil za spekulativní a důkazně nepodložený, stejně jako závěr, že posttraumatická stresová porucha (dále též jen PTSP) mohla být diagnostikována nesprávně. Za přílehlavý nepovažuje odvolací soud ani závěr, že stěžejní příčinou vzniku poruchové následku u poškozené Š. bylo toliko znásilnění dne 3.1.2014, pro které však nebylo zahájeno trestní stíhání.

V rámci nového projednání věci tak odvolací soud zavázal Krajský soud v Brně, aby opatřil výpis z bankovního účtu poškozené Š. k výběru peněžních prostředků dne 3.1.2014, výpis z hotelové knihy hostů o ubytování obžalovaného a K. Š. z téhož dne, vyslechnutí znalců k poznatkům o chování poškozené Š. po spáchání trestné činnosti a v návaznosti na to aby opětovně vyhodnotil provedené důkazy z pohledu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu ve vztahu ke skutkům týkajících se poškozených Š. a S.. V případě vyvození trestní odpovědnosti obžalovaného pak uvážit výhrady státního zástupce směřující k právní kvalifikaci činů obžalovaného a poškozené k event. rozsahu a výši jí uplatněného nároku.

Krajský soud v Brně, jakožto soud nalézací, provedl v rámci hlavního líčení dokazování výsledkem obžalovaného, slyšením svědkyň K. S. a K. Š., dále pak čtením svědeckých výpovědí M. B., V. D., B. H., profesorky JUDr. N. R., CSc., J. S., D. T. a A. B., dále pak rozsáhlým znaleckým dokazováním z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie a psychiatrie MUDr. Z. Š. a PhDr. B. Š. k osobě poškozené K. Š., a navazujícím ústavním znaleckým posudkem Všeobecné fakultní nemocnice v Praze ze shodných odvětví opět k jmenované poškozené, znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. M. K. k osobě poškozené K. Š., posudkem k výpočtu bolestného K. Š. znalkyň MUDr. E. M., Ph.D. a rovněž znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie

a sexuologie MUDr. P. S. k osobě obžalovaného V. L. a v neposlední řadě listinnými materiály, kterou jsou obsaženy v trestním spise Krajského soudu v Brně sp. zn. 39 T 1/2017, jakož i spisech připojených, a to Městského soudu v Brně sp. zn. 3 T 157/2010 a Městského soudu v Brně sp. zn. 22 P 118/2005.

V rámci nového projednání věci u hlavního líčení dne 24.11.2017 soud doplnil dokazování o opětovný výslech znalců doc. MUDr. P. P., CSc., a PhDr. et PaedDr. P. H., Ph.D., MBA, coby osob, které zpracovávaly ústavní znalecký posudek Všeobecné fakultní nemocnice v Praze. Dále též doplnil listinné materiály, zejména o odvolacím soudem požadované informace k pobytu poškozené Š. v Praze dne 3.1.2014 a v neposlední řadě o výslech samotného obžalovaného.

K výpovědi obžalovaného V. L.

Obžalovaný V. L. (č.l. 709-726, 782-785, 899-901) se vyjádřil velmi obsáhle ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, kdy takovéto vyjádření lze shrnout následovně. Obžalovaný opakovaně důrazně popřel, že by se dopustil kteréhokoliv jednání, které je mu, obžalobou kladeno za vinu V obecné rovině poukázal na skutečnost, že žije na Slovensku, ale podniká v rámci celé Evropy, kdy prodává zejména obuv pro společenské tance, popř. další s tím spojené doplňky a při této činnosti navštěvuje soutěžní akce pořádané po celé Evropě. V jejich rámci se pak seznámil právě s poškozenými K. S. a K. Š..

Pokud se týká K. S., s touto se znal v období leden až květen 2011, po tomto období se setkali jednou, a to na počátku srpna 2011. Seznámili se na soutěži v Praze, a protože o sobě poškozená tvrdila, že pracuje jako trenérka dětí a snaží se tímto způsobem vydělávat na živobytí pro sebe a svou invalidní matku, začali plánovat, že by mohli otevřít internetový obchod. Tyto plány pak byly probírány na schůzkách právě v období leden až květen 2011, kdy se setkali přibližně šestkrát, či maximálně osmkrát. Poškozenou vyzvedával v místě jejího bydliště a odjížděli do hotelu Xxxx, kde se věnovali myšlenkám společného podnikání. Je pravdou, že na takovýchto setkáních došlo i k sexu, a to asi ve dvou či třech případech. Rozhodně však poškozenou neznásilnil, vše bylo z její strany dobrovolné. V rámci intimního vztahu docházelo k souložím i orálnímu sexu, nikdy však poškozenou neuhodil, ani jí nevyhrožoval jakkoliv násilím. Rovněž tak poškozená nikdy sex neodmítala. Obžalovaný zdůraznil, že za dané období může lékařskou dokumentací doložit podstoupení dvou složitých operací, kdy v únoru 2011 mu byla dělána operace nosu, dostal infekci a vytrhli mu zuby, přičemž veškeré operace probíhaly v anestezii a v té době byl velmi slabý, takže nemohlo dojít ke znásilnění už jen proto, že by mu za situace, pokud by se poškozená bránila, začala téct krev z nosu. Navíc má astma a jakýkoliv fyzický odpor by nemohl překonávat. Není rovněž pravdou, že by pořizoval intimní fotografie poškozené, v daném směru ona sama umístila asi v březnu 2011 na svůj facebookový profil jednu fotku v podprsence s hračkou z erotického obchodu, k čemuž jí sdělil, aby fotku smazala, neboť takto by se plánovaný internetový obchod nerozjel. Je rovněž lží, že by měl nutit poškozenou k podepsání údajného dluhu 250.000 Kč. Pokud se týká uvedené částky, tuto musela S. zkopírovat od druhé poškozené K. Š., se kterou jsou kamarádky, a právě tuto sumu obžalovaný vložil do obchodu s K. Š.. Je pravdou, že za dobu známosti poskytl poškozené S. věci či finanční částky, a to přibližně okolo 55.000 Kč. Za tyto si koupila mobilní telefon, notebook, dal jí taneční boty, šperky, zaplatil pobyt v lázních, či dal peníze na tancování. Pokud posléze došlo k sexu, tento byl iniciován ze strany poškozené a vnímal ho jako určité poděkování za to co pro ni dělá. K ukončení vztahu došlo poté, co koncem srpna přijel do Prahy a viděl poškozenou

v přítomnosti osoby, kterou považoval za její maminku a která přijela autem značky Renault. Poškozená ho na schůzce žádala o 11.000 Kč na dluh, který má a on pochopil, že po celou dobu mu poškozená jednak neustále lže o matce, stejně jako, že ho pouze finančně využívá. Napsal jí proto SMS ve znění: „*Znáš pohádku o zlaté rybce? Tak nyní skončila.*“ Peníze, které daným způsobem poskytl poškozené, nikdy nežádal zpět. K. S. obžalovaný hodnotil jako osobu, která byla značně sexuálně promiskuitní, tvrdila mu, že již od svých 12 či 13 let je lesbička a ve 14 letech měla celý seznam milenců. Hovořila také o špatné zkušenosti s předchozím přítelem, který se jmenoval M., kdy ač s ním měla vztah, začala současně spát se svým tanečním partnerem, M. se o tom dozvěděl, zhroutil se a začal brát drogy. Obžalovaný se dále vyjádřil k hotelu, v němž docházelo ke schůzkám s poškozenou S., kdy na pozemku stojí dva domy velmi blízko sebe, v jednom bydlí majitelé a druhý dům se pronajímá. Jedná se o velmi levné ubytování, kdy v onom odděleném domě, kde přespávali, jsou v přízemí dva pokoje, jeden velký, což je jídelna, a další, kde bylo pět postelí. V prvním patře byly rovněž místnosti. V době, kdy zde byl přítomen s poškozenou, zde byly ubytovány i jiné osoby, obžalovaný zmiňoval Němce či Rakušany. Obžalovaný zdůraznil, že nikdy v životě nepoužil vůči ženám násilí, tak jak tvrdí poškozená. V případě, že by došlo k jakémoliv potyčce či křiku, museli by o tomto vědět majitelé hotelu, kteří byli vždy přítomni v druhé budově. Pokud poškozená utrpěla psychickou újmu, o které hovoří také obžaloba, obžalovaný zdůraznil, že z výpovědi jmenované vyplývá, že měla přítele, který ji bil, a proto, pokud jí vznikla jakákoliv újma, rozhodně nepochází z jednání obžalovaného, ale jiných osob. Sám ostatně ani nevěděl, kolik je S. let, protože viděl její Facebook, kde se osoba může zaregistrovat od 16 let, viděl, že jej má již od roku 2007 a proto předpokládal, že je starší. Sama ostatně vypadala na vyšší věk, a pokud říkala, že studuje obchodní akademii, obžalovaný zdůraznil, že akademie je v Rusku nejvyšší stupeň vysokoškolského vzdělání, proto měl pocit, že se jedná o podstatně starší osobu, než kolik poškozené ve skutečnosti bylo. Pro obžalovaného je nepochopitelné, že pokud se měl vůči K. S. dopouštět natolik závažného jednání, které je mu kladeno za vinu, jmenovaná o něm 5 let mlčela a nikomu ho neoznámila. Její jednání má však za motivované spojení s další poškozenou K. Š., které se proti němu spikly.

K poškozené K. Š. pak obžalovaný uvedl následující. Seznámili se 26. či 27. března 2011 a jejich vztah trval 33 měsíců. Tento hodnotil jako velmi složitý. S poškozenou se obžalovaný seznámil na tradiční soutěži Brno Open a domluvili se, že se budou zabývat společně obchodem, obžalovaný bude poškozené shánět látku na šaty, kamínky Swarovski a další věci. Š. mu záhy začala psát zamilované dopisy. Obvykle se setkávali jednou či dvakrát za měsíc, někdy se ale neviděli i tři měsíce. Je pravdou, že mezi ním a poškozenou došlo k sexu, neví však kolikrát, mohlo to být v pěti, ale i v patnácti případech. V každém případě obžalovaný popřel, že by si sexuální praktiky jakkoliv na poškozené vynucoval násilím. Setkávali se u poškozené doma, popřípadě v hotelu Xxxx u Brna, ale společně jezdili též do zahraničí (do Itálie, Belgie, Slovinska atd.). Důvodem takovýchto cest společně s poškozenou byla snaha pomoci jí prorazit v oblasti šití šatů pro tanečnický. V předmětné době, kdy měl poměr s K. Š., obžalovaný popřel, že by měl, že by měl přístup k jejímu mobilnímu telefonu, resp. že by si z něj pořizoval kontakty či kopii komunikace. Naopak byla to Š., kdo měl přístup k jeho mobilnímu telefonu, což je také důvod, proč se seznámila s K. S.. K tomuto došlo v hotelu Xxxx u Bratislavy, kdy po příchodu na pokoj zjistil, že Š. se dívá na jeho korespondenci se S.. S. mu poté sdělila, že Š. jí napsala a tak se seznámily, soutěžily spolu v tom, která z obžalovaného vytáhne více peněz. Je pravdou, že obžalovaný později kontaktoval děkanku právnické fakulty JUDr. R., a to z důvodu, že se mu v září 2011 Š. svěřila s problémy na universitě. K těmto mělo dojít,

když si ji zavolal vyučující na fakultě, ve výtahu se líbali a došlo mezi nimi k orálnímu sexu a poté souloži. Poškozená jej žádala o radu, načež se domluvili, že ukončí studium na právnické fakultě. Obžalovaný se domníval, že by se mohlo jednat o korupci, kdy se sexem platí za zkoušku, o tomto napsal na ministerstvo školství, odkud mu odpověděli, aby se obrátil na děkanku. Součástí e-mailu, který JUDr. R. zaslal, byla i korespondence mezi daným vyučujícím a poškozenou, kterou v prosinci 2013 koupil od neznámých lidí. K tomuto obžalovaný doplnil, že poškozená dvakrát ztratila svůj telefon, což uváděla na svém Facebooku a obžalovaný předpokládá, že některý ze studentů telefon našel, přečetl si korespondenci a usoudil, že Š. díky sexu skládá zkoušky. Jelikož v mobilním telefonu byl kontakt také na obžalovaného, obrátili se dotyční na obžalovaného a nabídli mu korespondenci k odkupu. Pokud se týká osoby D. T., tuto obžalovaný zná a byl s ní v kontaktu. Přiznal, že se svědkyni hovořil o poškozené a posílal po ní poškozené různé věci. K facebookové komunikaci na č.l. 223-227 trestního spisu však uvedl, že toto svědkyni T. rozhodně nepsal, této adresoval pouze SMS. Ke smlouvě, o které hovoří obžaloba s textem: *“3 roky milenci, 3 roky věrní, upřímně, otevřeně, bez klamu“* poukázal, že datum je napsané jinou rukou, jiným stylem i barvou a nejedná se o jeho výtvar. K ukončení vztahu došlo v lednu 2014, kdy vytýkal poškozené její vztah s tanečním porotcem J. B., který je jeho kamarádem, je ženatý a má také 60 roků. Udělala také hodně chyb v rámci podnikání, za což potom nesl, jako jednatel společnosti, odpovědnost. Je pravdou, že následně kontaktoval otce poškozené, o kterém mu K. Š. zpočátku tvrdila, že se jedná o velice špatného člověka, který ji bije a neplatí výživné. Bylo mu poškozené líto, a proto jí řekl, že jí bude dávat 3.000 Kč jako výživné za podmínky, že ukončí veškeré soudní spory s otcem. Když skončil svůj vztah s poškozenou, rozhodl se kontaktovat jejího otce, aby mu řekl, že je špatným člověkem, ale ve výsledku zjistil, že se jedná o člověka čestného a důstojného. Do současné doby pak poškozená Š. dluží obžalovanému více než 100.000 Kč, a to z důvodu netransparentního podnikání. Ke kontaktování osob, tak, jak o nich hovoří obžaloba, dále doplnil, že pokud se týká děkanky právnické fakulty, zde ji poškozená žádala o pomoc při řešení problému na fakultě, ale neřekla, jakým způsobem. Ohledně živnostenského úřadu tento nekontaktoval on, ale otec poškozené. Pokud se týká informací o poškozené, které měly být rozesílány jejím přátelům a známým, rovněž i tyto informace odkoupil od neznámých osob na USB. V každém případě se však jednalo o odlišné osoby, než v případě odkoupení fotografií, které byly zasílány JUDr. R.. K okolnostem, za jakou částku tyto materiály od neznámých osob zakoupil, pak obžalovaný odepřel vypovídat. Obžalovaný poukázal opakovaně na vykonstruovanost obvinění ze strany Š. i to, že postupně v žalobním návrhu již není uvedeno násilí, o kterém měla poškozená rovněž vypovídat. Doplnil též, že již před ukončením jejich vztahu mu poškozená sdělovala (ke konci roku 2013), že chtěla spáchat sebevraždu. Důvodem bylo, že ji nechali všichni milenci, kterých bylo nejméně pět. Z tohoto důvodu se okamžitě vrátil z Moskvy (22. či 23.12.2013) a navštívil Š.. Její zmínky o sebevraždě tedy nemají žádnou spojitost s ním, byl to naopak obžalovaný, kdo se snažil veškeré problémy poškozené řešit. Není rovněž pravdou, že by poškozená v návaznosti na jeho chování či na své problémy přestala tancovat, neboť i nadále chodila do tanečního klubu Starlet Brno a Dance Expert v Praze. Rovněž není pravdou, že by přestala trénovat, šít šaty, či ukončila studium na Masarykově univerzitě, resp. že by tak jednala v návaznosti na chování obžalovaného. Svě studium ukončila na podzim 2013.

K bodu obžaloby vztahujícímu se k poškozené B. H. obžalovaný uvedl, že s touto se dvakrát setkal. Bylo to v Brně, první schůzka trvala asi 30 vteřin, podruhé seděli v autě přibližně 15-20 minut. Důvodem byla jeho nabídka, aby s ním poškozená jela do Pelhřimova, kde měli být v jednom tanečním klubu tanečníci, kteří si objednali boty, a on jí nabídl, aby

jela s ním a podívala se na šaty. Ona jeho nabídku odmítla a tím vše skončilo. Seznámení s poškozenou proběhlo přes Facebook, kdy si našel na ni kontakt, neboť měl myšlenku vzniku malé skupiny lidí, kteří by začali šít šaty. O poškozené věděl, že studovala textilní školu v Brně. Místo schůzky určila poškozená sama prostřednictvím SMS. Rozhodně však B. H. nepsal ohledně sexuálních služeb. Pokud se týká předestřené facebookové komunikace, tato není jeho. Na schůzku jel vlastním vozidlem Mercedes Benz, k čemuž také předložil fotodokumentaci. Vozidlo má pouze dvě sedadla a dále nákladní prostor. Není proto možné, jak vypovídá poškozená, že si přesedli do zadní části vozidla, kde ji měl osahávat. Pokud jej poškozená H. z takovýchto aktivit viní, jedná pod vlivem poškozené Š., kdy obžalovaný poukázal na to, že ve výpovědích všech tří poškozených jsou stejné věty. V prosinci 2013 či lednu 2014 totiž K. Š. uvedla, že půjde proti obžalovanému a nahlásí ho na policii. V době, kdy se s poškozenou H. setkal, jej nezajímalo, kolik jí je roků, protože na schůzku šel nikoliv jako sexuální partner, ale hledal osobu, která může vyrobit šaty a vystavovat je na internetu. Rovněž si již nepamatuje, jaké údaje o své osobě poškozená měla na facebookovém profilu. Pokud se týká druhé schůzky, která trvala 15-20 minut, po celou dobu spolu jen hovořili.

Obžalovaný se rovněž v obecné rovině vyjádřil k problematice Facebooku, který považuje za velice složitou věc. Kdokoliv může založit jakýkoliv profil, a to i se jménem a logem obžalovaného. Mimo to se v minulosti několikrát lidé do jeho profilů tzv. nabourali, takže není nikterak prokázáno, že by zprávy, které jsou obsahem trestního spisu, adresoval poškozeným či jejím známým a přátelům právě obžalovaný.

Ke své osobě obžalovaný uvedl, že v letech 2011 až 2014 pracoval pro společnost Xxxx, jejímž byl jednatelem. Neměl stálý měsíční příjem, jeho cesty byly hrazeny z peněz společnosti, ale pokud se týká měsíčního příjmu, k tomuto se nemůže vyjádřit. V uvedené době pobíral důchodové dávky ve výši 6.000-8.000 Kč. Obžalovaný je ženatý, má zletilou dceru, vlastní polovinu garáže v Xxxx. Dále má motorové vozidlo značky Mercedes z roku 1999, které má podle internetu hodnotu asi 50.000 Kč. Obžalovaný negoval existenci jakýchkoliv dluhů či dalšího trestního stíhání své osoby. K dotazu, z čeho platil za otce poškozené K. Š. výživné ve výši 3.000 Kč měsíčně, jestliže jeho příjem činil shora avizovaných 6.000-8.000 Kč měsíčně uvedl, že fakticky musel tyto peníze ukrást z firmy.

V rámci nového projednání věci obžalovaný doplnil (č.l. 1111-1112), že pokud se jedná o jeho pobyt v Praze na počátku ledna 2014, pak důvodem, proč jela i poškozená Š. bylo to, že jmenovaná chtěla navštívit dne 3.1.2014 obchod a sklad, odkud brala své zboží právě na jméno V. L.. Poté měli dohodnutou schůzku na Xxxx s ruskou nezávislou televizí a následně návrat do Brna. Obžalovaný však měl s poškozenou složitý rozhovor týkající se toho, že již nechtěl hradit náklady Š. a odmítal, aby pracovala tzv. načerno. K otázce, kdy zjistil, že poškozená zmizela z pokoje, uvedl, že když se ráno probudil, byla ještě v pokoji. Mohlo být okolo osmé hodiny, protože šel v tu dobu na snídani. Bavili se o vztahu, který poškozená měla s J. B., a o tom, že se na obžalovaného obrátila B. manželka. Obžalovaný po tomto rozhovoru odešel do koupelny, a když se vrátil, byla poškozená pryč. Podle obžalovaného jí záleželo poškozené na tom, aby přišla do skladu bez něj a využila jeho slev, neboť on jí už takové odmítl poskytovat. Ráno měl obžalovaný obchodní schůzky a následně odjel. Š. se mu ozvala na mobil z Prahy, až když byl v Brně či v Bratislavě.

Shora uvedenou obsáhlou výpověď obžalovaného tedy soud může shrnout následujícím způsobem. V. L. striktně odmítl, že by se dopustil jakéhokoliv protiprávního

jednání ve vztahu k poškozeným K. S., K. Š. a B. H.. Pokud jej i přesto tyto poškozené nařkly z trestné činnosti, jednají tak ve shodě a na popud poškozené K. Š.. Obžalovaný se nedopustil žádného sexuálního násilného jednání proti kterékoliv ženě v průběhu svého života. Poškozené Š. a S. hodnotí jako dívky, které se snažily z něj vytáhnout co nejvíce peněz, přičemž obě jednaly pouze s vidinou vlastního prospěchu, a to nikoliv pouze ve vztahu k obžalovanému, ale jedná se o dívky, které byly značně promiskuitní a měly více sexuálních partnerů. Je pravdou, že s K. Š. a K. S. měl pohlavní styk, avšak tento byl vždy na bázi dobrovolnosti a iniciován ze strany poškozených. Vztah s K. S. ukončil on sám poté, co si uvědomil, že jej poškozená pouze využívá, přičemž poukázal na nelogičnosti v její výpovědi a samotný fakt, kdy o jeho údajné trestné činnosti pět let mlčela, nikomu ji neoznámila a na policii tak učinila až na popud K. Š.. Naopak K. Š. ukončila vztah s obžalovaným, ovšem ani vůči ní se nedopouštěl žádného násilí či výhrůžek. Byla to naopak poškozená Š., kdo obžalovaného žádal o pomoc při řešení problémů, ať již s jejími bývalými intimními partnery či se studiem na právnické fakultě. Pokud se týká korespondence, kterou měl údajně odcizit z jejího mobilního telefonu, k tomuto rozhodně nedošlo, byla to naopak opět K. Š., kdo měl přístup do jeho mobilního telefonu. Jelikož sama ztratila několikrát mobilní telefon, byl obžalovaný pravděpodobnými nálezcí kontaktován a byly mu nabídnuty data, která poté za bližší nespecifikovaných okolností odkoupil a tyto např. zaslal jako přílohu e-mailu děkance právnické fakulty prof. JUDr. N. R., CSc. Pokud se týká facebookové komunikace, ke kterékoliv z poškozených, a to i B. H., obžalovaný uvedl, že se nejedná o jím zasílanou komunikaci, ale jeho profil musel být zneužit někým jiným. V případě B. H. rovněž odepřel, že by tuto kontaktoval s úmyslem žádat po ní za úplatu sexuální služby, ale byl motivován pouze spoluprací na šití šatů pro společenský tanec.

Obžaloba státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně svůj závěr o vině obžalovaného vystavěla zejména na výpovědích poškozených K. S., K. Š. a B. H., které se vyjádřily ke vztahu s obžalovaným, přičemž je obžaloba považuje, mimo jiné i ve světle znaleckého zkoumání z odvětví psychiatrie a psychologie, za věrohodné. Dále pak má být věrohodnost zejména výpovědi K. Š. podporována svědeckými tvrzeními M. B., V. D., J. S., D. T. a prof. JUDr. N. R., CSc., které obžalovaný kontaktoval prostřednictvím SMS zpráv či facebookové komunikace. Tato je pak, a to i ve vztahu k poškozené B. H., jejíž výpověď podporuje též J. S., doložena v listinné podobě v rámci trestního spisu.

K výpovědím jednotlivých poškozených – K. S.

Svědčce K. S. (č.l. 197-200, 756-766) uvedla, že obžalovaného V. L. zná od svých 15ti let, kdy jí ho představila její trenérka, když kupovali taneční boty. Postupem času se jí obžalovaný snažil, jak v životě, tak v tanečním světě pomáhat a poškozená ho tak brala jako spíše tátu, který chce pro ni jen dobré. Po nějaké době měli jet na taneční soutěž. Přijeli do hotelu Xxxx v Praze-xxxx, dali si jídlo a šli do pokoje. Tam proběhl první incident, kdy jí bylo vysvětleno, že nikdo pro ni nemůže být lepší, než obžalovaný, a že to s ní myslí dobře. Chtěl jí začít líbat. Poškozená se bránila a plakala, ptala se ho, proč to dělá a byla absolutně vyděšená. Všechnými prostředky se jej snažila odstrkovat, ale on ji nakonec zalehl na posteli a došlo k pohlavnímu styku. Po jeho ukončení utekla s pláčem do koupelny. Ptala se ho, proč to dělá, snažila se, aby jí své důvody vysvětlil a on jí pořád říkal, že je to správné, že je to pro ni to nejlepší a že mu poškozená dluží za všechno, co pro ni dělá. K tomuto prvnímu jednání došlo asi půl roku poté, co se seznámili, přičemž k seznámení došlo asi na podzim roku 2010, v době, kdy poškozené bylo 15 let. Pokud se týká hotelu Xxxx, jednalo se o

rodinný domek, kde byly pokoje. Hotel vedl rusky mluvící člověk, který na ni působil jako kamarád obžalovaného. Tento sice incidentu přítomen nebyl, ale poškozená se domnívá, že mohl tušit či vědět, co se tam odehrává. V hotelu podle jejích informací byla také K. Š.. Obžalovaný od poškozené věděl, kolik je poškozené let, věděl, na jakou školu chodí, co dělá a dané informace byly veřejně přístupné i na facebookovém profilu. Přes tento společně s obžalovaným často komunikovali, a to pokud neodepisovala na telefon. Rozhodně ji nikdy nepřišlo, že by někdo zneužil facebookový profil obžalovaného, protože tento psal způsobem, jakým tak činí rusky mluvící člověk včetně specifických gramatických chyb. Když došlo k prvnímu incidentu na hotelu Xxxx, jednalo se pravděpodobně o období jara. Bylo studenější počasí, poškozená na sobě měla určitě kabát. Celkem byla v hotelu Xxxx asi třikrát. Dále pak s obžalovaným byla ještě na jednom hotelu, jehož jméno si nepamatuje a z tohoto se jí podařilo utéct. K jeho popisu uvedla, že se jednalo o novodobý hotel – bílou prosklenou kostku. V případě prvního incidentu obžalovaný překonal její verbální i fyzický odpor, strhnul z ní kalhotky a vykonal soulož, přičemž akt skončil na jejím břiše. Poté utekla do koupelny, neboť se cítila velmi špinavá. K tomuto došlo v podvečer, asi kolem šesté hodiny. Následně zůstala v hotelu, šli spát, důvodem, proč setrvala, bylo, že jí obžalovaný nechtěl pustit. Druhý den měli jet na workshop, ale už nejeli, protože obžalovaného donutila, aby ji odvezl do školy. Z pokoje nemohla odejít, neboť byl zamčený a poškozená nevěděla, kam obžalovaný schoval klíč.

K dalšímu dvěma setkáním v hotelu Xxxx docházelo vždy s odstupem do jednoho měsíce. V tomto mezidobí s obžalovaným komunikovala především po SMS a snažila se všemi možnými způsoby, aby ji nechal být. K tomuto poškozená uvedla, že se snažila nejprve být hodná a říkat vše, co obžalovaný chtěl, jindy pak zase nekomunikovala a byla na něj zlá. Přesto však došlo k dalšímu setkání na hotelu Xxxx, kdy nejprve šli společně na večeři do vzdálenější restaurace, kde jí obžalovaný předložil lístek, na němž byl napsán seznam všeho, co mu má být údajně poškozená dlužna. Jednalo se o částky za workshopy, boty a další absurdní částky ve výši čtvrt milionu Kč. Přitom jediné, co jí obžalovaný poskytl, byly dvojce taneční boty, které po ní nikdy nechtěl, aby mu je zaplatila. Tuto částku pak požadoval obžalovaný splácet formou „naturálií“, tedy sexuálními službami, které byly rozvedeny stejně jako jednotlivé ceny za jejich poskytování. Jednalo se o psychický nátlak, v jehož rámci poškozená papír podepsala, neboť se obžalovaného bála. L. totiž vyhrožoval, že pokud mu nebude po vůli, vše řekne jejím přátelům a pravdu se dozví i trenérka. Poté odešli zpět na hotel, kde došlo opět k sexu, ovšem k jiným praktikám, než v prvním případě. V tomto druhém případě však svědkyně již na hotelu nesetřvala, snažila se vymyslet cokoli, aby s ním nemusela být přes noc, např. že musí být ve škole. K třetímu setkání na hotelu Xxxx došlo opět do jednoho měsíce od předchozího setkání, kdy opět v mezidobí společně komunikovali. Ve třetím případě obžalovaný přivezl nějaké věci z Ruska, kdy nejprve seděli v pokoji a ona se jej snažila přesvědčit, že nebude dělat vše, co on chce, přičemž obžalovaný jí říkal, že pokud to neudělá, tak ji zničí, že si „nikde neškrtně!“, a že to řekne její mámě. Rovněž zmiňoval něco o ruské mafii. Při třetím setkání pak došlo k orálním hrátkám. Na tomto setkání jí obžalovaný také říkal o existenci K. Š., kterou označoval jako Sněhurku a ukazoval ji na Facebooku. Se Š. se později poškozená spřátelila, kdy Š. ji kontaktovala a snažila se získat radu, jak má ukončit vztah s L..

Konečně k poslednímu, čtvrtému setkání, došlo v již avizovaném hotelu, jehož název si poškozená nepamatuje, ale označila ho jako „bílou prosklenou kostku“. Na toto setkání, které proběhlo přibližně po dvou až dvou a půl měsících od třetího setkání, přicházela poškozená rozhodnuta, že udělá vše, aby vztah ukončila. V daném případě však obžalovaný

začal na poškozenou řvát a vydírat ji a vytáhl trumf v podobě intimních fotek, které si musel v minulosti, bez jejího vědomí, pořídit. Na poškozenou byl hrubý, křičel, ale k sexu již nedošlo, neboť ve chvíli, kdy se šel osprchovat, poškozená z hotelu utekla. Poškozená uvedla, že po celou dobu, kdy se obžalovaný proti ní dopouštěl trestné činnosti, z něj měla obavu, a to, že ji zničí před přáteli či rodinou, resp. jí ukázal bez jejího souhlasu, pořízené fotografie a rovněž uváděl náznaky na své údajné kontakty na ruskou mafii. Po posledním incidentu, kdy utekla z hotelu, se radila se svým přítelem A., na jehož radu pak změnila e-mail, telefon a veškeré sociální sítě, což pomohlo a obžalovaný se jí už neozval.

K dotazům soudu poškozená nejprve uvedla, že za dobu svého vztahu s obžalovaným od něj dostala pouze dvojce boty na společenský tanec a dále pak medaile a plakáty. K dalším dotazům, které byly vedeny na základě předchozí výpovědi obžalovaného, postupně poškozená připustila, že od V. L. získala i finanční hotovost, a to řádově 10.000 Kč, které jí však byly „vnuceny“. Dále pak přivezl obžalovaný nějaké šperky – Swarovski element, které vysypal na stůl a řekl jí, ať si vybere. Poškozená zpočátku negovala, že by od obžalovaného dostala i nějakou elektroniku, avšak později připustila, že od něj obdržela notebook a za jeho peníze si nechala opravit mobilní telefon. V každém případě však jmenovaná vyloučila, že by dlužila obžalovanému částku 250.000 Kč, kterou považuje za zcela absurdní. Pokud se týká fyzického násilí obžalovaného vůči poškozené, tato uvedla, že se nejednalo o žádnou facku či kopy, ale docházelo ke strkání, držení rukou, měla otlaky prstů, naznačení držení rukou pod krkem či držení hlavy. K osobě obžalovaného dále doplnila, že tento disponoval vozidlem zn. Mercedes s kulatými světly, rok výroby asi 1998 a dále pak kupoval nové velké auto pro 5 lidí. Za řidičem a spolujezdcem v tomto autě byla tři sedadla, mříž za řidičem nebyla rozhodně. Před svým seznámením s obžalovaným měla poškozená asi dva sexuální partnery. Jednání obžalovaného na ni zanechalo znatelné následky. Dodnes špatně spí, prožitky se jí vrací ve snech. Je neklidná, všeho se bojí, má stavy úzkosti a deprese. Od té doby si připadá ošklivá, nedůvěřuje lidem a má problémy s opačným pohlavím. Je pravdou, že obžalovanému opakovaně vyčítala, že mu tzv. nestojí, kdy se snažila tímto způsobem jej co nejvíce urazit a znechutit, aby ji nechal na pokoji. Důvodem, proč šla i na druhou schůzku i přesto, že na první byla znásilněna, uvedla, že jí obžalovaný neustále psal SMS, pokud mu neodepsala, kontaktoval kamarády, stál před její školou a v podstatě ji tak donutil s ním komunikovat. Na další schůzce neočekávala sex, snažila se vše ukončit, ale to se nepovedlo.

Soud se dále dotazoval, poškozené na rozpory v její výpovědi u hlavního líčení s tím, co uváděla v průběhu svého výslechu v přípravném řízení na č.l. 198-200. V této uvedla, že s obžalovaným se seznámila na podzim či v zimě roku 2011 až 2012 a nechala mu telefonní číslo ohledně pořízení tanečních bot. Od trenérky věděla, že se jedná údajně o hodného člověka, nemusí se ho bát. Nejprve komunikovali prostřednictvím SMS, popřípadě si telefonovali, což trvalo asi tři až čtyři měsíce. Následně poškozená popsala první schůzku v hotelu Xxxx, a to shodně jako u hlavního líčení. K dalšímu setkání došlo za dva až tři týdny, kdy nemohla vydržet jeho nátlak v podobě neustálých zpráv a volání. Místo druhé schůzky si již nepamatuje, na tuto přinesl obžalovaný cár papíru, kde sepsal její údajný dluh tak, jak o něm hovořila, ve výši čtvrt milionu Kč. K tomuto pak byl sepsán seznam sexuálních služeb, kterými si dluh měla odpracovat. Následovaly další dvě schůzky v hotelu Xxxx, kdy průběh byl obdobný, vždy se sexuálními praktikami, s nimiž vyjadřovala nesouhlas, plakala a křičela. V průběhu takového vztahu se snažila být poškozená na obžalovaného střídavě hodná či naopak zlá, neboť hledala způsob, jakým by jej odradila. Nakonec došlo k setkání v hotelu v Praze, který charakterizovala jako prosklená kostka, kde již byla rozhodnutá, že celou

záležitost ukončí. Obžalovaný jí však předložil bez jejího souhlasu v minulosti pořízené intimní fotografie, kterými ji vydíral.

Je též vhodné doplnit, že k otázce fotografií byla poškozená konfrontována obhajobou s dotazem na vysvětlení původní informace, kterou podala policejnímu orgánu v rámci podání svého vysvětlení, kdy uvedla, že důvodem, proč neoznámila sexuální útoky ze strany obžalovaného, byla od počátku obava, že tento ji zdiskredituje, neboť jí zpočátku ukázal její intimní fotografie a ona měla strach, aby je dále nešířil. Naopak již v procesním postavení svědka, ať již v přípravném řízení či u hlavního líčení, poškozená uvedla, že tyto fotografie jí byly předloženy až na úplně poslední schůzce v nejmenovaném hotelu. Soud byl v daném směru nucen obhajobu upozornit na neprocesní, byť vnitřně pochopitelný, postup při takovém dotazu a poškozené se dotázal, zda si pamatuje, jaké údaje uváděla poprvé policii, případně k informacím, které uvádí u hlavního líčení. Tato uvedla, že setrvává na své výpovědi tak, že tyto fotografie jí byly obžalovaným prezentovány až při posledním setkání.

K výpovědi poškozené K. Š.

Svědkyň K. Š. byla slyšena u hlavního líčení dne 9.2.2017 (č.l. 767-772), přičemž poté, byť se nacházela v místnosti pro utajeného svědka, co zjistila, že hlavnímu líčení je přítomen rovněž její otec Ing. P. K., se rozplakala a odmítla za takové situace vypovídat. Vzhledem k jejímu špatnému psychickému stavu, rozhodl soud o vyloučení veřejnosti po dobu výslechu, kdy až na základě takového postupu došlo k uklidnění svědkyně. Ačkoliv tato byla volána na žádost obhajoby, obhájce obžalovaného JUDr. M. K. s ohledem na stav svědkyně vyslovil souhlas s postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu, tedy se čtením svědecké výpovědi a shodně tak učinil též státní zástupce. Soud proto primárně četl výpověď K. Š. z přípravného řízení (č.l. 209-214) a tuto následně doplnil dotazy na jmenovanou.

K. Š. v přípravném řízení uvedla, že obžalovaného V. L. potkala na taneční soutěži v Brně v březnu 2011. Byl to obžalovaný, kdo ji oslovil s tím, že jí nabízí své zboží – taneční obuv. Jelikož v předemtné době poškozená závodně tancovala, nabídka ji zaujala a s obžalovaným zůstala v kontaktu nejprve přes Facebook, poté mu poskytla i své telefonní číslo. Obžalovaný na ni působil důvěryhodně, velmi se vyptával na osobní záležitosti a na rodinu. Říkal jí, že měl v Praze přítelkyni, se kterou se rozešel. Spolupráce s obžalovaným následně spočívala v tom, že vyzvedávala záсылky obuvi v Brně a předávala je zákaznicím. Dále pak jezdila na taneční soutěže, a protože obžalovaný neumí anglicky ani francouzsky, na rozdíl od poškozené, pomáhala mu s prodejem. K takovýmto cestám docházelo jednou za měsíc, či dva, někdy ale i za tři měsíce. Žádnou pracovní smlouvu se jmenovaným neměla, byla mezi nimi pouze ústní domluva, že mu bude pomáhat. Na soutěži, která trvala např. dva dny, mu pomáhala cca 16 hodin a za to od něj dostala 2.000 Kč. Obžalovaný byl velmi dotěrný, co se týká dotazů na soukromí, chtěl vědět vše o jejích bývalých partnerech, konkrétně např. délku penisu a jak často s nimi spala. Na těchto cestách, ve druhé polovině roku 2011 jí obžalovaný začal žádat, aby s ním měla i sexuální styk. Nechtěla, např. i plakala, ale na druhé straně měla k obžalovanému důvěru, s nikým nechodila, a tak si říkala, že je to v podstatě jedno. Nevěděla přitom, že je obžalovaný ženatý, ale věděla o K. S., jeho bývalé přítelkyni. Rovněž obžalovaný mluvil o dalších dívkách, např. A. B. z Prahy. Na konci roku 2013 chtěla poškozená vztah ukončit, protože ji nutil s ním spát, když nechtěla, a často jí nadával. Popsala např. situaci, kdy při zastávce, na cestě do Itálie jí nutil na parkovišti mu vykouřit penis, a to i přesto, že jí z toho bylo špatně a nechtěla to dělat. On jí však odpověděl,

že musí, protože má vůči němu nějaké povinnosti. Problém nastal v Belgii, kdy byli na soutěži v období 12. až 14.10.2013 ve městě Mons. Byly na pokoji, když se probudila, viděla, jak L. má v ruce její mobilní telefon a listuje si v něm. Druhý den ráno jí ukázal ve svém telefonu její ofoceně zprávy, které si psala s jinými kamarády. Takto zjistila, že si obžalovaný zkopíroval její telefonní čísla a korespondenci, kterou později rozesílal jejím známým. Jednalo se o korespondenci facebookovou a SMS zprávy. Když si přečetl její zprávy, začal jí nadávat a říkal, že vztah ukončí, že to nemá cenu, s čímž poškozená souhlasila a obžalovaný proto hned obrátil a řekl, že to napraví. Takto to pokračovalo až do prosince 2013, kdy výhrůžky z jeho strany byly stále více a více stupňovány. Silvestr 2013 v podstatě proběhla, protože jí bombardoval zprávami, na což mu několikrát napsala, že je konec. On jí odepsal, že se musí vidět, že objednal hotel v Praze, a že tam s ním poškozená musí jet. Ačkoli nechtěla, nakonec souhlasila, s tím, že to tam ukončí. Dne 3.1.2014 poškozenou vyzvedl v Brně a jeho autem odjeli do Prahy. Obžalovaný disponoval dvěma auty, přičemž do Prahy jeli jeho stříbrnou dodávkou zn. Mercedes. Zavezl ji do hotelu Xxxx na Praze 5, bylo to ve večerních hodinách, šli na pokoj, kde jí obžalovaný začal vulgárně nadávat, že roztahuje nohy a že s ním musí spát. Ukazoval jí zprávy, které si ofotil v Xxxx a začal jí vydírat, že pokud nesplní jeho podmínky, tedy, že bude jeho milenkou, tak ji zničí, bude muset přestat tančovat, nebude moci jít mezi lidi, obžalovaný se spojí s její matkou, která nevěděla, že mají intimní vztah, a že jí pomluví mezi kamarády tak, že už žádné nebude mít, nebude moci šít šaty a bude se muset odstěhovat ze zahraničí. Na cár papíru napsal jakousi smlouvu, že musí být milenkou tři roky a musí mu být věrná. Rovněž vyhrožoval, že bude muset skončit ve škole a spojí se s jejím biologickým otcem, o kterém věděl, že spolu nemají dobré vztahy a soudně se řeší spor o výživné. Takto jí vyhrožoval asi pět hodin, z čehož byla naprosto zoufalá. Jelikož měla strach, souhlasila, že smlouvu podepíše. Ihned jí obžalovaný začal osahávat a nutit k sexu. Poškozená nechtěla, ale on stále vyhrožoval. Vůbec mu nevadilo, že poškozená brečí a donutil jí k orálnímu sexu. Následně chtěl i soulož, ale to nechtěla, protože v předmětné době měla menstruaci. S nátlakem přestal, až když byla na WC a ukázala mu svou krev. Takto poškozené nadával až do čtyř hodin do rána a šli spát. Kolem šesté hodiny ráno si poškozená vzala své doklady, telefon, boty do ruky a bosky utekla na ulici. Jelikož neměla žádné peníze, našla bankomat a vybrala si peníze na cestu domů. Ještě když byla v Praze, měla od L. spoustu zmeškaných hovorů a zpráv, prostřednictvím kterých jí opět vydíral.

Posléze začal obžalovaný realizovat své výhrůžky a psal jejím kamarádům, především přes Facebook, a některým též SMS zprávy. U každého zvolil jinou strategii a výmluvu. Většinou psal, že je její kamarád a chce jí pomoci, ale neví, co se s ní děje a zda nemá poškozená problémy. Postupně jí tito známí začali kontaktovat s dotazem, co se děje, že jim psal divný člověk. Rovněž začal rozesílat korespondenci, kterou získal z jejího mobilního telefonu. Jeho jednání se začalo stupňovat, ve zprávách poškozenou pomlouval, psal o ní intimní věci, ať již pravdivé či nepravdivé. Jako příklad uvedla poškozená oslovení D. T., kterou L. obtěžoval zprávami několik dní koncem května 2014. Rovněž kontaktoval její matku s žádostí, aby se mu ozvala. Z tohoto důvodu se poškozená obrátila na Bílý kruh bezpečí a osobně jej navštívila 14.1.2014. Doporučili jí, aby věc oznámila na policii a vysvětlili, že se jedná o velmi vážný stav. Poškozená se rozhodla celou věc řešit také radikálně tím, že kontaktovala manželku obžalovaného, L. B., které řekla, že jí obžalovaný vydírá a žádala, aby toho zanechal, načež manželka obžalovaného tomuto předala telefon a poškozená ho položila. Obžalovaný se též spojil s biologickým otcem poškozené, neboť ví, že její otec je psychopat, který obtěžuje soudy. Následně se změnila forma nátlaku ze strany obžalovaného, kdy jeho manželka začala posílat poškozené nepravdivé faktury za zboží, které

v minulosti poškozená uhradila. Poškozená dále doplnila, že již v průběhu roku 2013 jí obžalovaný také sledoval, sice ho neviděla, ale usoudila to z toho, že např., když byla v nemocnici, došla její matce SMS zpráva, že je poškozená v nemocnici, přičemž toto věděla pouze její matka. Ještě předtím, než byla vydírána obžalovaným, žila normální společenský život, studovala tři školy a vše zvládala. Poté, co na přelomu roku 2013 a 2014 vydírání začalo, byla nucena vše přerušit, a to jednak studium na právnické fakultě, kam rovněž obžalovaný psal děkance prof. JUDr. N. R., kdy si vymyslel, že poškozená má poměr s vyučujícím JUDr. T. S.. Musela tedy přerušit studium, začala trpět depresemi, pro které nebyla schopna vyjít ani z domu. Došlo dokonce i k události, že na ni obžalovaný s otcem podali oznámení na finanční úřad pro neoprávněné podnikání, kdy překroutili její práci v rámci studia výtvarné školy a tuto vydávali za její podnikání. V prosinci 2014 navštívila Krizové centrum v nemocnici v Brně-Bohunicích, kde jí sdělili, že je „zralá na hospitalizaci“, což před Vánocemi odmítla, kdy pracovníci by se jí přes Vánoce stejně nemohli věnovat a dali jí pouze léky. Jelikož se však zdravotní stav nezlepšil, byla na začátku ledna 2015 na týden hospitalizována. Od té doby je v péči psycholožky PhDr. S. R. a psychiatricky MUDr. P.. Byla u ní diagnostikována posttraumatická stresová porucha a porucha přizpůsobení. To se projevuje depresemi, byla doma a nikam nevycházela. Dochází k poruchám spánku, zhubla, má strach chodit mezi lidmi, vyhýbá se tanečním akcím, přerušila kontakt s některými kamarády, má problémy v sexuální oblasti a vybavuje si okolnosti, za kterých na ni L. sahal a nadával jí. Bere antidepressiva a chodí na psychoterapii. Na jaře 2014 kontaktovala telefonicky K. S., o které věděla, že byla dříve přítelkyní L. a domluvily se na schůzce. Tam si vyprávěly, jak rovněž S. obžalovaný vydíral a vyhrožoval.

Když se poškozená dívá zpětně na svůj vztah s obžalovaným, tak spíše, než aby jí tento pomáhal, tak jí využíval. Občas jí sice dal nějaké boty a vzal do zahraničí, ale jednalo se asi o osm párů. Naopak byla svědkem, že pašoval obrovské balíky tanečních bot z Ruska do Evropy. Pokud se týká mobilního telefonu, který používala v roce 2013, jednalo se o model zn. iPhone 3G, který měla zajištěný číselným kódem. Obžalovanému ho sice neříkala, ale musel ho vidět, když ho zadávala. Obžalovaný si ofotil SMS zprávy a zprávy z aplikace WhatsApp. K dotazům obhajoby pak potvrdila, že se na soutěži Brno Open 2011 seznámila rovněž s osobou porotce J. B., se kterým se jednou vyspala. Dále poškozená popřela, že by jí obžalovaný dával pravidelnou částku, coby výživné.

U hlavního líčení pak svědkyně doplnila, že i v současné době chodí každý týden na psychoterapii a bere léky, kdy tento stav bude trvat ještě minimálně rok. Předchozí jednání obžalovaného jí omezuje v práci i v osobním životě, kdy věci, které běžně dělal půl hodiny, jí teď trvají například tři hodiny. V současné době studuje doktorský program na vysoké škole a má živnost na výrobu oděvů. Pokud se týká omezení jejích koníčků, přestala chodit do tanečního klubu, a to bezprostředně poté, co začal obžalovaný se svým jednáním, tedy v lednu 2014. Odešla ze svého klubu, ale protože jí tancování bavilo, přestoupila do Starletu Brno, kde byli lidé, které obžalovaný nekontaktoval. Následně na dotaz soudu potvrdila, že rovněž působila v pražské taneční škole Dance Expert, kde byla rovněž K. S. a odkud jí oslovil jeden trenér, že hledá někoho, kdo by mu pomohl se soustředěním. Pokud se týká intimního poměru s obžalovaným, k tomuto uvedla, že preferoval orální sex, ale docházelo též k běžným souložím. Těchto občas nebyl schopen, vymlouval se, že bere léky. Není pravdou, že by obžalovaného žádala, aby jí pomohl při problémech se studiem na právnické fakultě. V žádném případě ho nežádala, aby kontaktoval děkanku Rozehnalovou. Poškozená striktně popřela, že by měla intimní poměr s vyučujícím z právnické fakulty JUDr. T. S.. Je pravdou, že se znali, ale nikoli v intimní rovině. S JUDr. S. navštívili profesorku R., se kterou řešili

vzniklou situaci. Poté, co byly svědkyni dány k nahlédnutí materiály na č.l. 370-385, tedy tzv. printscreeny z mobilního telefonu, uvedla, že pokud se týká fotografií, nachází se na nich ona a jedná se o printscreeny z jejího mobilního telefonu. Toto má podle jejího názoru potvrzovat, že L. ukradl její korespondenci. Pokud se týká komunikace, která je na těchto materiálech vedena s osobou jménem T., uvedla, že se jedná asi o spolužáka. Poté, co byly poškozené předestřeny podrobnosti z uvedené komunikace, které nasvědčují intimnímu poměru mezi osobami, které komunikaci vedou, jakož i tomu, že muž uvedený jako Tomáš, je v postavení vyučujícího na právnické fakultě, uvedla, že si již není vědoma, zda se může jednat o rozhovor mezi ní a JUDr. S.. K opakovanému dotazu, zda měla intimní poměr s tímto vyučujícím, pak již poškozená mlčela a odepřela vypovídat. Pokud se týká B. H., jednalo se o spolužačku jejího kamaráda H., která chodila o dva ročníky níž na oděvní školu. Od H. ví, že H. obžalovaný psal a obtěžoval ji, proto jí řekla, aby si na něj dávala pozor, a pak jí poprosila, aby šla v její věci vypovídat na policii.

K výpovědi poškozené B. H.

Poslední z poškozených B. H. byla vyslechnuta v rámci přípravného řízení a u hlavního líčení pak procesní strany vyslovily svůj souhlas se čtením její výpovědi (č.l. 192-194). Poškozená v této uvedla, že s obžalovaným se seznámila někdy na jaře 2014, kdy L. jí kontaktoval přes Facebook a posléze se osobně sešli. Začal jí představovat své plány ohledně její skvělé budoucnosti s tím, že jí může finančně podpořit, aby se prosadila. Ptal se také na různé osobní otázky, jako zda má přítele, s kým spala a další věci ze sexuální oblasti. Rovněž hovořili o módních věcech, navrhování a designu. Obžalovaný ji začal přesvědčovat, aby začala s tancem a následně jí nabídl peníze za orální sex. S obžalovaným se osobně setkala dvakrát. Důvodem první schůzky bylo, že se s ní chtěl setkat a promluvit si o budoucnosti, o tom, jak jí může podporovat. Schůzka proběhla na ulici, kde poškozená bydlela a na datu se domluvili přes Facebook. Jednalo se asi o březen či duben 2014. Schůzka trvala asi 20 minut, k žádné dohodě nedošlo, ale na jejím konci dal obžalovaný poškozené 500 Kč. Následně se opět kontaktovali přes Facebook, kde opět L. hovořil o spolupráci, ale rovněž pokračoval v sexuálních nabídkách, přičemž se poškozená snažila odpovědi vyhnout, ale on po ní vždy vyžadoval souhlas. Druhá schůzka proběhla přibližně za tři až čtyři týdny po první, kdy přijel svým autem k jejímu domu a ona k němu nastoupila. Navrhoval, že pojedou do nějakého klubu v České republice, kde se dá i přespat a tím pádem by došlo i k sexu. Hovořili také o spolupráci a obžalovaný mluvil stále o skvělé budoucnosti poškozené, kterou bude finančně podporovat. Poté navrhl, aby si šli sednout dozadu, kdy přelezli na zadní sedadla, tam si obžalovaný posadil poškozenou na klín a začal ji osahávat pod tričkem, pod podprsenkou a navrhoval jí, zda mu ho nechce „vykouřit“, co poškozená nechtěla. Ukazoval jí plechovou krabičku s penězi, kterou otevřel, byly tam papírové bankovky, o kterých říkal, že když bude dělat to, co on chce, budou všechny peníze jeho. Na konci jí pak dal 500 Kč, ale k žádnému sexu nedošlo. Obžalovaný po celou dobu věděl, kolik je poškozené let, přes Facebook mu sdělila, že jí je 17 let. Tato informace se ostatně nachází též právě na jejím facebookovém profilu. Policejnímu orgánu pak poškozená předložila komunikaci, kterou vedla s obžalovaným. Potvrdila, že se zná s K. Š., a to asi dva roky ze školy. Ví o tom, že L. chtěl Š. co nejvíce pomluvit a toto říkal i před poškozenou na schůzce, kdy zmiňoval, s kým všim se vyspala.

Ke skutkovým okolnostem případu

Nalézací soud již na tomto místě musí konstatovat, že trestní řízení ve věci V. L. přineslo v rámci dokazování dvě zcela odlišné roviny výpovědí, kdy na jedné straně stojí striktní odmítání spáchání jakékoli trestné činnosti ze strany obžalovaného, který se prezentuje jako oběť společné dohody všech tří poškozených, mající za cíl jej zdiskreditovat a zničit. Naopak obžaloba staví svůj závěr o vině obžalovaného především právě na základě výpovědí K. S., K. Š. a B. H., které považuje za zcela věrohodné osoby, jež nemají důvod jakkoliv nepravdivě vypovídat ve vztahu k obžalovanému, přičemž svůj závěr obžaloba dále opírá o znalecká zkoumání k osobám poškozených S. a Š. v rovině psychiatrické a psychologické, výpovědi svědků, kterým byly ze strany obžalovaného zasílány, zejména ve vztahu ke K. Š. nevyžádané zprávy, které poškozenou očerňovaly, a v neposlední řadě jsou tyto skutečnosti doplňovány listinnými materiály, zejména v podobě právě takto rozesílané korespondence, jejíž obsah je částečně dotvářen údaji, které měl V. L. neoprávněně získat z mobilního telefonu K. Š..

Nalézací soud provedl dokazování a hodnotil důkazy jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech, a takovéto důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení za plného respektování práv obžalovaného, jakož i poškozených a současně s ohledem na zachování jedné ze základních zásad trestního procesu – presumpce neviny obviněného. Je třeba uvést, že každý z případů, které soudy řeší, je díky specifickým okolnostem, jakož i vlastnostem a charakteru osob do případu zapojených, naprosto unikátní a v tomto smyslu k němu také musí být přistupováno. Orgány činné v trestním řízení se proto v rámci své činnosti musí vyhnout nežádoucím projevům paušalizace okolností. Trestní věc obžalovaného V. L. takovýto závěr soudu pouze a jen potvrzuje. Zásadně nebylo možné přistupovat k výpovědím všech tří poškozených odděleně, ale zejména ve vztahu k poškozeným K. S. a K. Š. důsledně ve vzájemných souvislostech, a bylo třeba vycházet skutečně ze všech okolností, které se podařily v průběhu trestního řízení zjistit a tyto přičítat obžalovanému nejen v neprospěch, ale rovněž v jeho prospěch. Nalézací soud proto již na tomto místě avizuje, že si je vědom, že jeho rozhodnutí je možno vnímat do jisté míry jako atypické, neboť některé důkazy, které se mohou stranám jevit jako zcela objektivní a nevyvratitelné, v rámci svých úvah rozporuje a nepřičítá jim takovou váhu, jakou by podle procesních stran měly mít.

K osobě a obhajobě obžalovaného V. L.

V první řadě považuje nalézací soud za potřebné věnovat se osobě obžalovaného V. L. a posoudit věrohodnost jeho obhajoby. Jak již bylo konstatováno výše, obžalovaný striktně popírá, že by se dopouštěl jakékoli trestné činnosti a za svým obviněním spatřuje společný a účelový postup všech tří poškozených. K osobě samotného V. L. bylo zjištěno, že tento je ruské národnosti, žije však dlouhodobě na území Xxxx, kde je jednatelem společnosti Xxxx, která se věnuje prodeji tanečních bot a dalších doplňků související s oblastí společenského tance. Za tímto účelem obžalovaný také navštěvuje nejrůznější taneční soutěže, včetně České republiky, kde prezentoval zboží své společnosti. Právě při takovýchto událostech se setkával s většinou mladých dívek, ať již se jedná o poškozené či další osoby, na které bude poukázáno později. O charakteristice obžalovaného vypovídá **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie**, který soud za souhlasu procesních stran četl (č.l. 482-502). Daný posudek byl zaměřen zejména na zjištění, zda obžalovaný byl v inkriminované době schopen rozpoznat protiprávnost svého jednání a toto ovládat, kdy znalec zachování

takovýchto rozpoznávacích a ovládacích složek konstatoval, stejně jako absenci ovlivnění alkoholem či jinými omamnými a psychotropními látkami. Rovněž znalkyně konstatovala plnou schopnost obžalovaného chápat smyslu a průběh trestního řízení a neshledala u jmenovaného žádné příznaky, které by svědčily pro poruchu sexuální preference (sexuální deviaci dle dřívější nomenklatury) typu pedofilie či hebefilie, tedy erotického zaměření na prepubertální nebo pubertální dívky. S ohledem na tuto skutečnost pak vyslovila závěr, že pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný. Soud též poukazuje na jiný ze závěrů znalkyně, a to, že intelekt obžalovaného je nadprůměrné úrovně, nebyly zjištěny známky organického poškození mozku, kdy obžalovaný trpí specifickou poruchou osobnosti, a to narcistickou poruchou osobnosti. Ačkoli podrobnosti by v daném směru náležely spíše do roviny psychologického zkoumání, nalézací soud se s takovýmto hodnocením znalkyně plně ztotožňuje, kdy si sám mohl utvořit v průběhu celého hlavního líčení, jakož i z materiálů přípravného řízení velmi podrobný obrázek o osobnosti V. L.. Nutno uvést, že k takovému názoru by soud došel i bez uvedeného znaleckého posudku, nicméně se musí plně ztotožnit s tím, jak znalkyně hodnotila přítomný duševní stav jmenovaného. Tento je dobře orientován všemi směry, jeho chování je emočně velmi živé, vykazující snahu udělat dobrý dojem, stejně jako snahu o vedení či ovlivnění průběhu znaleckého vyšetření. Stejně snahy zachytil také nalézací soud, kdy obžalovaný se stejně jako v rámci znaleckého zkoumání projevoval mnohomluvně, se silnými tendencemi zabíhat ve své výpovědi, určitou snahou mentorovat své okolí a přesvědčovat ho o své pravdě. Soud se nemůže než ztotožnit s tím, že obžalovaný má tendenci působit na své okolí jako vůdčí osobnost a snaží se o prosazování svých názorů, často odbíhá od tématu a vykazuje též pedantské rysy a poučování osob v okolí. Je osobou silně narcistickou, sebestřednou a přesvědčenou o své významnosti, o které se snažil přesvědčit jak senát krajského soudu, tak slyšené znalce. Na okraj pak soud poukazuje na formu dotazů obžalovaného směrem ke znalkyním MUDr. Š. a PhDr. Š. (č.l. 789-790) stejně jako ústavním znalcům, (č.l. 905-907), které přesvědčoval o pravdivosti vlastních psychologických či psychiatrických poznatků, které vycházely z téměř 30 let staré učebnice psychiatrie.

K jeho vztahu k poškozeným lze konstatovat, že je v podstatě jedinou nerozporovanou skutečností, že obžalovaný se se všemi poškozenými stýkal, přičemž sám připustil, že s K. S. a K. Š. se jednalo o sexuální poměr. V případě poškozené B. H. sice obžalovaný takovýto pokus o intimní sblížení popírá, nicméně jeho výpověď má soud za nevěrohodnou, kdy o opaku svědčí nejenom výpověď poškozené, ale tato je prokázána též listinnými materiály v podobě komunikace mezi obžalovaným a B. H. (č.l. 330-333), jakož i později rozvedená výpověď svědka J. S.. V této komunikaci obžalovaný tak, jak uvedla poškozená, přesvědčuje B. H., že jí bude podporovat, vykresluje jí skvělou budoucnost, přičemž jí nabízí finanční částky, a to za konkrétní sexuální praktiky, jako je orální sex či soulož v poloze 69 (č.l. 331). Shodného jednání se dopouštěl dle výpovědí též směrem ke K. S. a K. Š., pročež vzhledem k charakteristice jeho osoby, má soud dané jednání pramenící z fascinace obžalovaného mladými dívkami za prokázané.

Snaha o vytvoření intimního poměru s nimi, je dokreslována taktéž výpovědí **svědkyně A. B.** (č.l. 228-231), která obžalovaného poznala v létě 2011, kdy jí bylo 15 let. I v tomto případě, stejně jako u zbývajících poškozených je ze strany svědkyně popsán obdobný „modus operandi“, kdy obžalovaný dívku kontaktoval prostřednictvím Facebooku s nabídkou sponzoringu v oblasti společenského tance. Následovalo setkání, na které obžalovaný přijel autem a začal jí klást velmi intimní otázky, například ohledně menstruace. Poté jí nabízel částku 5.000 Kč a následovaly SMS zprávy, aby za ním přijela do hotelu, na

což svědkyně nereagovala. Naopak celou záležitost ohlásila trenérce a svým rodičům. Trenérka pak navštívila L., který jí řekl, že svědkyně vše špatně pochopila a A. B. poté dal úplně nové boty s omluvou a žádostí, aby nikomu nic neříkala.

Aby bylo zhodnocení osobnosti obžalovaného a věrohodnost jeho výpovědi úplné, musí soud poukázat rovněž na existenci řady rozporů a nejasností v jeho výpovědi, a to ve vztahu zejména k poškozeným K. S. a K. Š.. U těchto dvou jmenovaných se obžalovaný snažil soud přesvědčit o tom, že to nebyl on, kdo inicioval intimní poměr, ale v podstatě to dělaly dívky dobrovolně a jako určitý druh poděkování za to, co pro ně všechno dělal. U K. S. on sám se snažil o její podporu ve společenském tanci a chtěl jí pomoci při podnikání, kdy společně zamýšleli provozování internetového obchodu. Je však třeba si uvědomit, že poškozená měla v předmětné době 15 či 16 let, a soud si nedokáže představit, jaké obchodní aktivity chtěl obžalovaný s poškozenou provozovat, byť by tato byla zastoupena svou matkou (jak tvrdí obžalovaný), s níž se ovšem V. L. nikdy nesetkal a o svých obchodních záměrech nehovořil. Rovněž nelze akceptovat tvrzení, že u K. S. se domníval, že se jedná o osobu starší, neboť tato měla mít již delší dobu facebookový profil, který podle informací obžalovaného je možné zakládat až od 16 let, stejně jako informace o tom, že studuje obchodní akademii, jej vedla k závěru, že akademie je nejvyšší stupeň možného vzdělání tak, jak je tomu údajně v Rusku. I tato tvrzení opět soud přesvědčují o značné manipulativnosti obžalovaného, kdy je naprosto běžné, že facebookový profil mají v současné době zcela běžně založené osoby v pubertálním či dokonce prepubertálním věku, což musí každému uživateli Facebooku, kterým byl i V. L., známo. Ostatně poškozená potvrdila, že na svých stránkách měla informace o svém věku zveřejněny, stejně jako své školní aktivity, které rovněž musely být obžalovanému známy, o to více, jestliže čekal – dle její výpovědi - na poškozenou před školou a musel si tedy být vědom, s jakými vrstevníky se stýká.

Pokud obžalovaný poukazuje na údajné účelové spojení poškozených Š. a S., kdy podle jeho tvrzení se obě seznámily a následně „soutěžily, která z něj vytáhne více peněz“, takovéto tvrzení je vyvráceno právě **facebookovou komunikací** mezi oběma poškozenými, která je součástí trestního spisu (č.l. 420), a které soud bude věnovat podrobnou pozornost níže. Již na tomto místě však musí poukázat, že analýzou facebookového profilu K. Š. se podařilo dohledat rovněž její komunikaci s K. S.. Tato je svým počátkem situována do 10.1.2014, kdy K. Š. žádá K. S. o pomoc při ukončení vztahu s obžalovaným. Z dané komunikace je také zřejmé, že S. nejprve neví, o koho se jedná, až následně si dívky vyměňují svá telefonní čísla a rozvíjí se jejich několikaměsíční komunikace. Z daného tedy nelze než uzavřít, že v průběhu poměru mezi obžalovaným a K. Š., tato měla pouze povědomí o existenci K. S., coby její „předchůdkyně ve vztahu“, avšak nikterak spolu nekomunikovaly a rozhodně se nesnažily, jak tvrdí obžalovaný, soutěžit o tom, která z něj dostane více peněz.

V neposlední řadě pak soud má za zcela účelové a smyšlené tvrzení obžalovaného o tom, jakým způsobem se dostal ke korespondenci, kontaktům a dalším datům, které měla ve svém mobilním telefonu K. Š., a které si měl dle obžaloby zkopírovat právě V. L. v průběhu jejich společného pobytu v Belgii. Obžalovaný se hájí tím, že takto nečinil, naopak, jelikož Š. opakovaně mobilní telefon ztrácela, byl kontaktován ve dvou případech různými lidmi, kteří mu nabídli, ať již data vztahující se k poměru s vyučujícím z právnické fakulty, tak později další data a kontakty. Soud považuje za zcela nereálné, že poškozená ztratí mobilní telefon, přičemž jeho nálezce jej odblokuje zadáním číselného kódu, kterým měla dle vlastního tvrzení poškozená mobilní telefon chráněný, vybere si citlivé informace, které pak v kvantu kontaktů nabídne právě obžalovanému, tento si již nevzpomene na osoby, které tak

činí, ani okolnosti údajné koupě dat (například na cenu), a poté, co data získá, o tomto nikterak poškozenou neinformuje, ale později takto citlivá data zneužije proti poškozené jejich rozesláním známým a přátelům. Stejně nevěrohodně působí tvrzení obžalovaného o zneužití jeho facebookového profilu neznámými osobami, neboť dle jeho tvrzení, žádná očerňující data na K. Š. či nabídky sexu B. H. sám nezasílal. Po prozkoumání takové **písemné komunikace** zajištěné orgány činnými v přípravném řízení (zejména na č.l. 281-395 v podobě e-mailů, facebookových a SMS zpráv, či dopisů) soud musí jednoznačně konstatovat, že tato nese ve všech případech jednoznačně rukopis obžalovaného vzhledem k jejímu obsahu, jakož i specifické gramatice ruskojazyčného občana, a vykazuje zjevnou shodu s materiály, které v trestním řízení dodal naopak sám obžalovaný (např. č.l. 913-918) a verifikoval jejich pravost. Soud proto znovu konstatuje, že takováto tvrzení obžalovaného má za jednoznačně nevěrohodná a účelová.

Je tedy možné uzavřít, že nelze nikterak pochybovat o tom, že to byl právě V. L., kdo kontaktoval všechny tři poškozené, ale též další dívky, a činil tak pod údajným záměrem pomoci jim v oblasti společenského tance, či s ním spojených aktivit, jako je šití šatů a s nabídkou údajné podpory, kdy však skutečnou motivací jednání obžalovaného byla snaha o navázání intimního poměru s mladými dívkami. Důvodem, proč v trestním řízení takovouto skutečnost popírá, byt' by se primárně nemuselo jednat o trestnou činnost, neboť dívky již dovršily 15. rok věku a pohlavní styk s nimi tak nebyl nelegální je, že se obžalovaný snaží chránit svou dobrou pověst, ať již v profesním či rodinném životě. Soud pak má rovněž za prokázané, že ve vztahu k poškozeným K. S. a K. Š. se jeho záměr zdařil a skutečně došlo k navázání intimního vztahu, který však dívky chtěly po určité době ukončit, což obžalovaný vzhledem ke svým osobnostním rysům těžce nesl a měl snahu dívky ve vztahu udržet, či jako důsledek určité své zhrzenosti se jim mstít.

Výše uvedený názor, který nalézací soud vyslovil již ve svém prvním rozhodnutí, přitom je třeba považovat za vyhodnocení a korelaci výpovědí všech tří poškozených, včetně B. H.. Soud tím reaguje na názor odvolacího soudu na str. 13 jeho zrušujícího usnesení, kdy bylo poukázáno, že *při hodnocení věrohodnosti výpovědí poškozených S. a Š. nebyla dostatečně vyhodnocena výpověď B. H., ve které tato poškozená popisuje v zásadě stejně, jakým způsobem obžalovaný jednal při seznamování se s mladšími dívkami (snaha o získání důvěry, sliby s pomocí v kariéře, vyptávání se na intimní záležitosti, atd.)*. Nalézací soud již ve svém předchozím rozhodnutí opakovaně konstatoval, že má za prokázané, že obžalovaný L. je osobou, která byla fascinována mladými dívkami, s nimiž se snažil navázat známost a následně realizovat intimní poměr, kdy k tomuto využíval svého zapojení do tanečního sportu, v němž se poškozené rovněž pohybovaly a za tímto účelem jim sliboval finanční či jinou materiální pomoc, popř. další výhody, které jim měly pomoci v dané oblasti. Poškozené oslovoval buď prostřednictvím internetu, nebo přímo na soutěžních akcích a vystupoval v roli solventního muže, který projevuje až otcovský zájem a snahu pomoci té které dívce. Současně však již začínal zjišťovat intimní detaily ze života poškozených a jeho jednání bylo vedeno primárně snahou uspokojit své sexuální touhy. Krajský soud proto nemá nikterak za zpochybněné, že obžalovaný poškozené za tímto účelem oslovoval a v případě poškozených S. a Š. pak svůj záměr po delší časový úsek realizoval. Proto také výpovědi poškozených v tomto směru nepovažuje, a ani dříve nepovažoval, za nepravdivé, ale naopak za jsoucí ve vzájemné shodě a potvrzující určitý „modus operandi“ jednání obžalovaného. Dle názoru soudu však není možné kategoricky uzavřít, že pro shodný popis na straně tří poškozených stran navazování kontaktu ze strany obžalovaného jsou

výpovědi poškozených S. a Š. automaticky věrohodné a pravdivé v rovině údajů o násilném jednání obžalovaného. Takového se obžalovaný ostatně ani nedopustil vůči poškozené H.. Bylo by možné si klást otázku, proč obžalovaný L. neužil stejného násilí vůči poslední z poškozených, při snaze se s ní intimně sblížit u něj v autě, když s tímto způsobem měl mít zkušenosti již v rámci svého jednání vůči poškozeným Š. a S., a namísto toho nechal B. H. z vozidla odejít. Výpověď' posledně jmenované tak nalézací soud pochopitelně hodnotí nejen samostatně, ale též ve vztahu k výpovědím zbylých dvou poškozených, nicméně znovu opakuje, že tímto způsobem má za prokázaný toliko fakt, resp. věrohodnost všech poškozených, ve vztahu ke způsobu navazování kontaktu ze strany obžalovaného a cíl, který tímto sliboval. V. L. se však nedopustil dalšího protiprávního jednání vůči B. H., jaké je mu kladeno za vinu ať již obžalobou státního zástupce vůči zbývajícím poškozeným (znásilnění, vydírání), či ze kterého byl původně uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně (nebezpečné pronásledování). Proto u poškozené H. neměl důvod přistoupit k podrobení její výpovědi přísnější kritice, když jí udávané skutečnosti jsou v souladu s internetovou komunikací, kterou vedla s obžalovaným. Naopak vzhledem k navazujícím důkazů v podobě facebookové komunikace mezi K. Š. a K. S. a jejich dalšímu jednání soud musel dávat takové poznatky do souvislostí a podrobit je úvaze, zda pro přetrvávající obtěžující jednání ze strany obžalovaného neměly poškozené S. a Š. důvod uvádět nepravdivé skutečnosti, zveličovat své prožitky či jinak účelově upravovat svou výpověď' v neprospěch V. L..

K osobám poškozených K. S. a K. Š.

Pokud si soud udělal takovýto náhled na jednání a osobní charakteristiku V. L., nemohl s ohledem na požadavek objektivního přístupu k trestnímu řízení a požadavku vyhledávat důkazy nejen v neprospěch obžalovaného, ale též v jeho prospěch, než zaměřit svou pozornost též k osobám poškozených, a to zejména K. Š. a K. S., vůči nimž se jmenovaný měl dopouštět závažné trestné činnosti. Soud tak učinil širokým spektrem důkazů, počínaje osobním výsledkem obou poškozených, dále znaleckým zkoumáním z odvětví psychiatrie a psychologie, a to vše ve spojení s dalšími důkazy, ať již svědeckými výpověďmi nebo listinnými materiály. Výsledný náhled na osoby poškozených pak má po takovémto dokazování za odlišný, než jej prezentovala obžaloba.

Jak již bylo uvedeno, obžaloba staví na závěru o věrohodnosti výpovědí všech poškozených, vycházejí z objektivních poznatků znaleckého zkoumání, a to nejen v rámci přípravného řízení, ale rovněž ústavního znaleckého posudku, jehož vypracování zadal nalézací soud.

V případě poškozené K. Š. byl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví klinická psychologie PhDr. Blankou Špiškovou (č.l. 426-443) s konzultačním znaleckým posudkem MUDr. Zuzany Švehlákové (č.l. 444-453, 459-460). Obě znalkyně pak byly slyšeny u hlavního líčení dne 6.3.2017 (č.l. 785-791). Jako závěry svého zkoumání pak konstatovaly, že poškozená K. Š. je osobností nevyrovnanou, vykazující se horším sociálním úsudkem a hypersensitivitou vůči okolí. Jmenovaná je úzkostná, depresivní, tvrdohlavá, nekonvenční se snahou prosadit se a mít úspěch. Líbí se jí zvláštní a neobvyklé věci, ráda působí na druhé pohlaví eroticky, přitažlivě a neodolatelně. Rozumové schopnosti jsou v pásmu vyššího průměru až nadprůměru. U poškozené nebyl zachycen sklon ke zkreslování výpovědi, kdy je ovlivněna city. Její rozumové schopnosti a vlastnosti jsou natolik dobré, aby mohla správně vnímat a uchovat prožité události. Rovněž nebyly

zachyceny ke konfabulaci ani k bájivé lhavosti, přičemž byla konstatována jak obecná věrohodnost, tak z psychologického hlediska je možné považovat její výpověď za vylíčení prožitých událostí. Dále pak znalkyně konstatovaly naplnění kritérií MKN-10 pro diagnózu posttraumatická stresová porucha, která byla způsobena vlivem traumatických událostí psychického charakteru, které prožívala se svým bývalým partnerem, a to v podobě psychického nátlaku až vydírání, výhrůzkami, s obtěžováním její osoby, jakož i osob jejích přátel a pronásledováním. Daná porucha se projevuje problémy v sexuální oblasti, znovu vybavováním si vzpomínek, nočními můrami, vyhýbavému chování a vedla až k pravidelnému užívání antidepresiv. Motivací jejího jednání byla obava ze stalkingu, kterého se dopouštěl obžalovaný. Věřila, že jí sociálně zničí, zejména tomuto uvěřila poté, co se začal stýkat s jejím otcem, s nímž má dlouhodobě špatné vztahy. Naplnění medicínských kritérií pro diagnózu posttraumatické stresové poruchy pak potvrdila též znalkyně z odvětví psychiatrie. Obě znalkyně setrvaly na svých závěrech, také ve svém výslechu před Krajským soudem v Brně. Pokud byly dotazovány k věrohodnosti, s poukazem právě na vyjádření k osobě vyučujícího na právnické fakultě, kdy má soud její výpověď za lživou, znalkyně PhDr. Špíšková nikterak nevyloučila takovéto jednání v návaznosti na její závěry o specifické věrohodnosti poškozené. Také při vyšetření před znalkyní v přípravném řízení poškozená takovýto intimní poměr s vyučujícím popřela, což znalkyně označuje za celkem běžnou lež, kdy si nechce poškozená přiznat, že chodila s někým, kdo byl její nadřízený. Je možné, že tento muž je ženatý a nechtěla mu působit nějaké problémy, ať už rodinného či pracovního charakteru. Lidsky je takovéto jednání pochopitelné. Znalkyně rovněž potvrdila sklon poškozené navazovat vztahy se staršími muži, což je dáno, že byla od dětství odmítána otcem. Její jednání může být v některých vztazích vnímáno jako účelové, kdy poškozená byla lehce promiskuitní, avšak toto nevyklučuje dle znalkyně např. fakt, že i prostitutka může být znásilněna. K dotazu soudu, zda posttraumatická stresová porucha nemohla být ovlivněna např. dlouholetými spory s jejím otcem, a to právě s poukazem na chování poškozené u hlavního líčení poté, co zjistila, že její otec je přítomen ve veřejnosti, kdy se de facto zhroutila, znalkyně uvedly, že jsou si vědomy špatných vztahů mezi poškozenou a jejím otcem, nicméně posttraumatická stresová porucha je záležitost akutní a vzniká po traumatu. K tomuto MUDr. Švehláková úplně doplnila, že poškozená hovořila o znásilnění, kdy předpokládá, že pachatelem takového jednání nebyl její otec, resp. o tomto ve vztahu k němu poškozená nehovořila, na rozdíl od obžalovaného. Přitom takovéto jednání v podobě znásilnění je s to vyvolat traumatický prožitek v takové míře, že vede následně k rozvoji diagnostikované posttraumatické stresové poruchy. K dotazům obhajoby se pak znalkyně PhDr. Špíšková vyjádřila v obecné rovině k otázce specifické věrohodnosti a jejího stanovení. Zdůraznila, že specifická věrohodnost výpovědi se nerovná pravdě. Psychologie není věda exaktní a znalci nemají implicitní metody, které by byly schopny zjistit, jestli někdo lže nebo mluví pravdu. Specifická věrohodnost výpovědi vystihuje pouze to, zda výpověď, kterou osoba podává, splňuje určitá kritéria.

Ve vztahu k poškozené K. Š. pak byl v přípravném řízení vypracován **znalecký posudek MUDr. Martinou Kašpárkovou** (č.l. 467-476), který jmenovaná stvrdila v rámci hlavního líčení (č.l. 791-796). Znalkyně dospěla k názoru, že poškozená netrpěla duševní poruchou v pravém slova smyslu dříve, než došlo k jednání obviněného. K rozvoji duševní poruchy, tedy poruchy přízpusobení – protrahované úzkostně-depresivní reakci došlo až v důsledku jednání V. L.. Takováto porucha přízpusobení trvá dva roky, a vzhledem k tomu, že psychické obtíže u poškozené přetrvávají déle než toto období, jedná se toho času o posttraumatickou změnu osobnosti. Obtíže přetrvávají i v současné době, mají lehčí ráz a nevedly k nutnosti léčby na psychiatrii, psychoterapii či podávání farmak. Poškozená nebyla a

není omezena v obvyklém způsobu života. Projevem tak zůstává větší úzkost, depresivní výkyvy nálad či problémy s usínáním. Dále je to také trvalý strach z obžalovaného, aby neublížil jí či její rodině. V daném období, kdy se měl obžalovaný dopouštět jednání proti poškozené, byla jmenovaná schopna zhodnotit určité riziko, které plynulo z jejího chování, např. pokud jde o přespání v hotelu s mužem, či představu vhodnosti či nevhodnosti přijímání věcí a peněz od druhých lidí. Znalkyně MUDr. Kašpárková tyto závěry stvrdila též v době konání hlavního líčení, kdy rovněž doplnila, že ke svým závěrům nedisponovala žádnou zdravotnickou dokumentací poškozené, která by dokládala, že byla před trestní věcí nemocná, tudíž vycházela ze stavu, že byla zdravá. Poškozená nejdříve vnímala obžalovaného velmi kladně, kdy se k ní hezky choval a dával jí dary, avšak toto se zlomilo po první události v hotelu, kdy se k ní choval hrubě a odmítl fakt, že poškozená chce ukončit vztah. Obžalovaný pak začal s poškozenou manipulovat a vydírat ji, a v důsledku tohoto stresu a strachu se mu podvolila. Znalkyně připustila, že se jedná o netypickou reakci, pokud poškozená takto sexuálně násilné jednání neoznámila, nadále komunikovala s obžalovaným a podvolila se dalším útokům z jeho strany na následujících schůzkách. V současné době by na takovou událost poškozená reagovala jinak. Opět za netypickou reakci oběti znásilnění znalkyně označila i výčitky poškozené směrem k obžalovanému, že mu tzv. „nestojí“, což poškozená označovala za taktiku, kterou se chtěla obžalovanému zprotivit. Za důvod, proč poškozená neustále přistupovala na další a další schůzky s obžalovaným, a to i přes to, že se dopustil násilného jednání vůči ní, znalkyně označila stres a strach na straně poškozené. Pokud se týká návaznosti na existenci psychotraumatického nálezu, znalkyně na fakt, že poškozená následně navázala další vztah s osobou, která ji psychicky i fyzicky ubližovala, uvedla, že je možné, že po zkušenostech s obžalovaným nebyla následně schopna navázat nějakou dobu normální plnohodnotný vztah a našla si osobu, která jí rovněž ubližovala. K dotazu obhájce, zda lze vyloučit, že diagnostikovaná posttraumatická porucha nesouvisí právě s takovýmto tříletým ubližováním ze strany jiného člověka, znalkyně uvedla, že by tuto skutečnost vyloučila, neboť staví na příznacích, které uváděla poškozená. Připustila však, že jiné podklady k takovémuto posouzení nemá.

Vzhledem k existenci přetrvávajících pochybností, které měl soud ve dvou základních rovinách k závěrům ohledně obou poškozených, a to jednak pro něj nelogickému jednání K. S., která, ač se měl obžalovaný vůči ní dopustit závažného sexuálně násilného jednání v hotelu Xxxx, s tímto následně po dobu několika týdnů běžně komunikovala, aby se s ním následně opětovně setkala, opět byla znásilněna a takovýto průběh se ještě několikrát opakoval, a dále pak ve vztahu k existenci posttraumatické stresové poruchy K. Š., kdy soud nadnesl otázku, zda tato nemohla být výsledkem také jiného jednání, a to ze strany otce poškozené, s nímž je dlouhodobě ve vyhroceném sporu, popřípadě zda takovéto jednání otce poškozené nemohlo být alespoň částečně iniciátorem posttraumatické stresové poruchy ve spojení s jednáním obžalovaného, soud přistoupil k zadání **ústavního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie - Všeobecné fakultní nemocnici v Praze (č.l. 861-878), který doplnil osobním slyšením znalců doc. MUDr. Pavla Pavlovského, CSc. a PhDr. et PaedDr. Pavla Harsy, Ph.D., MBA (č.l. 902-908).** Znalci přitom opětovně vyšetřili obě poškozené a pracovali se znaleckými posudky, o kterých byla řeč výše. K osobě K. S. a otázce, proč pokračovala i po prvním útoku obžalovaného ve schůzkách s ním, uvedli, že takovouto motivaci přebírali především z výpovědi poškozené. Konstatovali, že z počátku jí obžalovaný imponoval svým postavením, hezkým chováním a možnostmi, které jí nabízel při uplatnění v tanci. Následně však došlo ke znásilnění, vyhrožování a vydírání. Brali též v úvahu údaj, že poškozená podepsala dlužní úpis na částku čtvrt miliónu korun, čím se cítila ohrožená, že pokud nebude poskytovat sexuální služby

obžalovanému, tento vůči ní bude jednat násilně. Takovému jejich vyjádření však vyplývá jen z toho, co měli k dispozici. Znalci potvrdili obecnou i specifickou věrohodnost poškozených, kdy vycházeli z balíku otázek a testů, na základě kterých je věrohodnost zkoumána. Tuto potvrdili i ve vztahu k osobě poškozené K. Š., a to i přes dotaz, resp. upozornění soudu směrem ke znalcům, že poškozená evidentně neuváděla pravdu ohledně osoby JUDr. T. S., s níž měla intimní poměr. Znalci nicméně konstatovali, že u obou poškozených jim na základě testu vyšlo, že dívky jsou věrohodné jak v obecné tak ve specifické rovině. Pokud se týká posttraumatické stresové poruchy u K. Š., potvrdili, že poškozená má velmi negativní vztah se svým otcem, ovšem toto nevysvětluje symptomatiku, která u ní propukla až po uvedené trestné činnosti. K dotazu obhajoby pak potvrdili, že znalkyně v přípravném řízení postupovaly adekvátně a nemají výhrady vůči jejím závěrům. Pokud byli obhajobou informováni o tom, že znalkyně z odvětví psychologie, která vypracovávala znalecký posudek na poškozenou Š., byla označena v jiné trestní věci revizním znaleckým posudkem za nonvalidní, přičemž rovněž ve věci obžalovaného používala stejné testy jako v jiné kritizované věci, znalci takovýto výsledek nevyloučili.

Při opětovném výsledku dne 24.11.2017 (č.l. 1112-1118) pak oba znalci nejprve setrvali na svých závěrech a tyto rozvedli následovně. Pokud se týká věrohodnosti poškozených, potvrdili, že u K. Š. i K. S. byla shledána věrohodnost jak v rovině obecné, tak specifické. Obecná věrohodnost přitom určuje, jaký je postoj vyšetřované osoby ke lhaní. Věrohodnost specifická pak představuje vztah ke konkrétnímu případu či zkoumané události, v tomto případě jednání obžalovaného, které mělo vůči poškozeným směřovat. K takovému závěru došli znalci na základě explorační práce poškozených v podobě rozhovoru a dále testy. Jejich výsledky přitom neodůvodňovaly pochybnosti, současně však oba znalci připustili, že ani skutečnost, že je konstatována věrohodnost zkoumané osoby jak v obecné, tak specifické rovině neznamena, že osoba nikdy nelže, resp. dokonce nelze vyloučit, že nelže v konkrétním případě, ve vztahu k němuž je specifická věrohodnost zkoumána. Byli-li znalci opakovaně konfrontováni se skutečností, že poškozená K. Š. neuváděla, i přes poučení soudu, u hlavního líčení a ostatně ani v přípravném řízení pravdu o svém vztahu s vysokoškolským pedagogem, jakož i následnými informacemi, které snižují z pohledu soudu její věrohodnost, omezili se na konstatování, že psychologie bohužel je oblastí, která není empiricky ověřitelná a výsledky zkoumání nelze označit za stoprocentní. Zdůraznili, že vycházeli ze závěrů, že testy jsou testy, a tyto představují šanci zobecnit určité věci. Pokud jsou v normě, nemohou znalci psát, že poškozená lhala. Stejně se však stále pohybují v oblasti pravděpodobnosti, která, byť s dobrým výsledkem, nevyklučuje, že vyšetřovaná osoba nelže či nebude lhát.

Dále znalci potvrdili své závěry stran následků, které zjistili u obou poškozených. I zde vycházeli z informací, které měli od dívek, současně pak z předchozích znaleckých posudků a spisové dokumentace. Za hlavní symptom označili tzv. flashbacky, tedy opětovné vybavování si prožitků ze strany poškozené a dále jí udávaná omezení a projevy v běžném životě. Bez takovýchto údajů by porucha být diagnostikována nemohla. Potvrdili fakt, že posttraumatická stresová porucha bývá typicky popisována jako porucha mající svůj původ v silném traumatickém prožitku, typicky válečném konfliktu, katastrofické živelné pohromě či u obětí násilných trestných činů. V současné době dochází k debatám, že je tato porucha často zneužívána, nicméně v daném případě bylo dostatek materiálů k stanovení diagnózy. Pokud se týká jednání otce poškozené Š., jeho chování mohlo přispět k zesílení symptomů a zhoršení poruchy, je však

nepravděpodobné, že se jednalo o vyvolávající příčinu. Poté, co byli znalci seznámeni s obsahem facebookové komunikace poškozené Š. s dalšími osobami, mj. i K. S. v rozsahu, který soud prezentoval již v předchozím odůvodnění rozsudku, znalci uvedli, že takové informace neměli, přičemž pokud by tomu tak bylo, museli by dojít k jinému závěru.

Ve vztahu k poškozené S. pak přiznali, že její chování spočívající v opakovaném docházení za obžalovaným na hotel je problematické. Odůvodnili jej možným nízkým věkem poškozené, či závislostí na blízké osobě, možnou citovou vazbou známou z tzv. Stockholmského syndromu, popř. vázaností na podepsaný závazek poškozenou splatit obžalovanému vysokou finanční částku.

Ke znaleckému zkoumání stran poškozených, pak soud pro úplnost dodává též **posudek o poškození zdraví MUDr. Evy M., Ph.D. (č.l. 598-603)**, kdy poškození zdraví jmenované v návaznosti na konstatovanou posttraumatickou stresovou poruchu, poruchu přizpůsobení, hospitalizaci a další léčbu bylo vyhodnoceno jako bolestné ve výši 200 bodů a vzhledem na odškodnění ztížení společenského uplatnění ve výši 3000 bodů.

I na tomto místě odůvodnění rozhodnutí je třeba přistoupit k rekapitulaci, tentokrát znaleckých závěrů, které společně s výpověďmi poškozených tvoří těžiště obžaloby. Předně znalci ve vztahu k oběma poškozeným, tedy K. S i K. Š. dospěli ke shodnému závěru o věrohodnosti obou jmenovaných, a to jak v obecné, tak i specifické rovině. Rovněž tak u obou dívek byly konstatovány psychické poruchy, a to u K. S. v podobě poruchy přizpůsobení – protrahované úzkostně depresivní reakcí a v případě K. Š. dokonce posttraumatické stresové poruchy. Tento následek byl u obou poškozených shledán jako přímá návaznost na jednání obžalovaného, kdy znalci negovali dotaz soudu, zda se na rozvoji takovýchto poruch nemohlo podílet také jednání ať již pozdějšího přítele K. S., či otce K. Š.. Znalci shodně prohlásili, že při svém zkoumání vycházeli především z informací, které získávali od poškozených a tyto dávali do souvislosti se svými odbornými znalostmi, případně používali k tomu určené testy. Současně však prohlásili, že psychiatrie a psychologie nejsou exaktními vědami, které disponují implicitními metodami, na jejichž základě by například mohli zjistit, zda zkoumaná osoba skutečně mluví pravdu či lže. Rovněž tak znalci připustili určité nejasnosti v chování obou dívek, které mají za schopné vnímat a rozpoznávat důsledky jednání ať již svého vůči okolí, anebo naopak jiných osob vůči nim. Znalkyně MUDr. Kašpárková tak připustila, že u K. S. je do jisté míry atypickým, že se opakovaně po několik měsíců podrobovala jednání obžalovaného v podobě znásilňování a toto nikomu neoznámila, přičemž důvod takového chování spatřuje ve strachu z obžalovaného. Stejně tak považuje za netypické její zesměšňování obžalovaného poznámkami sexuálního charakteru (vyčítáním, že mu „nestojí“).

Nalézací soud připomíná a zdůrazňuje, že ve svém rozhodování postupuje na základě zásady volného hodnocení důkazů, která však nesmí být projevem libovůle či svévole orgánů činných v trestním řízení. Na jedné straně je třeba vysledovat požadavek, aby závěry soudu nebyly vystavěny pouze na jeho subjektivních představách, ale převážně vycházely z objektivních poznatků, které vyplývají z trestního řízení. Takovýmto důkazem bezpochyby bude právě znalecký posudek, o to více, je-li vypracován nezávislým odborníkem na žádost orgánů činných v trestním řízení, ať již policie, státního zastupitelství či soudu, které mají povinnost vyhledávat důkazy nejen v neprospěch obžalovaného, ale též v jeho prospěch. Na druhou stranu, zejména v situacích, kdy je dána v trestním řízení existence stavu tzv. „tvrzení proti tvrzení“, je nezbytné klást zvýšené požadavky na zdůvodnění, které

skutečnosti vzal soud za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, přičemž je současně vázán další zásadou trestního řízení stanovící povinnost, aby v důvodných pochybnostech o vině obžalovaného bylo postupováno důsledně v jeho prospěch. *Výpověď obžalovaného, resp. svědka se pak skládá z řetězce tvrzení, jež mohou obsáhnout skutkový děj od přípravy přes provedení a dokonání trestného činu až po okolnosti následující po jeho spáchání* (III. ÚS 464/99 ze dne 13.7.2000). Jak poukázal Ústavní soud ČR v tomto svém rozhodnutí, *součástí induktivní metody postupu orgánů činných v trestním řízení, je ověření věrohodnosti a nezaujatosti vypovídající osoby a ověření té části tvrzení, kterou lze testovat dalším prokazováním, myšlenkově dospět k důvodnosti přesvědčení i o pravdivosti zbývajících částí, resp. celé výpovědi*. I přes veškerou objektivnost, kterou soud spatřuje v zajištěných znaleckých posudcích z odvětví psychologie a psychiatrie, považuje tyto pouze za jeden z mnoha důkazů, které byly v trestní věci V. L. nashromážděny. I takovéto důkazy je přitom třeba podrobovat kritickému hodnocení tak, aby daný výsledek byl v plném souladu s kritériem formální logiky.

Daný přístup je pak odůvodnitelný o to více, jestliže, a znalci to sami připouští, dané odvětví psychiatrie a psychologie není exaktním oborem, který vychází ze zkoumání vnitřního stavu osobnosti, jenž je mnohdy založen výhradně na poznacích, které odborníkům sdělí vyšetřovaná osoba. Nálezací soud v žádném případě nikterak nezpochybňuje daná odvětví, ani odbornost znalců činných v tomto trestním řízení. Nemůže však pro existenci dalších skutečností, které vyšly najevo, jejich závěry absolutizovat a stavět nad všechny ostatní důkazy. Takovýto postup by měl právě za již dříve uváděné nepřipustné paušalizování skutečností bez zohlednění specifík případu a závěry z něj dovozené v rozporu požadavky přiřítání okolností ve prospěch i neprospěch obžalovaného a tudíž za porušující právo obžalovaného na spravedlivý proces.

Je třeba si uvědomit, že oproti jiným znaleckým oborům, jako je například soudní lékařství, ekonomika či např. metodika nehodového děje, postrádá psychologie a psychiatrie možnost verifikovatelných údajů na základě matematických algoritmů, či praktického vizuálně či jinak smysly ověřitelného poznatku. Jak již bylo uvedeno, odvětví psychiatrie a psychologie naopak vychází v řadě případů pouze z dat, která vycházejí od zkoumaného jedince a tyto jsou podrobovány zkušenostem znalců či hodnoceny na základě testů. Ve vztahu k těmto pak soud spatřuje další z problémů uvedeného odvětví, kdy znalci paušalizují své závěry s poukazem na výsledky takovéhoho testování, aniž jsou schopni, resp. ochotni seznámit své okolí s vlastními principy takovýchto testů. Soud chápe, že daná materie je nejen náročná, ale zejména finančně nákladná, a znalci proto utajují před veřejností vnitřní strukturu a způsob hodnocení takovýchto testů, neboť by se vystavovali nebezpečí, že po publikaci budou takto nákladné materiály volně šířitelné, resp., že osoby, které se testům podrobují, budou seznámeny s metodikou hodnocení a dané výsledky pak nebudou validní. Nicméně takovýto závěr nemůže být přiřítán v rámci trestního řízení k tíži obžalovaného a nelze se spokojit s vysvětlením, jaké znalci podali tomuto soudu ve smyslu, že: „...věrohodnost poškozené jim prostě vyšla na základě 567 otázek...“, „testy jsou testy a když jim to tak vyjde, nemohou psát něco jiného“, či „...si nemyslí, že by poškozená mohla simulovat psychické onemocnění...“. Neomylnost totiž není lidskou vlastností, ať již ve vztahu k odborníkům z odvětví psychiatrie a psychologie, soudu či jakýchkoliv jiných osob.

Nutno též zdůraznit – a soud vlastní hodnocení rozvede níže – že při zpracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie – znalci vycházejí primárně, resp. výhradně z údajů předkládaných vyšetřovanou osobou. Musí tedy pracovat s předpokladem, že takové informace jsou pravdivé (např. o vybavování si prožitků, omezeních v životě či užívané medikaci). Jedná se přitom o skutečnosti, které jsou v případě posttraumatické stresové poruchy běžně zjištělné nejen z odborné literatury. Pokud tedy znalec sám nevyklučuje, že zkoumaná osoba může lhát či simulovat projev poruchy, a současně nemůže než vycházet z jejich informací, nelze než takové závěry, o to více, svědčí-li další provedené důkazy o důvodných pochybnostech, to vše za stavu, že další objektivní poznatky absentují, podrobit přísnému kritickému hodnocení ze strany soudu.

K uvedenému znaleckému zkoumání tedy nalézací soud přistupoval jako k jakémukoliv dalšímu důkazu provedenému v hlavním líčení, a stejně jako další skutečnosti zjištěné v rámci trestního řízení jej podrobil kritickému hodnocení. Ostatně soud má za to, že znalecké zkoumání z odvětví psychiatrie a psychologie je třeba vnímat jako důkaz nepřímý, který toliko potvrzuje skutečnost, že určitá osoba například trpí duševní poruchou (v tomto případě posttraumatickou stresovou poruchou), která byla způsobena určitým vysoce traumatizujícím zážitkem, stejně jako může hodnotit obecnou či specifickou věrohodnost určitých osob, kdy však může toliko konstatovat, že osoby jsou schopny uchovávat určité podněty a tyto si správně vybavovat, resp. zda tyto inklinují k tzv. bájevné lhavosti. Nicméně žádný posudek a jeho zpracovatel nemohou vyloučit, že takováto osoba bude účelově lhát v konkrétní situaci. Právě takovéto skutečnosti, které soud sám zjistil z výpovědi poškozených K. S. a K. Š., a jež se navzájem prolínají, pročez je třeba k nim přistupovat ve vzájemných souvislostech, jej vedli k závěru, který je prezentován ve výrokové části tohoto rozsudku.

K bodům 1.-3. obžaloby (poškozená K. S.)

Ke skutkovým zjištěním stran jednání obžalovaného vůči poškozené K. S. a hodnocení takových skutečností, konstatuje nalézací soud následující. Výpovědi obžalovaného a poškozené má primárně za prokázanou existenci navázání známosti mezi V. L. a K. S., kdy stěžejním bodem zůstává, zda sexuální praktiky mezi jmenovanými probíhaly v rámci takového vztahu na bázi dobrovolnosti, či k nim byla poškozená nucena, ať již výhrůzkami obžalovaného či dokonce fyzickým násilím. K tomuto musí soud poukázat na řadu nejasností v jednání poškozené.

První a jednu z podstatných nelogičností jednání poškozené K. S. soud spatřuje již v samotné skutečnosti, že jmenovaná závažné protiprávní jednání, kterého se obžalovaný měl vůči ní dopustit v podobě opakovaného znásilnění, neoznámila ani orgánům činným v trestním řízení či minimálně své rodině či jiným osobám blízkým. Takovýto poznatek získala policie teprve poté, co byla poškozená kontaktována K. Š., a na základě její žádosti pak přijela vypovídat do Brna. Dané chování sice lze odůvodnit tím, že se mělo ze strany obžalovaného jednat o sexuální delikt, poškozená byla mladá a mohla se stydět či pociťovat strach z reakce svého okolí. Co však soud nemůže pochopit je, že takto přistupovala na opakované násilné jednání ze strany obžalovaného. Nejednalo se přitom o krátký časový úsek, ale jak vypověděla poškozená, poté, co došlo k prvnímu znásilnění na hotelu „Xxxx“, několik týdnů (v rámci přípravného řízení uvedla dva až tři týdny, u hlavního líčení pak uváděla období asi jednoho měsíce) si s obžalovaným normálně psala či volala. Sama sice uvádí, že takovéto jednání bylo motivováno obavou z obžalovaného, resp. jednalo se o reakci na jeho

chování, kdy pokud poškozená neodepisovala na SMS zprávy či facebookovou komunikaci, popř. nezvedala telefonáty, kterými ji obžalovaný doslova bombardoval, čekal na ni před školou. Tomuto se snažila vyhnout a byla s ním proto raději v kontaktu. I přes veškeré tyto skutečnosti poškozená následně opět dobrovolně odešla s obžalovaným opakovaně na hotel, kde znovu došlo ke znásilnění, následovala opět přibližně měsíční pauza zakončená dalším znásilněním, a poté poslední období asi dvou až dvou a půl měsíců, kdy opět probíhala mezi obžalovaným a poškozenou standardní komunikace, přičemž vše bylo zakončeno jednáním, kdy obžalovaný přes odpor poškozené opět požadoval sex, avšak k tomuto již nedošlo. Poškozená přitom i dle vyjádření znalců byla osobou, která byla schopna vnímat veškeré okolnosti a důvody, proč ji obžalovaný zve na hotelový pokoj. Pokud se tedy obžalovaný dopustil již prvního protiprávního jednání, poškozené pak navíc údajně nebylo příjemné jeho jednání v podobě neustálých zpráv a telefonátů, není - vzhledem k absenci poznatků, že by poškozené v důsledku přerušování komunikace s obžalovaným hrozila jakákoliv újma – soudu jasné, proč se K. S. opakovaně vracela za poškozeným na hotel. Znalci na dotaz soudu potvrdili, že nebylo možné hovořit u poškozené o jakékoliv formě závislosti, jak je známa např. v podobě tzv. Stockholmského syndromu, kdy mezi obětí a pachatelem trestného činu vznikne emoční a afektivní vazba. Pokud znalci vycházejí z tvrzení poškozené, že tato měla z obžalovaného strach, není zřejmé, z jakých okolností měl tento pramenit, resp. není zjevná důvodnost takových obav. Podle obžaloby, která – stejně jako znalci vycházela z výpovědi poškozené, této obžalovaný vyhrožoval, že ji zničí a pomluví u přátel, pokud nepodepíše dluh ve výši 250.000 Kč a o tomto řekne též její matce. Poškozená uvedla, že ve strachu z realizace výhrůžek takový dluh podepsala, jakož i seznam ocenění sexuálních služeb, kterými měl být umořen.

Údajná počáteční obava poškozené tedy pramenila ze zveřejnění neexistujícího dluhu, který měla podepsat na druhé schůzce s obžalovaným. Jednalo se tedy o tuto jedinou výhrůžku, neboť poškozená s obžalovaným nežila a neexistoval tak předpoklad, že ji bude dlouhodobě a soustavně ubližovat, a pokud uváděla vydírání intimními fotografiemi, vycházel soud z její svědecké výpovědi, že tyto jí byly ukázány až na čtvrtém (posledním) setkání s obžalovaným (byť obhajoba poukázala na rozpory ve výpovědi poškozené - avšak v postavení osoby podávající vysvětlení - že k tomuto došlo na počátku vztahu), Ani jiné skutečnosti pak nenasvědčují reálné existenci jiné obdobné hrozby, jež by nutila K. S. opakovaně odjíždět ze svého bydliště na hotel s obžalovaným, když musela vědět, k čemu na takovém místě dojde. Za logické by proto soud považoval, aby se poškozená svěřila minimálně jiné blízké osobě (rodičům, kamarádce), čeho se obžalovaný vůči ní dopustil, a pokud by takovou zpověď považovala za stigmatizující z hlediska znásilnění, nepochybně se mohla svěřit, alespoň ohledně vynucení podpisu neexistujícího dluhu. V každém případě by však neměla vyhledávat společnost obžalovaného v jakékoliv podobě. Ostatně další nelogičnost jednání poškozené, resp. fakt, že už v prvním případě musela jednoznačně předpokládat, že na hotelu dojde k sexu s obžalovaným, spatřuje soud ve vyjádření poškozené, že obžalovaný ji vyzvedl v místě jejího bydliště, neboť druhý den jeli na taneční workshop. Soudu uniká význam takové vyzvednutí poškozené obžalovaným den před akcí, neboť poškozená si nastoupila do auta v místě svého bydliště v Praze a byla odvezena do hotelu v témž městě, kde se s obžalovaným ubytovali. Pokud by byl workshop následující den v Praze, nebyl by k tomuto jednání žádný racionální důvod, jestliže by se akce konala mimo hlavní město, mohl obžalovaný poškozenou stejně dobře vyzvednout v místě bydliště v ranních hodinách.

K výše uvedené a obhajobou namítané výpovědi poškozené v rámci podání vysvětlení, kde měla jmenovaná uvádět, že důvodem, proč dělala vše, co chtěl obžalovaný, což trvalo tři čtvrtě roku, byl její strach, že prezentuje intimní fotky, které pořídil, soud připouští, že sám mohl v průběhu hlavního líčení požádat procesní strany o souhlas se čtením takovéto výpovědi poškozené a tuto s ní konfrontovat, byť takovémuto poznatku měl věnovat pozornost již orgán činný v přípravném řízení. Nicméně jestliže k této soud pro procesní nepoužitelnost nepřihlíží z hlediska možného dalšího snížení věrohodnosti poškozené, fakt, že by jí obžalovaný dané fotografie ukázal na poslední schůzce a pokusil se ji jimi vydírat, dává soudu argumentační prostor k otázce, čeho dalšího se tedy poškozená ze strany obžalovaného bála, že se rozhodla s ním opakovaně jezdit do hotelů a podstupovat sexuální praktiky, s nimiž nesouhlasila. Jedná se přitom o jednu z několika atypickým přístupů poškozené, na kterou poukázala znalkyně MUDr. Kašpárková. Tato dále uvedla, že pokud poškozená znevažovala obžalovaného tím, že mu vyčítala „že mu nestojí“, takovéto jednání rozhodně nebylo pro danou situaci běžné. Ačkoliv táž znalkyně u poškozené diagnostikovala úzkostně depresivní poruchu přizpůsobení, a to v přímé návaznosti na jednání obžalovaného, vycházela při svých závěrech výhradně z tvrzení poškozené a jejím popisu údajného znásilnění. Pokud však soud má pochybnosti, že k takovémuto protiprávnímu jednání obžalovaného vůbec došlo, je otázkou, nakolik vypovídajícím je závěr znalkyně o psychické poruše poškozené, která měla vyplynout právě z takovéto trestné činnosti.

Nelze ostatně odhlédnout od faktu, že poškozená připouští, že také její následný přítel se vůči ní údajně též dopouštěl hrubého jednání, ať již ve formě psychické či fyzické. Znalci však vzhledem k tvrzení poškozené spatřili příčinnou souvislost mezi psychickou újmou a právě jednáním obžalovaného. Soud však pro shora (jakož i níže) uvedené nejasnosti a fakt, že při koncipování následku znalci primárně vycházeli toliko z údajů poškozené, a to přesto, že poškozená sama uvádí další stresor v jejím životě, a to v navazujícím období, který mohl být rovněž příčinou jejího narušení, nemůže mít takovou jistotu, aby konstatoval, že došlo k sexuálnímu násilnému jednání ze strany obžalovaného vůči poškozené, a o to více, že její psychická porucha, kterou podle znalců trpí, je v přímé souvislosti s jednáním V. L.. Soud připomíná, že takovéto informace poškozená uvedla u hlavního líčení (č.l. 766), kdy sdělila, že měla přítele, kterému zemřel otec „ruplo mu z toho v hlavě a to se odrazilo na jeho chování vůči ní“. Dané údaje nebyly ze strany poškozené znalcům sdělovány, resp. jak uvedla MUDr. Kašpárková (č.l. 794), poškozená neuváděla přesně od kdy do kdy měla přítele, který se měl dopouštět takovéhoto jednání vůči ní, resp. znalkyně vycházela z toho, že poškozená dávala svůj stav do souvislosti s jednáním obžalovaného. Soud znovu poukazuje, že takovýto postup představuje jednostrannou akceptaci tvrzení poškozené bez kritického hodnocení v souvislosti s navazujícími poznatky. Na rozdíl od znalců, proto soud nemůže bez důvodných pochybností, které vycházejí jak z nejasností a nelogičností výpovědi poškozené a existence dalších faktorů, které mimo obžalovaného působily na její osobu, uzavřít své hodnocení tak, že došlo ze strany V. L. k trestné činnosti, která je popsána v podaném žalobním návrhu, a to i s patřičnými následky v podobě způsobení psychického narušení poškozené.

Výše uvedené hodnocení zastává nalézací soud též po doplnění dokazování v rámci nového projednání věci dne 24.11.2017. I zde znalci setrvali na závěru, jak stran následku jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené, tak k její věrohodnosti. Soud je nicméně nucen konstatovat, že ač si je vědom názoru odvolacího soudu o významu znaleckého posudku, coby objektivizovaného odrazu skutečnosti založeného na vysoké odborné erudici zpracovatelů, znovu – jako to učinil již několikrát – zdůrazňuje, že znalci vycházeli toliko z údajů, které jim uvedla sama poškozená, k těmto

přistupovali jako k pravdivým a na tomto základě s nimi též pracovali. K rozporům, které výše popsal soud, pak uvedli několik variant vysvětlení. Nelogičnost jednání K. S. mohla spočívat v jejím mladistvém věku, popřípadě blízkosti vztahu s obžalovaným, anebo strachu z tlaku, který na ní byl vyvíjen v důsledku podpisu dluhu ve výši 250.000 Kč. Nutno říci, že další poznatky k poslední uvedené skutečnosti, tedy podpisu údajného závazku absentují, a poškozená se o tomto - resp. o jeho enormní výši nebaví ani později s K. Š., byť jejich komunikace ve vztahu k obžalovanému byla velmi otevřená. Ačkoliv znalci též poukázali jako na jednu z možností existenci silné citové vazby, kterou znázornili příkladem tzv. Stockholmského syndromu, na dotaz soudu současně potvrdili, že takový projev vzniká spíše mezi osobami, které jsou navzájem v dlouhodobém úzkém, rozuměj každodenním kontaktu. Právě v takových situacích se původně negativní postoj oběti k pachateli trestné činnosti může přetavit do podoby citové závislosti. Nicméně toto není případ obžalovaného a poškozené S., kteří se vídávali pouze sporadicky a povětšinou spolu komunikovali přes telefon či elektronickou cestou. Nelze odhlédnout, že v rámci hovorů mezi S. a Š. je to právě prvně jmenovaná, která přichází s ideou určité pomsty či obdobného postupu proti V. L.. Společně pak nikterak nehovoří či se nesvěřují jedna druhé, že by se obžalovaný vůči nim dopouštěl násilného chování či vydírání, byť k tomu mají zjevný prostor. Naopak z hovoru mezi nimi vyplývá, že obžalovaným pohrdají, hnusí se jim a pokud mezi nimi došlo k sexu, šlo o určitý způsob jak dosáhnout majetkového prospěchu z jeho strany. Soud tak dospěl k závěru, že byť poškozená S. skutečně v dané době byla velmi mladá, i tak si dokázala spočítat výhodnost vztahu s obžalovaným, který jí prokazatelně poskytoval relativně cenné dárky výměnou za intimní hrátky. K tomu přistupují i další pochybnosti soudu stran věrohodnosti poškozené, která ač znalci potvrzena, je v rozporu se skutečnostmi, na které soud na tomto místě poukázal a ještě poukáže.

Jednou z takových je i doba, kdy došlo k seznámení obžalovaného s poškozenou, jakož i průběh jejich setkávání a v návaznosti na to počet útoků, kterého se obžalovaný vůči K. S. měl dopustit. Obžaloba vychází z výpovědi K. S., a v bodech 1-3 žalobního návrhu zařazuje jednání V. L. na přelom podzimu a zimy 2011 (bod 1, 3 obžaloby), resp. do období prosinec 2011 až červen 2012 (bod 2 obžaloby). U hlavního líčení však poškozená jednoznačně uvedla, že s obžalovaným se seznámila v době, kdy jí bylo 15 let. Vzhledem k datu jejího narození 25.12.1994 i na konkrétní dotaz soudu pak potvrdila, že se jednalo o rok 2010. Pokud by tedy soud vycházel z toho, že se poškozená seznámila v tomto roce s obžalovaným, přičemž uvedla, že nejprve docházelo mezi nimi k pouhému dopisování či volání si po dobu tří až čtyř měsíců (v přípravném řízení poškozená uváděla dobu asi půl roku), a poté následoval první incident v hotelu Xxxx v Praze, přičemž k tomuto docházelo někdy v jarním období, musel by být skutek uvedený v bodě 1 obžaloby situován nikoliv do podzimu a zimy 2011, ale jara 2011. Bude-li této skutečnosti podřazen další časový údaj, vyplývající z výpovědi poškozené o tom, jaké byly přibližně prodlevy mezi jednotlivými útoky vůči ní, musel by soud modifikovat v tomto směru také časové zařazení skutku pod bodem 2 obžaloby, a to nikoliv do období let 2011 a 2012, ale nejpozději do léta či podzimu 2011. V daném směru by takové zjištění spíše podporovalo výpověď obžalovaného, který uvedl, že se S. navázal vztah v době od ledna do srpna 2011. Rovněž tak si nelze nepovšimnout, že v průběhu výslechu v přípravném řízení poškozená vypovídala tak, že po prvním útoku v hotelu Xxxx následovalo setkání v jiném hotelu, poté proběhly dvě schůzky opět v hotelu Xxxx a nakonec došlo k poslednímu setkání v hotelu, který popsala jako bílou prosklenou kostku. Svědkyně tak hovořila o celkem pěti útocích, což se promítlo rovněž do bodů 1 a 2 obžaloby. U hlavního líčení však svědkyně poměrně jednoznačně uváděla,

že obžalovaný se protiprávního jednání vůči ní dopouštěl třikrát v hotelu Xxxx a poté v blíže nezjištěném zařízení - prosklená kostka. Jedná se o další nejasnost ve výpovědi poškozené, kdy pouze na doplnění soud dodává, že mu rovněž není jasné, proč si obžalovaná byla schopna zapamatovat hotel Xxxx, a nikoliv již ubytovací zařízení, kde mělo dojít k poslednímu útoku. Jednalo se přitom o místo rovněž v Praze, kde sama bydlí, které nedokázala zařadit, a to ani podle městské části. Posledně uvedená nejasnost je však pouze doplňkovým argumentem soudu, když si lze představit, že obžalovaný mohl poškozenou odvést autem, a tato si nemusela po dobu cesty všimnout, kam jedou. Nicméně veškeré tyto skutečnosti, ať již co do časového zařazení jednání obžalovaného, počtu útoků či místa, kde k nim docházelo, představují stále se rozvíjející řadu pochybností, které soud ve výpovědi K. S. spatřuje.

Již na tomto místě pak soud musí odkázat rovněž na facebookovou komunikaci, která probíhala mezi poškozenými S. a Š. od 10.1.2014 do 23.6.2014 a je zachycena v **analýze facebookového profilu K. Š. na příloženém CD k č.l. 420**. Nutno zdůraznit, že na tuto obsáhlou komunikaci pokrývající období několika let bude soud opakovaně a ve větší míře odkazovat též v další části odůvodnění tohoto rozsudku. Již dříve bylo poukázáno na to, že K. S. byla oslovena K. Š. v lednu 2014, kdy ji poškozená Š. žádala o pomoc a radu, jak zastavit obžalovaného. Z této korespondence je zcela zřejmé, že Š. věděla o existenci S., coby předchozí intimní partnerky obžalovaného, stejně jako S. potvrdila, že jí obžalovaný již v průběhu jejich vztahu o Š. říkal. Na tomto místě však soud chce poukázat na způsob komunikace mezi oběma poškozenými, který vedou ve vztahu k obžalovanému. K. S. nejprve Š. radí, aby si změnila veškeré dostupné kontaktní údaje, ať již v telefonu či na Facebooku, neboť tímto způsobem se právě S. obžalovaného zbavila. Z následné komunikace soud poukazuje na rozhovor vedený dne 21.1.2014, kdy Š. S. sděluje, že obžalovaný nahlásil v její škole, že spala s učitelem. Na toto reaguje S. tím, že by ho bylo třeba buď vystrašit, nebo udat. Následuje velmi rozhořčená debata mezi oběma poškozenými, které se soud bude věnovat ještě podrobněji ve vztahu ke K. Š.. Nicméně poškozená S. pak vyzývá K. Š., aby přemýšlela, co by obžalovaného mohlo zničit. V následném rozhovoru dne 28.1.2014 poukazuje K. S. na řešení problémů se svým dalším partnerem, kterého označuje jako „T.“, který jí měl říct, že když mu dá 20.000 Kč, dá jí pokoj. Obě poškozené pak dané jednání přirovnávají právě k obžalovanému, který je rovněž měl vyzývat, aby mu vrátili vše, co jim dal, na což poškozená Š. reaguje tak, že snad obžalovaný platil proto, že chtěl. Následně lze ještě poukázat na část diskuze dne 25.2.2014, kde se S. dokazuje Š. „*A co to? Vymyslela jsi něco?*“ Načež Š. odpovídá, že má v hlavě ideu a sdělí si ji později. V červnu 2014 se pak obě dívky domlouvají na tom, že S. navštíví Š. v Brně, kdy má přijet za účelem podání vysvětlení na policii. Po celou dobu půlroční debaty mezi dívkami, která je vedena ve velmi otevřeném duchu a samy se k sobě staví jako nejlepší kamarádky či dokonce sestry, se poškozená S. nesevřuje K. Š., že by jí měl obžalovaný v průběhu vztahu opakovaně znásilnit. Ostatně toto nezmiňuje ani K. Š., ať již v rámci facebookové komunikace, tak ani v pozdější svědecké výpovědi v přípravném řízení, kdy rovněž vypovídala k informacím o K. S..

Z výše uvedeného soud nechce a ani nemůže vyvozovat, že by se obě poškozené skutečně zcela záměrně shodly na účelové a nepravdivé výpovědi proti obžalovanému, jako to tvrdí on sám ve své obhajobě. Nicméně je zcela zřejmé, že pokud se týká K. S., tato má na obžalovaného velkou zlost a sama navrhuje, že by bylo na místě V. L. zničit, resp. ho nějak vystrašit. Soud si je vědom, že některé pasáže uvedené diskuze mezi dívkami jsou spíše jeho domněnkami a neodvažuje se přisuzovat jim konspirativnost až ve smyslu snahy o křivé obvinění. Na druhé straně však musí brát i takovéto poznatky v potaz a dávat je do souvislosti

se všemi okolnostmi případu, resp. zvažovat, zda nepředstavují takové pochybnosti, které povedou při důsledném dodržování principu presumpce nevinny ke zproštění V. L. obžaloby.

K osobě poškozené K. S. tedy nakonec nalézací soud zaujal následující postoj. Již na základě znaleckých posudků je zřejmé, že i přes věk poškozené, v době, kdy se seznámila s obžalovaným, a bylo jí tedy 15 či 16 let, byla schopna vyhodnotit důsledky jak svého jednání vůči svému okolí, tak obžalovaného vůči sobě. Pokud jí tedy obžalovaný kontaktoval a nabízel jí možnost dalšího rozvoje, zejména v oblasti tanečního sportu, jak činil ostatně vůči dalším poškozeným i jiným dívkám a poškozená na takovou nabídku přistoupila, musela si být vědoma, že obžalovaný tím sleduje také vlastní cíle. Bylo ostatně rovněž potvrzeno, že ze strany obžalovaného jí byly poskytovány nejrůznější dárky, což se sama snažila zpočátku bagatelizovat, kdy uvedla, že za celou dobu jejich vztahu dostala od V. L. jen dvoje taneční boty. Vzhledem k informacím, které měl soud na základě výpovědi obžalovaného, pak vždy velmi neochotně a až na konkrétní dotaz připustila, že obžalovaný ji rovněž dal šperky, nemalé částky peněz a elektroniku. Je proto zřejmé, že poškozená si musela být od počátku vědoma, že takovéto jednání ze strany obžalovaného vůči ní není pouhou dobrosrdečností, ale že za danou přízeň bude požadovaná určitá protihodnota v podobě sexuálních služeb. Za situace, kdy pak došlo k rozhodnutí poškozené ukončit daný vztah s obžalovaným, čemuž se ostatně ani vzhledem k charakteristice osobnosti V. L. není co divit, neboť tento byl na poškozenou velmi upnutý (již v době trvání vztahu ji „pronásledoval“ v podobě zasílání velkého množství SMS zpráv, volání či čekání před školou), kdy soud chápe, že takovéto jednání bylo pro poškozenou značně nepříjemné, cítil se tento značně ukřivděný a na K. S. rozčilený. V tomto ohledu si lze též představit, že ač existence údajného dluhu, resp. jeho uznání, jak o něm hovoří poškozená, není fakticky doložena, mohl při ukončení vztahu obžalovaný po poškozené požadovat, aby mu vrátila, co do ní investoval v podobě dárků a úplat za sex. Je třeba si též uvědomit, že v předmětné době již měl V. L. za K. S. určitou formu náhrady v podobě poškozené K. Š.. Lze se proto domnívat, že ukončení vztahu ze strany S. nenesl až tak těžce, jako tomu bylo ve druhém případě u K. Š., a proto lze předpokládat, že S. výrazněji v následující době nepronásledoval a nesnažil se o obnovení vztahu, k čemuž ostatně (vzhledem k době, která uplynula od rozchodu) neexistuje žádná komunikace mezi obžalovaným a poškozenou tak, jako tomu bylo ve vztahu ke K. Š.. Pokud tak obžalovaný i přesto činil, poškozená S. si s takovým obtěžováním dokázala velmi rázně poradit, když na radu kamaráda změnila své kontaktní údaje.

Soud tedy má za to, že mezi poškozenou a obžalovaným byl dán zcela běžný milenecký vztah, byť vzhledem k velkému věkovému odstupu mezi dotčenými osobami jednoznačně nerovnoměrný, avšak vzhledem ke značnému počtu nejasností a nelogičností má soud spíše za to, že pokud došlo mezi jmenovanými k sexu, tento byl veden na bázi dobrovolnosti, a nikoli za užití násilí či výhrůžek obžalovaným. Nebyla prokázána existence tvrzeného uznání dluhu, z jehož zveřejnění měla mít poškozená strach, byť soud nevylučuje, že určitý požadavek navrácení finančních částek, které obžalovaný „investoval“ do poškozené, tento mohl chtít po rozchodu zpět. Ostatně vzhledem k délce trvání vztahu, počtu schůzek a rozsahu věcí či částek, o kterých poškozená jen neochotně vypovídala, resp. je zpočátku zapírala, lze konstatovat, že po materiální stránce byl pro K. S. daný vztah, alespoň zpočátku poměrně výhodný. Pochopitelně soud takovýto závěr nemůže učinit jako jednoznačný a nezpochybnitelný, nicméně vzhledem k prezentovaným pochybnostem, na které poukázal ve vztahu k poškozené K. S., nemohl stejně tak bez důvodných pochybností konstatovat závěr o spáchání trestné činnosti obžalovaným tak, jak je to rozvedeno v bodech 1 až 3 žalobního návrhu.

K bodům 4. až 5. podané obžaloby (poškozená K. Š.)

Jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené K. Š. nese oproti jednání, kterého se měl obžalovaný dopouštět vůči poškozené S., určité odlišnosti, spočívající v první řadě ve skutečnosti, že poškozená Š. jednání obžalovaného nahlásila na policii, stejně jako určitý rozsah jednání V. L., verifikovatelný nejen výpovědí poškozené, ale rovněž dalšími svědky či listinnými materiály.

V tomto směru není dána jakákoliv pochybnost o existenci klasického mileneckého poměru mezi poškozenou a obžalovaným, který trval v letech 2011 až 2013. Shodně jako v případě K. S. se obžalovaný, jak dle vlastního vyjádření, tak podle tvrzení poškozené, seznámil s K. Š. prostřednictvím svého zapojení do prodeje věcí v oboru společenského tance, kde se poškozená pohybovala, neboť sama sportovně tančila a rovněž šila společenské šaty. Není rovněž rozporováno, že mezi jmenovanými došlo k intimnímu poměru, kdy poškozená měla s obžalovaným sex v důsledku občasného doprovodu obžalovaného na sportovní akce, a to i do zahraničí.

I zde je potřeba se v první řadě vyjádřit k osobě samotné poškozené tak, jako to učinil soud u obžalovaného i K. S.. Ze znaleckého zkoumání jmenované bylo zjištěno, že se jedná o nerovnoměrně strukturovanou osobnost s hypersenzitivitou vůči okolí, která může chybně vyhodnocovat chování druhých a toto vede k nestálým a chladným vztahům s druhými lidmi. Jmenovaná je rovněž tvrdohlavá, nekonvenční se snahou prosadit se a mít úspěch. V partnerském vztahu má sklon dělat si ze vztahu ideál, vyžaduje od partnera bezvýhradnou oddanost. Ráda působí na druhé pohlaví eroticky, přitažlivě a neodolatelně, líbí se jí zvláštní a neobvyklé věci. U hlavního líčení pak znalkyně potvrdila, že poškozenou lze hodnotit jako lehce promiskuitní osobu. Daný závěr má soud prokázáný nejenom tímto znaleckým zkoumáním, ale zejména pak provedenými důkazy, kdy vedle vztahu s obžalovaným měla jmenovaná ve stejném období rovněž krátké vztahy s osobou J. B., porotce na taneční soutěži, který podle vyjádření obžalovaného je ve stejném věku, jako V. L.. Jsou však zachyceny i další poznatky, a to zejména o vztahu s vyučujícím z právnické fakulty JUDr. T. S.. Ačkoliv poškozená toto striktně popírala, jak při svých výsleších v přípravném řízení i u hlavního líčení, při znaleckém vyšetření, resp. dle vyjádření svědkyně prof. JUDr. N. R., CSc., také při osobní komunikaci poškozené s ní, musí soud poukázat na **printscreeny z mobilního telefonu (č.l. 370-385)**. K těmto poškozená, byť zdráhavě a až na opakovaný dotaz uvedla, že se jedná o materiály z jejího mobilního telefonu, kde je zachycena i na fotografiích. K opakovaným dotazům soudu, zda se jedná o komunikaci mezi ní a JUDr. T. S., uvedla nejprve, že nikoliv, že se jedná o osobu T., který je jejím spolužákem. Ve chvíli, kdy však byla konfrontována s obsahem samotné komunikace, kdy je zřejmé, že mezi aktéry konverzace dochází k intimnímu poměru, a to s ohledem jak na obsah, tak na čas, kdy je tato vedena, jakož i skutečnost, že osoba jménem Tomáš, vzhledem k poznatkům o působení na právnické fakultě, zkoušení jiných studentů, nemůže být sama studentem, poškozená již odepřela dále vypovídat. Soud se na jedné straně může ztotožnit s názorem znalkyně, že takovýto postup je ospravedlnitelný, neboť poškozená ke své výpovědi přistupuje jako k ospravedlnitelné lži s cílem chránit např. osobu vyučujícího, pokud tento má rodinu, či nechce ohrozit jeho profesní kariéru. Daná skutečnost však nemění nic na tom, že svědkyně byla opakovaně poučena o povinnosti vypovídat úplně, řádně a pravdivě a nic nezamlčet, a to včetně důsledku případného trestního postihu, pokud tak konat nebude, a i přesto soudu nejprve lhala (činila tak ostatně i před policejním orgánem), a poté odepřela vypovídat úplně.

Soud přitom sice chápe, že se jedná o velmi intimní sféru svědkyně, na druhou stranu byla to ona, kdo inicioval trestní stíhání obžalovaného a musí si být vědoma faktu, že obžalovanému hrozí vysoký trest odnětí svobody a je proto dán eminentní zájem na tom, aby osoby, které se nacházejí v postavení svědka, uváděly pouze a jen pravdivé údaje. Ostatně pravdivost údajů je nezbytná též k řádnému podání znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie, neboť je to právě poškozená, kdo primárně dodává znalcům data ke zpracování a vyhodnocení. K dané materii se však soud vyjádří později. Dále je nutno poukázat opět na již zmíněnou komunikaci mezi poškozenými Š. a S., kdy např. 14.2.2014 se Š. S. chlubí, že na svátek sv. Valentýna byla požádána o schůzky se třemi muži, kdy se jedná o jejího kamaráda, dále „jednoho věřícího t'unt'u“ a lékaře, který ji prováděl operaci. Do toho ještě vyjadřuje obavu, aby se neozval právě vyučující z právnické fakulty, protože takové množství už by nezvládla. Nakonec se rozhoduje, že na schůzku půjde „pouze“ se dvěma muži. Lze ještě doplnit, že o předmětné operaci poškozená s K. S. hovoří ještě 2.2.2014, přičemž v komunikaci, která následně vyústí v déle trvající vztah (dle facebookové komunikace s MUDr. M. V.) zahajuje již 8.2.2014. Výše uvedené soud uvádí na dokreslení, zejména k povaze poškozené K. Š., kterou rozhodně není možné vnímat jako bezbrannou dívku, která je závislá na jiných osobách, resp. podléhá jejich vlivu, ale jako na člověka, který si je velmi dobře vědom svého jednání na venek, využívá své atraktivnosti za účelem navázání intimních poměrů, a to i s vícero muži. Pokud obhajoba uváděla, že takovéto jednání z její strany je zjištěné, pak soud, byť tak činí pouze ze subjektivního hlediska, musí takovému názoru přisvědčit, neboť chování poškozené, která má ve stejném časovém úseku poměr s vícero muži, kteří mají vliv na její finanční zajištění, prospěch ve škole, či taneční úspěchy, se přímo nabízí. Jedná se samozřejmě čistě o osobní věc poškozené a další dokazování v tomto směru není zapotřebí, nicméně, pochopitelně i tato skutečnost může významně přispět k hodnocení a motivaci jednání poškozené.

Také v případě K. Š. znalci dospěli k názoru jednak o obecné i specifické věrohodnosti jmenované a rovněž u jmenované diagnostikovali posttraumatickou stresovou poruchu, kterou vzhledem k jejímu rozsahu a projevům vyhodnotila obžaloba jakožto těžkou újmu na zdraví a tedy znak kvalifikované skutkové podstaty zločinu vydírání ve smyslu § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Takovéto hodnocení by samozřejmě bylo na místě, nicméně po provedeném dokazování má soud opět stejně jako v případě K. S., výrazné pochybnosti, jak o jednání obžalovaného, tak o přímých důsledcích pro poškozenou.

Je třeba uvést, že i u K. Š. znalci z odvětví psychiatrie a psychologie vycházeli především z výpovědi samotné poškozené, tedy údajů, které jim tato poskytla. Znalci se vyjádřili, že právě psychická porucha byla způsobena traumatizujícím prožitkem, za který poškozená označuje znásilnění obžalovaným V. L.. K tomuto znásilnění mělo dojít dne 3.1.2014, kdy poškozená uvedla, že obžalovaný ji nejprve telefonicky kontaktoval, následně ji vyzvedl v Brně a odvezl do Prahy do hotelu Xxxx, kam přijeli ve večerních hodinách. Zde na ni vulgárně křičel, a to přibližně pět hodin, vyčítal ji, že „pořád roztahuje nohy“. Nadával ji a nechal podepsat smlouvu s textem ve znění „*3 roky milenci, 3 roky verny, uprimne, otevreno bez klamu*“. Takovýto popis je převzat i do bodu 5 žalobního návrhu, byť se zde již nenachází zmínka o tom, že poškozená byla obžalovaným donucena nejprve k orálnímu sexu a následně po ní obžalovaný požadoval také pohlavní styk, k němuž nedošlo teprve poté, co poškozená, která po celou dobu plakala a sexuální praktiky odmítala, upozornila obžalovaného, že menstruuje a tento fakt mu musela fyzicky dokázat tím, že odešla na WC a ukázala mu ruku od krve. Takovouto výpověď přitom poškozená podala již v přípravném řízení (č.l. 211). Soud musí vyjádřit překvapení, že ze strany orgánů činných v přípravném

řízení nedošlo k zahájení stíhání obžalovaného pro zločin znásilnění podle § 185 trestního zákoníku, a to v jeho kvalifikované podstatě odst. 3 písm. c), kdy pokud obžaloba staví na věrohodnosti poškozené, musela by též zohlednit fakt, že tato hovoří o dokonaném orálním styku, který byl vynucen násilím a výhrůžkami, resp. byl vykonán i přes výslovný nesouhlas poškozené a její odpor a následně se měl obžalovaný pokoušet též o pohlavní styk. Takovýto postup ze strany orgánů činných v přípravném řízení je nepochopitelný už jen z toho důvodu, že znalci na znásilnění poukázali v rámci svého výsledku u hlavního líčení, kdy na dotaz soudu, zda na poruše poškozené nemohl mít podíl její vyhrocený vztah s otcem uvedli, že nikoliv, neboť následek byl ovlivněn znásilněním, který poškozená prožila, přičemž tohoto se vůči ní otec nedopustil (č.l. 787). Soud připomíná, že nejen ve vztahu k vyjádření těchto znalců, ale i z obecných poznatků, které má ze své dosavadní praxe, vzniká posttraumatický stresová porucha jako reakce na závažný stres, resp. na vysoce traumatickou událost. Ostatně samotná historie zkoumání takovéto poruchy se odvíjí od postižení vojáků v průběhu první světové války, kterým se zabýval Sigmund Freud, na což následně navázali i američtí odborníci výzkumem změn psychiky vojáků při konfliktech v Koreji a ve Vietnamu. Soudu proto není jasné, proč takto významná událost, která byla sdělena jak znalcům, tak při výslechu na policii, nebyla zohledněna při zahájení trestního stíhání obžalovaného, neboť incident, k němuž mělo dojít dne 3.1.2014 měl mít stěžejní význam pro rozvoj psychické poruchy poškozené, která měla být dále prohloubena dalším jednáním obžalovaného ve smyslu rozesílání nepravdivých a očeňujících informací s cílem zničit K. Š..

Soud však po provedeném dokazování má nikoli nepodstatné pochybnosti, že k jednání, jak ho popisuje obžaloba, ze strany V. L. dne 3.1.2014 došlo. Poškozená si je jista časovým zařazením dne 3.1.2014, což dokládala tím, že poté, co utekla z hotelu v brzkých ranních hodinách, neměla peníze na cestu zpět do Brna a musela si vybrat finanční částku z bankomatu. Z bankovního výpisu pak právě dotčené datum mohla specifikovat.

Pochybnosti soudu k dané události lze uvést hned v několika směrech. Předně je poměrně nelogické, že poškozená, která se snaží ukončit vztah s obžalovaným, resp. je jí nepříjemné jeho chování a nechce se s ním nadále stýkat (dle vlastního tvrzení kvůli němu měla proplakat celý Silvestr), souhlasí, že jí obžalovaný vyzvedne v Brně a odveze do Prahy ve večerních hodinách, aniž by uváděla jakýkoliv jiný důvod své cesty do Prahy. Je zřejmé, že zpět cestovat týž den nebude, nemá nikde zajištěné ubytování (minimálně o tomto nehovořila, ale naopak odjíždí s obžalovaným na hotel. Je otázkou, co jmenovaná očekávala, že se stane, když ve večerních hodinách ukončí na hotelu vztah s obžalovaným. Za nelogické lze označit návrat v nočních hodinách zpět do Brna, nebo dokonce očekávání, že na hotelu s obžalovaným přespí. Soud tak musí kalkulovat s tím, že pokud poškozená s V. L. odjela do Prahy, a o tomto jsou důkazy vyplývající z komunikace na Facebooku (č.l. 420). Musela být obeznámena s tím, že opět dojde k provozování sexu s obžalovaným.

Dále pak poškozená uvádí, že po příchodu na hotel na ni obžalovaný začal křičet vulgární nadávky, nutil ji podepsat závazek věrnosti, vyhrožoval jí, že pokud tak neučiní, nebude moci dodělat školu, že se spojí s biologickým otcem a způsobí jí nepříjemnosti. Adresoval jí řadu dalších výhrůžek, v důsledku čehož byla podle vlastního vyjádření poškozená značně stresovaná, plakala a byla zoufalá. Následně pak došlo ke znásilnění formou orálního sexu a požadavku na soulož, ke které nedošlo až poté, co přesvědčila fyzicky obžalovaného, že má menstruaci. Soud je přesvědčen, že pokud by se obžalovaný skutečně dopustil vůči poškozené takového jednání, bylo by na místě, aby jmenovaná byla po celou dobu značně vystresovaná a takové jednání se na ní odrazilo i v dalších dnech či dokonce

týdnech a měsících. Ostatně sama o tomto hovořila již při psychologickém vyšetření, tedy, že již od ledna 2014 byla natolik frustrovaná, že nevycházela ven, přestala tančit, komunikovat s přáteli a dokonce studovat vysokou školu.

Za dané situace však opět vstupuje do popředí zmíněná facebooková komunikace, která byla zajištěna z profilu K. Š.. Předně je skutečně prokázáno, že poškozená jela do Prahy již dne 2.1.2014, a to v doprovodu V. L.. Konkrétně se zmiňuje I. L., že *L. jede přes Prahu „a tak ji hodí“*. Následně pak 3.1.2014 ve 4 hodiny žádá J. M. o modlitbu, neboť *upsala duši ďáblu*. Daná zpráva přitom může skutečně indikovat podepsání „slibu“, jak o něm hovoří obžaloba - *„3 roky milenci, 3 roky verny, uprimne, otevreno bez klamu“*. Dne 4.1.2014 pak ve 14.57 hod. komunikuje poškozená s F. U. o tom, že už je zpátky z Prahy. Tento jí také informuje, že jeden její známý ho požádal o přátelství na Facebooku, přičemž poškozená jej žádá, aby toto ignoroval. Z výše uvedeného lze tedy poměrně dobře vysledovat pohyb poškozené mezi Brnem a Prahou v období od 2. do 4.1.2014. Současně lze též potvrdit, že poškozená odjela do Prahy společně s obžalovaným zamířila do hotelu Xxxx na Xxxx, kde – podle zmínky, že *„upsala duši ďáblu“* – podepsala shora uvedený „slib“. Jediným důkazem, že na tomto hotelu před podpisem došlo k agresivnímu jednání obžalovanému, vydírání a dokonce donucení k orálnímu sexu, však zůstává výpověď poškozené, která se o následném protiprávním jednání nikomu bezprostředně poté nesvěřila, nenahlásila jej na policii a ani v pozdějších rozhovorech na facebookovém profilu o tom s nikým nehovoří. Soud by rovněž očekával, že mladá dívka, která si v nočních hodinách, mimo domov, prožije takovéto několikahodinové trauma, bude minimálně v době následujících několika dnů vykazovat určitý, tomu odpovídající způsob chování (plačtivost, apatie, vyhýbání se kontaktu s okolím, apod.). Ostatně jmenovaná o takových projevech skutečně hovořila, jak při svých výpovědích před orgány činnými v trestním řízení, tak v průběhu psychiatricko-psychologického vyšetření před znalci. Tyto projevy pak dokonce směřuje do delšího časového období několika měsíců a poškozená je popisuje jako pomýšlení na sebevraždu, ukončení návštěv tanečního klubu, komunikace s kamarády, omezení šití šatů, ukončení studia na právnické fakultě a hospitalizaci ve Fakultní nemocnici Brno.

Pokud však soud nahlédne do facebookové komunikace K. Š. v průběhu období leden až červen 2014 musí konstatovat naprosto odlišné chování od jí shora popisovaného. Již dne 3.1.2014, tedy několik hodin po uvedeném incidentu vedla poškozená komunikaci přes Facebook hned s několika osobami. Soud poukazuje jednak na diskuzi mezi poškozenou a L. P., která byla vedena od 22.31 hod. 3.1.2014 až do 01.15 hod. 4.1.2014. Jejím obsahem je zcela normální rozhovor mezi oběma aktérkami, kdy se spolu baví poměrně žoviálně o šatech, přičemž styl komunikace ze strany poškozené rozhodně neodpovídá tomu, že před několika hodinami prožila pro ni traumatizující zážitek. Totéž platí k další osobě, se kterou v uvedený den komunikuje, a to D. H., s nímž si píše od 20.14 hod. do 23.49 hod. I v tomto případě se jedná o velmi obsáhlou komunikaci, a kterou soud může označit do jisté míry jako flirtování poškozené s jiným mužem. Téhož dne pak jmenovaná komunikuje rovněž s J. M., a to jak již bylo uvedeno v době 4.03 hod. až 4.08 hod. a následně 22.16 hod. až 23.47 hod, aniž se tomuto svěřuje s jakýmkoliv negativním prožitkem. Ačkoliv si sjednávají schůzku a poškozená zmiňuje, že má určité problémy, současně dodává: *„nespěchá to, nejde o život ☺“*.

Soud pak sám zjistil **z internetových zdrojů (č.l. 734-739)**, že poškozená nadále působila v oblasti sportu, kdy se, například účastnila semináře dne 6.9.2014 v taneční škole Dance Expert v Praze (kde dříve působila poškozená K. S.). Dále pak je zcela evidentní

z jejích facebookového profilu, že v průběhu let 2014 a 2015 se věnovala jako designerka navrhování šatů, a to s relativně velkými úspěchy (viz webová prezentace poškozené na www.katerinasmejkalova.com). K. Š. přitom komunikuje s velkou řadou osob právě ohledně své účasti na tanečních soutěžích, resp. se šitím šatů. Z daného vyplývá, že tomuto oboru se věnovala a věnuje nejenom v rámci studia na oděvní škole, ale rovněž takto získávala finanční zdroje pro živobytí, byť evidentně nedisponovala živnostenským oprávněním. Pakliže v rámci výpovědi v přípravném řízení uváděla, že obžalovaný s jejím otcem zcela dezinformovali okolí o tom, že neoprávněně podniká a vydávali za takovéto podnikání její projekty do školy, je třeba uvést, že i v tomto směru poškozená zcela evidentně neuvádí pravdu. V uvedených letech 2012-2014 je z její strany na facebooku s řadou osob vedena taková komunikace, která umožňuje učinit si zcela jednoznačný pohled na věc, a to že poškozenou vytvářené šaty rozhodně nebyly určeny jako studijní projekt, ale byly na zakázku navrhovány a šity konkrétním osobám za finanční odměnu. Již na tomto místě lze proto uvést, že pokud obžalovaný či otec poškozené upozornili příslušné orgány na takovéto jednání, rozhodně se nemohlo jednat z jejich strany o protiprávní aktivitu, byť je patrné, že takto rozhodně nečinili z důvodu ochrany příslušných zákonných zájmů, ale s jediným cílem - způsobit K. Š. problémy.

Z další komunikace lze dále poukázat tu, která je vedena s K. S. či MUDr. M. V., z nichž se minimálně pro první polovinu roku 2014 (další část facebookové komunikace již orgány činnými v přípravném řízení zajištěna nebyla) podává, že poškozená rozhodně nebyla omezena na svých aktivitách či společenském životě. Už dříve bylo poukázáno, že například na svátek sv. Valentýna, tedy 14.2.2014 se poškozená Š. chlubí své kamarádce K. S., že byla požádána o tři schůzky se třemi různými muži, a má obavu, aby se ještě neozval vyučující z právnické fakulty, protože to by už nevládala. Jedním z mužů je přitom lékař, který jí prováděl operaci jen několik dnů před tím a s nímž bezprostředně poté navázala kontakt. Ten pak přerostl do trvalého vztahu, kdy poškozená po celou dobu až do června 2014 jmenovanému prezentuje, jak je nesmírně šťastná, prožívá nejkrásnější chvíle svého života, společně chodí do divadla, do kina, na plesy. Poškozená rovněž navštěvuje taneční soutěže, stěžuje si pouze na to, kolik má práce se šitím šatů. Pokud hovoří s ostatními lidmi o obžalovaném, je sice zcela evidentní, že jí jeho jednání není příjemné a je z něj nešťastná, nicméně současně prezentuje vůči němu velkou zlost a vyjadřuje se o něm velmi vulgárně (viz např. diskusi ze dne 2.2.2014, ve které se mimo jiné se S. shodují, že *obžalovaného by bylo třeba vykastrovat, zvažují, že by se to mělo nahlásit, nebo se mu nějak pomstít, že kašlou na okolí, budou „hrabat pro sebe“*, kdy poškozená komunikaci končí tím, že je *velmi nabuzená, má obrovskou energii do práce*).

Ačkoliv tedy existenci posttraumatické stresové poruchy u poškozené znalci v trestním řízení opakovaně diagnostikovali, když uvedli, že tato porucha je v přímé souvislosti s jednáním obžalovaného, musí k takovému závěru soud přistupovat kriticky s ohledem na další skutečnosti, které má za prokazané. Připomíná, že znalci též konstatovali, že při svém hodnocení vycházeli právě z vyjádření K. Š., která má soud vzhledem k objektivním poznatkům z komunikace poškozené se svým okolím za značně zavádějící.

K tomuto soud doplňuje své závěry o nové poznatky učiněné v souvislosti s doplněním dokazování u hlavního líčení dne 24.11.2017. Předně se jedná o listinné materiály, které soud obstaral na základě pokynu Vrchního soudu v Olomouci. Ty se pojí k pobytu obžalovaného a poškozené dne 3.1.2014 v Praze. Ostatně tuto skutečnost nalézací soud nepovažoval za rozpornou ani ve svém prvním projednání věci,

když uvedené potvrzovala jak poškozená, tak obžalovaný a lze připomenout, že K. Š. o cestě do Prahy hovořila dne 2.1.2014 s I. L. na svém facebookovém profilu. Z dotazu na ubytovací zařízení – hotel Xxxx, Xxxx, Praha 5 – Xxxx bylo zjištěno (č.l. 1093-1094), že obžalovaný objednal dne 1.1.2014 pokoj přes portál www.booking.com, a to pro jednu osobu. Jméno poškozené pak nebylo v hotelové databázi uvedeno, a je tak zřejmé, že obžalovaný měl snahu K. Š. ubytovat tzv. načerno, popř. z důvodu, aby eliminoval možnost dohledání, že zde tráví noc se svou milenkou. Pouze pro úplnost soud uvádí, že dotaz na identifikaci recepčního v uvedený den byl zodpovězen negativně a nebylo tak možno případně doplnit dokazování o výsledch takové osoby k okolnostem odchodu poškozené, byť s ohledem na delší časový odstup soud předpokládá, že by takový výsledek nepřinesl nové poznatky.

V každém případě je třeba poukázat na rozporná tvrzení poškozené a obžalovaného k době, kdy K. Š. odešla z hotelu, jakož i samotnému důvodu, proč oba do Prahy odjeli. Dle výpovědi poškozené z přípravného řízení, psala poškozená obžalovanému koncem roku zprávy, že je mezi nimi konec. Na to jí obžalovaný sdělil, že se musí vidět, a že objednal v Praze hotel. Poškozená nikam jet nechtěla, ale nakonec souhlasila s tím, že vše definitivně ukončí. Oproti tomu obžalovaný uvedl, že do Prahy jeli v podstatě kvůli obchodním záležitostem, kdy rozpor nastal tehdy, kdy poškozená chtěla pokračovat v odběru zboží pro své účely, ale na jméno obžalovaného, což on již dále nechtěl akceptovat. Poškozená dále popisuje roztržku mezi nimi a donucení k orálnímu styku. Vše bylo ukončeno asi kolem čtvrté hodiny ranní, kdy šli spát, přičemž kolem 06:00 hod. ráno si vzala doklady, telefon, boty do ruky a bosky utekla na ulici. Jelikož neměla peníze, vyhledala bankomat a odjela do Brna. Obžalovaný naopak uvedl, že poškozená se v pokoji stále nacházela, když odcházel na snídani, tedy kolem 08:00 hod. a teprve, když se vrátil, zjistil, že odešla.

K daným rozporům je možno uvést následující. Poškozená komunikovala daného dne s již výše jmenovanou I. L., že jí přiveze do Prahy šaty, přičemž ji tam „hodí L.“. Tato skutečnost by na jedné straně mohla potvrzovat vyjádření V. L., že účel cesty byl spíše obchodní, nicméně lze připustit, že poškozená pouze spojila cestu iniciovanou obžalovaným s předáním šatů své známé. V každém případě takové záležitosti by mohly být řešeny v rámci jednoho dne a soud tak má za to, že hlavním cílem cesty, v jejímž rámci obžalovaný i poškozená věděli, že budou přes noc ubytováni v hotelu, bude intimní poměr. Soudu se jeví jako poměrně nelogické, aby poškozená, které je údajně obžalovaný odporný, trápí se kvůli němu, celý Silvestr hystericky probřečí a chce s ním skončit poměr, souhlasila, že s ním stráví noc ve společném hotelovém pokoji. Obžalovaná musela očekávat, že při pobytu v Praze dojde k sexu tak, jako tomu bylo opakovaně v minulosti. Naopak se jeví jako nepochopitelné očekávání poškozené, že s osobou, k níž má negativní postoj, se na hotelovém pokoji rozejde, ale současně bez dalšího s ní přespí v jedné místnosti, aniž mezi nimi dojde k intimnostem a druhý den ji v poklidu obžalovaný odveze zpět do Brna. Nelze proto vyloučit, že účelem cesty skutečně byla snaha poškozené zajistit si odvoz do Prahy, aby zde předala šaty a pro svou další práci získala materiál, využila tak obžalovaného, s tímto se naposledy vyspala a ráno bez dalšího zmizela a ukončila s ním dlouhodobý vztah. Samozřejmě za stávající situace, kterou již soud nemá, jak dále prokazovat, se jedná toliko o hypotézy, které však nikterak nevyvrací obhajobu obžalovaného. Naopak další skutečnost zjištěná soudem tuto spíše potvrzuje.

Jedná se o poznatek k výběru peněz z bankomatu poté, co poškozená odešla z hotelu. Soud připomíná, že podle tvrzení poškozené k tomuto mělo dojít okolo 06:00 hod. Z mapy, kterou soud obstaral (č.l. 1106), a na níž zakreslil pozici hotelu Xxxx a bankomatu Komerční banky na ul. Xxxx, Praha 5, je zřejmé, že tato dvě místa jsou od sebe vzdálena přibližně 200 metrů. Tuto vzdálenost tak poškozená musela urazit v horizontu několika minut. Dle materiálů Komerční banky (č.l. 1100-1103) však bylo zjištěno, že z účtu poškozené byl daný výběr u tohoto bankomatu učiněn v čase 08:38:49 hod. Tato skutečnost přitom jednoznačně potvrzuje tvrzení obžalovaného, který uvedl, že poškozená s ním byla na pokoji ještě v době, kdy odešel na snídani, tedy asi okolo osmé hodiny a odešla teprve poté. Obžaloba se snažila takové zjištění odůvodnit delším časovým úsekem, který od události uplynul a tím i možnost, že si poškozená na situaci nevzpomíná přesně. Soud takovému závěru přisvědčit nemůže. Jednak se nejedná o jediný z rozporů ve výpovědi K. Š., ale takovýchto nesrovnalostí je u jmenované celá řada. Dále pak, vzhledem k vypjaté situaci, jak ji poškozená popisuje, a v případě, že by se stala obětí znásilnění a několikahodinového trýznění by tato vypjatá skutečnost byla důvodem, že by si poškozená musela vybavovat okolnosti výrazněji, minimálně, co do denní doby, za níž si vybírala peníze z bankomatu. Měla by si tak pamatovat, zda při této činnosti byla tma, která okolo 06:00 hod. 3.1.2014 rozhodně musela být, nebo již bylo denní světlo (v čase 08:38 hod.). Pro doplnění je třeba připomenout, že s časem výběru peněz poškozenou nebyl V. L. před svým výslechem dne 24.11.2017 seznámen, když soud na takový údaj poukázal až po jeho doplňující výpovědi, stejně jako nemohl být o skutečnosti informován např. svým obhájcem, který v mezidobí od zaslání materiálu Komerční bankou soudu, až do provedení důkazu do trestního spisu nenahlížel.

Při této příležitosti pak nalézací soud může poukázat na další z poznatků, které zjistil ze zprávy Komerční banky. Krom obstarání informace o výběru z bankomatu, kterou mu uložil odvolací soud, si totiž krajský soud vyžádal též výpis z účtu poškozené za období 1.7.2013 do 31.12.2014. Učinil tak zejména k vysledování finančních aktivit poškozenou, které mohly mít souvislost s její činností při navrhování, šití a prodeji šatů, kterou jednak napadal obžalovaný a její otec, coby její proklamované protiprávní jednání a současně zálibou, kterou – dle svých tvrzení orgánům činným v trestním řízení a znalcům – měla v důsledku utrpeného traumatu opustit. Jak ovšem vyplývá z příchozích plateb, k nimž docházelo po celý rok po spáchání údajného znásilnění a obtěžujícího jednání obžalovaného, tyto byly poškozené zasílány v řádech tisíců až desetitisíců osobami jako např. L. P., V. T., E. Ž., S. V., J. K. a další, kdy z facebookové komunikace je zřejmé, že se jedná o platby přímo spojené s činností poškozené v oblasti šití a prodeje šatů, popř. tanečním sportem. Pokud tedy jmenovaná uváděla při znaleckém zkoumání, že šití šatů či tancování musela omezit, resp. úplně skončila, je takové tvrzení výše uvedeným vyvráceno.

Znalci, kteří vypracovali ústavní posudek, pak byli u hlavního líčení s těmito skutečnostmi konfrontováni, stejně jako s dříve avizovanou facebookovou komunikací, jejíž obsah nalézací soud podrobně rozvedl již ve svém původním rozhodnutí. Znalcům byl položen dotaz, zda o této komunikaci věděli a jak si vysvětlují rozpor mezi jim uváděným tvrzením poškozené při vyšetření, tedy, že K. Š. v důsledku jednání obžalovaného byla nucena ukončit či výrazně omezit své aktivity, studium na škole, přestala se stýkat s kamarády, nechodila do společnosti a obecně prožívala velmi špatné období, zatímco na sociálních sítích hovoří o tom, jak je pracovně vytížená, evidentně

se i nadále věnuje tanečnímu sportu či šití šatů, navazuje známosti s muži, chodí na různé kulturní akce (do kina, do divadla, na plesy, taneční soutěže, galavečery), plánuje cesty do zahraničí a opakovaně výslovně uvádí, že prožívá šťastné období, je plná energie a chuti do života. Obžaloba se sice v rámci závěrečné řeči snažila obsah takové komunikace bagatelizovat s tím, že mladé dívky mají tendenci se na sociálních sítích bezdůvodně chlubit a přehánět, avšak takový názor musí nalézací soud kategoricky odmítnout. Obsah facebookové komunikace K. Š. není nikterak nadsazený, informace, které svému okolí sděluje, jsou navzájem provázané a ověřitelné (např. oslovení více mužů o společné trávení svátku sv. Valentýna), popř. se jedná o vzájemné domlouvání návštěv takovýchto akcí či organizování aktivit. Ostatně jak K. Š., tak K. S. nebyly v inkriminovaném období žádné pubertou zasažené dívky, u kterých by soud obžalobou tvrzené jednání byl schopen akceptovat, ale osoby, které již dosáhly zletilosti, studovaly na vysoké škole a velmi dobře si uvědomovaly realitu, o které také bez příkras hovořily. Samotní znalci pak po seznámení se s inkriminovanými okolnostmi uvedli, že takové informace jsou pro ně nové, poškozené je rozhodně při svém vyšetření neuváděly a pokud by znalci tyto poznatky měli, vedli by je k jinému závěru, než který ve svém posudku učinili.

Je tedy třeba připomenout, že znalci přibráného ústavu pracovali při svém zkoumání, jak se spisovým materiálem, kde jsou uvedeny výpovědi poškozené, tak z jejího vlastního vyšetření a rozhovoru s ní. Na tomto místě soud poukazuje, že dne 11.5.2017 jmenovaná znalcům ke svému stavu po trestné činnosti obžalovaného, mimo jiné, sdělila, že *se sesypala, uvažovala dokonce o smrti. Trpěla depesemí, úzkostí a strachem. Má problémy v sexuální oblasti. Vadí ji celkově muži (neměla údajně radost, že znalci jsou muži), bere antidepressiva (č.l. 866-867). Ke svému znásilnění v Praze v lednu 2014 uvedla znalcům, že poté, co na ni obžalovaný v hotelu řval, nadával jí a vynucoval si, že musí být i nadále jeho milenkou, požadoval po ní orální sex, ačkoliv u toho brečela, poté měli ještě „normální styk“.* Sice toto odmítala s tím, že má periodu, ale řval na ni, že musí. Na chvíli dal pokoj, až když mu ukázala na prsech krev. Po celou dobu přemýšlela, jak od něj utéct a když usnul, popadla pár věcí a polonahá, bosá a bez peněz utekla. Soud poukazuje na skutečnost, že svědkyně v daném případě znalcům poskytla informaci o tom, že mezi ní a obžalovaným došlo nejprve k orálnímu styku a poté též k „normálnímu styku“ (č.l. 867). Tuto skutečnost však v rámci své výpovědi u policie nepotvrdila, neboť uvedla, že *obžalovaný ji donutil k orálnímu styku a ačkoliv požadoval i další, tento se jí podařilo odvrátit, neboť mu ukázala krev v důsledku menstruace.* Dále k následkům prožitých událostí popsala, že *měla deprese, nevycházela z bytu. Měla strach chodit mezi lidmi, mezi přáteli z tancování, vyhýbala se tanečním akcím, přerušila studium na právnické fakultě a šití šatů, které navrhovala pro své studium (č.l. 211-212).* Lze připomenout, že také znalkyni v přípravném řízení jmenovaná potvrdila, že *má flashbacky, problémy v sexuálním životě, bere léky, myšlenky na prožitek ji odrovnají na celý týden. Byla s depresemí doma, ležela a spala, nemohla chodit do školy. Trpěla záchvaty pláče, přemýšlela, že skočí pod auto, bojí se chodit do společnosti svých přátel.* Veškeré výše uvedené skutečnosti jsou údaji, se kterými tedy pracovali znalci při svém zkoumání věrohodnosti poškozené a následků, které se u ní měly projevit v důsledku protiprávního jednání obžalovaného. Soud připomíná, že v rámci vyšetření znalců ústavu se objevila nová informace o tom, že mezi ní a V. L. došlo v noci z 2.1. na 3.1.2014 nejen k orálnímu, ale též klasickému pohlavnímu styku. Tento údaj je v rozporu s tím, co jmenovaná uváděla ve svých počátečních výpovědích, tedy, že ač po ní obžalovaný soulož vyžadoval, nedošlo k ní, neboť mu ukázala krev na prstech. Daný rozpor si soud

vysvětlit nedokáže. Stejně tak považuje za zcela protichůdný popis omezení v jejím životě, oproti realitě doložené z její komunikace na sociálních sítích, jakož i dalšími údaji, kterou si soud obstaral z internetových stránek a které svědčí o tom, že v době, v níž měla poškozená trpět depresi, omezovat svůj osobní život na minimum a v podstatě nevycházet z domu, navazuje nové známosti, vyjadřuje opakovaně pocity štěstí, energie a chuti do života, chodí na různé společenské akce, pokračuje v návštěvách tanečních soutěží a klubů, navrhuje a šije šaty za odměnu, a to v takovém rozsahu, že si stěžuje, že bude muset omezit školu.

Tyto okolnosti, jakož i závěr konstatování znalců, že nebyli seznámeni s obsahem facebookové komunikace, takové informace jim neposkytla pochopitelně ani poškozená a pokud by je měli k dispozici, byl by jejich závěr jiný, v soudu pouze prohloubily pochybnosti, které měl již při svém prvním rozhodnutí ve věci samé. Soud znovu opakuje, že v žádném případě nikterak nehodlá snižovat odbornost znalců z oboru psychologie a psychiatrie, nicméně tito sami poukázali na skutečnost, že jejich výsledky vycházejí z vyšetření poškozených, pouze jimi uváděných skutečností a zodpovězených testových otázek. V první řadě se pak jedná o oblast, která není fakticky verifikovatelná a ani znalecké otázky nelze zodpovědět s naprostou jistotou, kterou poskytují např. exaktní vědy. Soud proto jednoduše nemůže, pouze s poukazem na existenci znaleckých závěrů, že poškozené utrpěly určité psychické následky v důsledku jednání obžalovaného, popř. že jsou jejich osobnosti hodnoceny jako věrohodné, konstatovat vinu V. L., když k takovýmto poznatkům znalci dospěli (a nemohli ani jinak) na základě údajů, které jim poskytly pouze a jen poškozené. Tyto údaje se však v řadě ohledů diametrálně liší od projevů, které vedly dívky se svým okolím, jejich chování poté, co se měly stát obětí trestné činnosti a pravdivosti tvrzení, které předkládaly orgánům činným v trestním řízení. Z komunikace dívek sice je zřejmé, že jednání obžalovaného jim bylo skutečně nepříjemné a vzhledem k provedenému dokazování pak soud toto v některých aspektech potvrzuje, když ostatně obžalovaného nezprostil obžaloby státního zástupce v celém rozsahu, ale konstatoval jeho vinu protiprávním jednáním vůči B. H. a K. Š., nicméně takové zavinění bylo konstatováno ve vztahu ke snaze dosáhnout pohlavního styku s osobou mladší patnácti let za úplatu (B. H.) či jiný prospěch, resp. v zásahu do soukromí a integrity poškozené Š., ať již, co do počítačových dat, která jí náležela, či nerušeného mezilidského soužití, tělesné a duševní integrity, jakož i osobní svobody. Naopak soud nesmí odhlížet od možnosti, kterou naznačuje též komunikace mezi poškozenými S. a Š., které výslovně hovoří o tom, že nepříjemné chování obžalovaného je třeba utnout, tomuto se pomstít a něco vymyslet. Jakkoliv soud nechce a nemůže takový poznatek vnímat jako prokázaný, že se poškozené dopustily vůči V. L. trestné činnosti v podobě krivého obvinění, nemůže takovou možnost vyloučit, neboť o pravdivosti řady jejich tvrzení jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení má důvodné pochybnosti.

Pro existenci posttraumatické stresové poruchy tak soud setrval na dvou možných vysvětleních. V první řadě již dříve poukázal, že nelze vyloučit čistou či parciální simulaci (agraci), tedy situaci, kdy poškozená může falšovat veškeré příznaky, či tyto a jejich vliv na své denní fungování zveličuje. Na dotaz v tomto směru sice znalci v prvotním výsledku uvedli, že „si nemyslí, že by poškozená poruchu simulovala“, nicméně soud musí k takovému závěru, jakož i celému důkazu přistupovat, jako ostatně ke každé jiné předložené skutečnosti, vždy kriticky a dávat je do souvislostí s dalšími okolnostmi případu. Fakt, že psychickou poruchu lze, stejně jako fyzickou

nemoc simulovat, je neoddiskutovatelný (blíže např. Praško J., Seifertová D., *Předstírané poruchy a simulace, Medicína pro praxi, 2008, 5(3) str. 128-132*). U druhé výpovědi pak znalci k dotazu soudu uvedli, že simulaci pochopitelně nikdy vyloučit nelze, resp. že tato u PTSP možná je. Soud chápe, že takové vyjádření je činěno v obecné rovině a znalci ve svých závěrech vycházeli z provedeného vyšetření, které nepovažovali za zatížení simulací poškozené. Na druhé straně je třeba vycházet z objektivní skutečnosti, že znalci postupovali na základě údajů, které jim poskytla poškozená Š., a které byly diametrálně odlišné od jejích projevů tak, jak vyplývají z její facebookové komunikace. Poškozená je osobou inteligentní, která si vzhledem k široké medializaci dané problematiky v současnosti mohla zjistit sama, či takto učinit např. v rámci studia na vysoké škole, jaké příznaky odpovídají projevu posttraumatické stresové poruše. Vzhledem k charakteristice své osobnosti pak rovněž může vlivy na svůj každodenní život zveličovat. Soud takový závěr rozhodně nepovažuje za daný a prokázaný, a zdůrazňuje, že výše uvedené je pouze jednou z jeho více úvah, kterou však vzhledem k existenci výrazných rozporů nelze opomíjet, a to současně za plného respektování odbornosti osob znalců.

Druhou z takových možností je, že diagnostika nemoci proběhla řádně, nicméně na jejím rozvoji se nepodílelo jednání obžalovaného, popř. toto bylo jen jednou z příčin onemocnění. I tento závěr znalci zdánlivě vylučují, avšak nelze opomenout, že za počáteční fázi současně uvádějí existenci znásilnění ze strany obžalovaného. Jak již soud uvedl, taková forma jednání, by bezpochyby byla s to iniciovat rozvoj dané psychické poruchy, která je typicky vázána na katastrofické prožitky pacientů v podobě válečných útrap, živelných pohrom či právě účasti na závažné (povětšinou násilné či sexuální) trestné činnosti. K otázce znásilnění, které ostatně nebylo do podané obžaloby zahrnuto, se soud vyjádřil již dříve. K prvnímu znaleckému zkoumání poškozené pak došlo ze strany PhDr. Špíškové dne 25.6.2015. Soud si je vědom, že vzhledem k aktuálním medicínským poznatkům je přístupováno k zadávávání takového druhu znaleckého zkoumání s odstupem přibližně půl roku, neboť právě období šesti měsíců po prožité události může být hraničním pro rozvoj onemocnění. Vzhledem k údajím o znásilnění by sice přicházela do úvahy možnost vyšetření již v polovině roku 2014, tedy v době, kdy poškozená učinila trestní oznámení, nicméně i pokud by bylo do úvahy bráno další jednání obžalovaného v podobě kontaktů s poškozenou (leden – únor 2014), popř. s dalšími osobami (do května 2014), jakkoliv toto dle soudu nepředstavuje onen typický požadavek dramatického, až katastrofického prožitku oběti, nemůže se soud oprostít od představy, že i tak došlo k zadání znaleckého posudku opožděně. Je třeba si uvědomit, že právě v období poloviny roku 2014 došlo ke snaze o iniciaci trestního stíhání poškozené pro trestný čin neoprávněného podnikání či zkrácení daně, ze strany jejího otce, za součinnosti obžalovaného. Je zřejmé, že takové jednání se mohlo citelně dotknout osoby poškozené, která se v oblasti návrhářství evidentně skvěle realizuje. Jednání jejího otce, s nímž je dlouhodobě ve sporu a který na ni po delší období jejího dospívání vyvíjel značné tlaky, mohlo dle soudu vést u poškozené až k vážným existenčním obavám, o to více, že poškozená skutečně mohla mít důvodný strach z případného postihu, neboť její aktivity v rovině navrhování a šití šatů nesplňovaly zákonem předepsané náležitosti.

K dané situaci se pojí údaje o oznámeních, které měli učinit jak obžalovaný, tak otec poškozené K. Š. Ing. P. K. na Finančním úřadu a Živnostenském úřadu v Brně, resp. otec poškozené též na tuto podal trestní oznámení pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného podnikání a zkrácení daně (č.l. 510, 512-514), přičemž je zřejmé, že jak obžalovaný tak otec poškozené postupovali ve vzájemné shodě a po předchozí společné

domluvě, resp., že otec poškozené upozorňoval státní orgány na protiprávní jednání právě na základě informací, které obdržel právě od V. L.. Výsledkem trestního oznámení pak je odevzdání věci k projednání přestupku Živnostenskému úřadu města Brna, který měl spočívat v tom, že poškozená měla minimálně od 4.4.2012 do 28.7.2014 v Brně navrhovat, vyrábět a prodávat různým zájemcům taneční šaty, a činila tak minimálně pro 57 osob, ačkoliv neměla živnostenské oprávnění. Policejní orgán poukazuje na to, že z výpisu z bankovního účtu podezřelé byly zjištěny v letech 2012 až 2014 příchozí platby, které byly spárovány s údaji o zákaznících, kdy věc byla postoupena z důvodu, že nebyl naplněn znak většího rozsahu podnikání podezřelé, nicméně existence důvodného podezření ze spáchání přestupku podle § 61 odst. 3 živnostenského zákona je dána. Objektivně je tak prokázáno, že není pravdou tvrzení poškozené, že obžalovaný s jejím otcem překroutili její školní práci do podoby podnikání bez patřičných náležitostí, ale také vzhledem k facebookové komunikaci má soud za prokázané, že údaje poskytnuté státním orgánům o poškozené měly reálný základ.

Na tomto místě soud musí poukázat na připojené spisy Městského soudu v Brně, a to ať již civilněprávní či trestněprávní, konkrétně se jedná o věci pod **sp. zn. 22 P 118/2005 (rozvodový a opatrovnický spis k manželům K. a poškozené K. Š.) a sp. zn. 3 T 157/2010 (v trestní věci obžalovaného Ing. P. K., který byl uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy, a to právě ve vztahu k poškozené K. Š.)**.

U daných materiálů se soud musí zastavit podrobněji. Ze shora uvedených připojených spisů jednoznačně vyplývá, že poškozená K. Š. žila dlouhodobě ve velmi špatném rodinném prostředí, poznamenaném rozchodem jejich rodičů, přičemž okolnosti, za jakých k tomuto docházelo, byly značně vyhrcoené. Z opatrovnického i rozvodového rozsudku 22 Nc 94/95 a 36 C 51/95 Městského soudu v Brně je zcela evidentní, že matka a otec poškozené v rámci občanskoprávního řízení vytvářeli pro poškozenou vysoce traumatizující prostředí, které se neomezovalo pouze na dobu projednání věci před Městským soudem v Brně, ale také na následné vykonání opatrovnického rozhodnutí, v podobě pravidelného styku poškozené se svým otcem. Tato situace je dobře dokreslována videozáznamy, které pořídil otec poškozené, a které v kopii pořídil nalézací soud na **CD (č.l. 857)**. Na těchto je velmi dobře vidět, že otec poškozené dochází na pravidelné schůzky se svou dcerou, a to i v doprovodu dalších osob, před domem, kde poškozená bydlí, řeší s ní a její matkou problémy před procházejícími lidmi, kdy veškeré takovéto skutečnosti jednoznačně musely negativně formovat charakter K. Š.. K dalšímu vyhrcoení pak docházelo při sporu poškozené s otcem o výživné, které eskalovalo až do trestního stíhání Ing. P. K. před Městským soudem v Brně, pod sp. zn. 3 T 157/2010. Jak uvedl obžalovaný, poškozená se o svém otcí vyjadřovala velmi nehezky, a bylo proto nasnadě, že pokud se jí V. L. chtěl pomstít za ukončení vztahu, nebylo snazšího způsobu, než se spojit s jejím biologickým otcem a poskytnout mu soukromé informace o jeho dceři. K tomuto skutečně došlo, což vyplývá jak z uvedených materiálů, které měly iniciovat trestní stíhání poškozené a následně vedly k postoupení věci pro projednání přestupku, ovšem soud toto mohl pozorovat také tím, že Ing. P. K. pravidelně docházel k hlavnímu líčení ve věci obžalovaného V. L., monitoroval postup soudu, a to až do takové míry, že spolu s dalším aktivistou hrozili podáním trestního oznámení na předsedu senátu, potažmo na jeho postup adresovali vedení soudu stížnosti a požadovali náhradu škody a nemajetkové újmy v řádech desítek miliónů korun. Lze si proto velmi dobře představit, že pokud se takovéto osoby, jakými jsou obžalovaný a otec poškozené, společně zaměřili na osobnost K. Š., mohli jí svým postupem působit citelné psychické obtíže. Soud ostatně připomíná, že poté, co chtěl přistoupit k výslechu poškozené u hlavního líčení, tato se dostavila, avšak bezprostředně poté, co zjistila, že ve veřejnosti bude přítomen také její

otec, psychicky se naprosto zhroutila, rozplakala se a nebyla schopna po několik minut jakékoliv výpovědi. Soud na toto poukazuje jako na skutečnost, kterou je potřeba vnímat a která, jakkoliv je popsána, ať již v odůvodnění tohoto rozhodnutí, či v protokole o hlavním líčení, není s to zachytit skutečný průběh chování poškozené, je-li konfrontována nejen s osobou obžalovaného, ale též svého otce.

Pokud tedy soud má přistupovat k následkům, které mělo jednání obžalovaného pro poškozenou K. Š., nemůže se ztotožnit bez důvodných pochybností s názorem obžaloby, že to byl právě V. L., jehož jednání v trestněprávním smyslu způsobilo u poškozené posttraumatickou stresovou poruchu. Soud jednak poukázal na to, že není opět zcela bez důvodných pochybností prokázáno, že došlo k jednání dne 3.1.2014, neboť ačkoliv lze potvrdit schůzku mezi poškozenou a obžalovaným, z následné korespondence, jakož i komunikace poškozené se svým okolím, tato nikde neuvedla, že by se obžalovaný dopustil vůči ní sexuálně násilného jednání. Poškozená dokonce zpočátku (po údajném incidentu 3.1.2014) píše obžalovanému zcela standardní zprávy, kdy mu navrhuje, aby jejich vztah byl pouze v obchodní a přátelské rovině, avšak bez sexu. Dále pak rozhodně poškozená nevykazuje, ať již téhož dne, či ve dnech následujících, jakékoliv známky, které by svědčily o tom, že byla znásilněna. Soud také již dříve zmínil, že pokud obžaloba považuje výpověď K. Š. ve všech směrech za věrohodnou, není jasné, proč nebyla do žalobního návrhu převzata rovněž zmínka o tom, že obžalovaný K. Š. donutil k orálnímu styku a také ji nutil k souloží, a to i přes to, že poškozená takovému jednání výslovně odmítala a plakala.

Nalézací soud tedy má za to, že poškozená skutečně s obžalovaným navštívila Prahu a strávili spolu též noc v hotelu Xxxx. Vzhledem k předchozímu dlouhodobému vztahu však takovýto postup byl zcela běžný a dalo se očekávat, že zde bude provozován také sex. Nelze vyloučit, že ze strany poškozené se mohlo jednat o určitý plánovaný postup, kdy se chtěla s obžalovaným rozejít, odjela s ním na hotel a měli sex, dokonce „na oko“ podepsala závazek věrnosti na další období, aby následně bez vědomí obžalovaného a bez dalšího vysvětlování odešla z hotelu, neboť se obávala, že osobní rozchod by obžalovaný nemusel přijmout. Při takovém postupu by přitom bylo logické, kdyby poškozená neopouštěla hotel v brzkých ranních hodinách (jak sama uvádí), kdy mohla vedle sebe spícího obžalovaného probudit, ale využila doby, kdy šel na hotelovou snídani (jak tvrdí obžalovaný), kam ona jít nemohla, neboť nebyla v hotelu řádně nahlášena. Poškozená následně fakticky nevykazuje žádné známky prožitého traumatu, ale komunikuje s dalšími osobami, navazuje vztahy a evidentně není výrazněji omezena na běžném životě tak, jako to uváděla ve svém výslechu či znaleckém vyšetření. Ačkoliv samozřejmě soud nemůže jednoznačně vyloučit, že skutečně mohlo dojít k násilnému jednání ve vztahu k poškozené, popř. tato utrpěla psychickou poruchu v takové podobě, o které hovoří znalci, musí soud vzhledem k řadě pochybností, popř. skutečností, které by mohly posttraumatickou stresovou poruchu odůvodňovat, projevit takové pochybnosti, pro které je třeba postupovat ve prospěch V. L..

Soud přitom ostatně nepřistupuje k výpovědi poškozené K. Š. jako ke komplexně nevěrohodné, když má za prokázané jak listinnými materiály, tak svědeckými výpověďmi řady svědků, že je obžalovaný V. L. skutečně kontaktoval v přímé návaznosti na ukončení vztahu s poškozenou a rozesílal jim minimálně obtěžující informace, ke kterým ho poškozená opakovaně žádala, aby tak nečinil. Dané skutečnosti má soud za prokázané následujícími důkazy.

Svědék M. B. (č.l. 188-189) uvedl, že někdy na podzim 2013 na svém facebookovém profilu obdržel zprávu od obžalovaného v tom smyslu, zda zná K. Š. a zda s ní něco měl. Nato napsal obžalovanému, že s poškozenou chodil v letech 2007-2008 po dobu asi čtyř měsíců. Poté mu obžalovaný přeposlal fotky, na kterých byl svědek a část konverzace s K. Š., k čemuž kontaktoval poškozenou a tato mu řekla, že jí někdo zkopíroval data z telefonu. Obžalovaný se svědka ptal, zda ví, že s ním poškozená spí, což svědek nepovažoval za normální a kontaktoval poškozenou. Tato mu k tomu řekla, že jí obžalovaný vyhrožoval, že pokud s ním nebude spát, bude jí dělat problémy a zničí její kariéru, a to tak, že bude kontaktovat veškeré lidi, jejichž údaje měla v telefonu a udělá z ní před nimi šlapku. Tuto komunikaci však svědek nemá k dispozici. Potvrdil, že poškozená byla z jednání obžalovaného velmi zničena.

Rovněž **V. D. (č.l. 190-191)** uvedla, že zná K. Š. i obžalovaného, a to z tanečního světa. Potvrdila, že poškozená jezdila s obžalovaným na taneční kongresy a pomáhala mu s prodejem obuvi a doplňků. Obžalovaného charakterizovala jako nepřijemného, úlisného a manipulativního. Dne 11.1.2014 jí obžalovaný napsal, že jí poskytne informace, pokud mu ona na oplátku také některé dá. Psal mimo jiné o tom, že se poškozená vyspala s devíti muži. Domnívá se, že obžalovaný tak jednal z uražené ješitnosti. Poškozená pak byla na zhroucení, měla strach někam chodit a nevěděla, co má dělat. Dověděla se, že obžalovaný kontaktoval i další osoby. Tato **komunikace mezi obžalovaným a svědkyní** je pak zachycena na (č.l. 281-284), kde obžalovaný skutečně oslovuje V. D. s tím, že tato má být kamarádkou K. Š. a nejprve uvádí, že svědkyně měla použít notebook poškozené, neodhlásila se a poškozená si tak přečetla vše, co o ní V. D. psala. Dále je potvrzené vyjádření svědkyně, že obžalovaný jí psal, že poškozená se měla vyspat s devíti muži, a to konkrétně M. B., D., spolužákem J., J. T., F. Z., rozhodčím z Brna, tanečníky, učitelem T. S. z právnické fakulty. Obžalovaný hovoří o tom, že je z takového jednání poškozené v šoku, neboť se domníval, že je „čistou holkou“, proto jí také podporoval a investoval do ní více než čtvrt miliónu korun. Uvádí, že by chtěl poškozené pomoci a zmiňuje se rovněž o tom, že K. Š. kontaktovala jeho manželku. Dále žádá obžalovaný svědkyni, aby o této komunikaci poškozené neříkala, že má těžkou situaci a nechce jí to ještě zhoršit.

Soud má za prokázané, že obžalovaný dále kontaktoval svědky **J. S. (č.l. 204-206)** a **D. T. (č.l. 221-222)**. Prvně jmenovaný svědek potvrdil, že zná poškozenou i obžalovaného opět z tanečního světa a překvapilo ho, když jej V. L. kontaktoval přes Facebook v dubnu 2014 a vyzvídal různé informace spojené s poškozenou. Mimo jiné nabídl obžalovaný svědkovi sponzoring a vyptával se na poškozenou a rovněž na B. H.. Ohledně K. Š. pak psal velmi osobní informace, které se týkaly sexuálních praktik a jejich partnerů. Rovněž i tomuto svědkovi obžalovaný uváděl, aby o této komunikaci poškozené neříkal a současně jej žádal, aby s poškozenou svědek netančil a jinými způsoby se snažil obžalovaný poškozenou pomluvit. **Komunikace je pak zachycena na (č.l. 334-357)** je z ní zřejmé, že obžalovaný svědkovi poskytuje velmi intimní informace o poškozené, zejména o tom, s kým vším měla jmenovaná spát, jak se domníval, že se jedná o slušnou a hodnou dívku, kterou podporoval a už s tím skončil. Nutno však konstatovat, že tato komunikace je následně vedena velmi přátelským tónem, kdy obžalovaný se svědkem hovoří spíše také o jeho tancování a budoucnosti. V případě D. T., tato znala jak poškozenou, tak obžalovaného. Asi od února 2013 jí obžalovaný při osobním setkání zmiňoval vztah se Š. a poté začal psát zprávy přes Facebook. V těchto **zprávách (č.l. 223-227)** poškozený svědkyni píše o tom, že „*K. má pravé nehty... strašně ráda kouří chlapům a nikdy si potom neumývá ruce, stejně jako před a po sexu nechodí do sprchy a tak pod nehty špínu – infekci*“. Obžalovaný nabádá svědkyni, aby si dávala pozor, když dělá poškozené nehty. Je zřejmé, že i při následné komunikaci,

kteřá se netýkala poškozené, obžalovaný píše svědkyni velmi intimní informace ze svého života, resp. se snaží vyzvídat, zda také D. T. nemá bohatého milence, popřípadě on sám o sobě říká, že i své milence v Praze dal za 10 měsíců 200 tisíc, a podobně.

Dalšími osobami, které obžalovaný oslovil, se informacemi o poškozené K. Š., jsou též **N. G. (č.l. 320-329), D. J. (č.l. 312-313) a J. T. (č.l. 310-311)**. I těmto adresoval obžalovaný informace o osobě poškozené v tom smyslu, že jí dlouhodobě podporoval, investoval do ní spoustu peněz a poškozená je nevďěčná, resp. promiskuitní tak, že střídala řadu milenců ve stejném období.

V neposlední řadě, je též třeba poukázat na **komunikaci, kterou obžalovaný vedl s prof. JUDr. N. R., CSc., děkankou právnické fakulty Masarykovy univerzity**, která vypověděla **(č.l. 195-196)**, že 17.1.2014 od obžalovaného obdržela e-mail, ve kterém jí informoval, že učitel T.S. má poměr se studentkou K.Š., kdy prostřednictvím těchto informací bylo možné identifikovat jak vyučujícího, tak studentku. Tato skutečnost se pak řešila v rámci fakulty, přičemž dne 21.1.2014 obdržela děkanka další e-mail, ve kterém byly přímo uvedeny jména T. S. a K. Š.. Děkanku obžalovaný v daném e-mailu vyzýval důrazně k zásahu proti takovému chování a hrozil medializací případu. Poté, co jej svědkyně vyzvala, aby se dostavil k ní do kanceláře a věc řešili osobně, veškerá komunikace ustala. Součástí **e-mailové korespondence (č.l. 365-369)**, je rovněž příloha v podobě printscreenů z mobilního telefonu a na nich pak komunikaci, o které soud hovořil již výše, a kterou má za **komunikaci mezi K. Š. a JUDr. T. S. (č.l. 370-385)**. Svědkyně se též vyjádřila k tomu, že v mezidobí jí navštívila poškozená s JUDr. S., byť neví, jak se oba dva dověděli o její komunikaci s obžalovaným, přičemž jak poškozená, tak JUDr. S. popřeli vzájemný intimní vztah a i K. Š. hovořila o dlouhodobějších problémech s obžalovaným, který pramenil z jejich intimního styku. Důvod, pro který poškozená ukončila studium na Právnické fakultě Masarykovy univerzity, však děkanka nezná.

Součástí listinných materiálů jsou rovněž **písemnosti, kdy se poškozenou snažila kontaktovat manželka obžalovaného L. B.**, stejně jako obžalovaný se snažil kontaktovat matku poškozené **(č.l. 294-302)**. **V písemném kontaktu obžalovaný setrval rovněž se samotnou poškozenou K. Š.**, která se nachází v tištěné podobě na **(č.l. 287-293, č.l. 304-309)**. Součástí trestního spisu je rovněž i uvedená **smlouva – slib věrnosti**, o které hovoří obžaloba, a to na **(č.l. 303)**. V dané komunikaci směřující jak k matce poškozené, tak poškozené samotné, se obžalovaný snaží o setkání s matkou poškozené, kdy uvádí, že to s K. myslí dobře, chce jí pomoci, ale má materiály v množství 500 stránek, které je připraven dát na policii či Ministerstvo školství a které by mohly poškodit i jméno K. Š., o kterou se staral více než o dceru a investoval do ní přibližně čtvrt miliónu Kč. Uvádí, že poškozená ho špiní a lže mu, přičemž toto není pravda a naopak takovéto jednání on vnímá ze strany poškozené, která má 22 roků, ale už spala s devíti či deseti muži, přičemž jen v roce 2013 měla naráz pět milenců. V komunikaci z ledna 2014, která směřuje ke K. Š., tuto obžalovaný skutečně zahlcuje nejrůznějšími zprávami, ve kterých jí vyčítá, že mu stále lhala v jejich vztahu a modlí se za ni. Je však možné poukázat na to, že 7.1.2014, tedy po veškerých událostech, k nimž mělo dojít dne 3.1.2014, píše obžalovaný poškozené zcela běžnou informaci ohledně látek na šaty a ptá se, co se děje, že se mu dlouho neozvala, přičemž poškozená mu odpovídá, že vše je v pořádku, ale má hodně školy. Dále mu uvádí, že bude s jeho nabídkou počítat, ale zatím materiál má a děkuje za podporu. Obžalovaný se ptá, zda se mohou setkat, poškozená však uvádí, že nerozumí, co V. L. konkrétně chce. Tento pak naráží na události z 3.1.2014, kdy si měli navzájem slibovat věrnost a 5.1.2014 mu už poškozená měla psát, že má přítele.

Nechápe tak, co se děje, chtěl by se setkat, kdy neustále hovoří o tom, že poškozená má mít dvě tváře, kdy jednu popisuje jako K. (zlou), a druhou jako Sněhurku, Katušu (hodnou). Nato mu poškozená odepisuje, že K. není, je pouze ona. Děkuje mu mnohokrát za pěkné chvíle, které bude mít v paměti, ale uvádí, že se nenechá vydírat. Poukazuje na to, že jediná platná smlouva existuje mezi obžalovaným a jeho manželkou, a to chce ona s úctou respektovat. Navrhuje, že do budoucna budou udržovat kontakt v obchodní a přátelské rovině, nadále však již bez sexu. Dále jej žádá, aby do budoucna nekontaktoval poškozenou, popřípadě její rodinu a přátele a nerozšiřoval o ni pomluvy či žádné další informace. Obžalovaný jí pak píše řadu zpráv, kde vyjadřuje svou bolest, nepochopení. Jednání poškozené považuje za vyhrožování a nabádá ji, aby se vzpamatovala.

Opět i taková shora doložená komunikace nezapadá soudu do hodnocení případu optikou obžaloby. Poškozená by měla mít v době po bolestném zážitku, kdy ji měl obžalovaný znásilnit a několik hodin na ni křičet a vyhrožovat důvodnou obavu z obžalovaného či naopak by na něj měla mít vztek. Lze si představit, že nebude mít vůbec chuť jakkoliv s obžalovaným komunikovat, stejně, jako že půjde a celou záležitost nahlásí na policii. Přesto mu naopak děkuje za pěkné chvíle v minulosti, nabízí do budoucna obchodní či dokonce přátelské vztahy. Takováto zpráva je z hlediska výpovědi poškozené, která vykreslila obžalovaného v průběhu jejich vztahu jako „dotěrného, nutícího jí k sexu, až jí bylo špatně“ značně zarážející. V uvedených zprávách se pak nevyskytuje jediná zmínka či výčitka pojící se k události ze dne 3.1.2014. **Trestní oznámení** však K. Š. učinila na Městském státním zastupitelství v Brně až dne 14.5.2014 (č.l. 1-3), kde popisuje jeho vydírání a výhrůžky stejně jako události, ke kterým mělo dojít dne 3.1.2014. Rovněž jmenovaná dodala **lékařské zprávy o své hospitalizaci ve Fakultní nemocnici Brno** ve dnech 7.1.-13.1.2015, kde je poukazováno vyšetřujícím lékařem, že příčinou takovéto hospitalizace jsou události popsané v trestním oznámení.

Aby byl přehled důkazů kompletní, lze dále poukázat na důkazy, které předložila obhajoba, zejména pak osobně obžalovaný V. L., a to již v přípravném řízení, ale též v rámci hlavního líčení, kdy se jedná například o č.l. 134-152, které obsahují mimo jiné **společné fotografie obžalovaného a poškozené**, na kterých se oba objímají a usmívají na hotelovém pokoji (kde rozhodně nevypadá jejich vztah jako jednou stranou vynucený), popřípadě **SMS zprávy** ze dne 3.1.2014. V těchto je evidentní písemný kontakt mezi obžalovaným a poškozenou, kdy posledně jmenovaná zasílá obžalovanému nejasné zprávy o tom, že vše stvrdila vlastní krví. Obžalovaný poukázal také na SMS zprávu, např. ze dne 24.11.2013, kde mu ještě poškozená píše vyznání v tom smyslu, že bude s obžalovaným nadosmrti. Na č.l. 219-220 se nacházejí opět **kopie fotografií poškozené Š.**, a to s obžalovaným a porotci tanečních soutěží, kdy jedním z nich je J. B., ke kterému poškozená připustila, že s ním měla sex na jednu noc. Dále pak jsou založeny na č.l. 270-274 **faktury**, které zaslala manželka obžalovaného L. B. poškozené a v nichž žádá o proplacení zaslaných faktur ve výši 314 EUR, 420 EUR a 226 EUR.

Ze všech uvedených informací si tedy soud musel udělat o vztahu obžalovaného V. L. a poškozené K. Š. následující poznatek. Jak již bylo uvedeno dříve, není zpochybnováno, že v letech 2011 a 2013, poté co se obžalovaný s poškozenou seznámili v oblasti tanečního sportu, přičemž poškozená závodně tančila a současně šila v tomto oboru šaty, jezdila s obžalovaným a pomáhala mu zejména při prezentaci zboží na nejrůznějších soutěžích, ať již v České republice či v zahraničí. Není rovněž rozporováno, že mezi oběma jmenovanými vznikl intimní poměr, který přetrvával až do konce roku 2013. Následně se poškozená snažila

tento vztah ukončit, přičemž sama uvádí, že důvodem bylo nesnesitelné jednání obžalovaného, zatímco obžalovaný naznačuje, že si poškozená našla jiného milence. Nutno připustit, že soud považuje důvod rozchodu za ambivalentní, byť oba důvody, které strany uvádějí, má za možné, resp. i zkombinovatelné, neboť jak již bylo uvedeno, soud si udělal velmi dobrý úsudek o chování obžalovaného, které bylo značně manipulátorské a majetnické, ovšem na druhé straně též připustil, že poškozená je osobou, která velmi snadno a pravděpodobně účelově navazovala intimní poměr s řadou mužů. O tomto svědčí jak její výpověď, tak listinné materiály z její facebookové korespondence, z níž vyplývá, že jak v době, kdy měla poměr s obžalovaným, tak poté, navazovala vztahy spojené s poskytováním sexu s dalšími osobami.

Obžalobě se podařilo jednoznačně prokázat, že obžalovaný poté, co poškozená ukončila vztah, začal kontaktovat její rodinu a přátele, kterým rozesílal informace o K. Š., a to zejména o jejím sexuálním životě, stavěl se do role hodného sponzora a podporovatele, zatímco poškozenou vykreslil jako zcela zjištnou osobu, která mu ublížila a dluží mu peníze. Takovéto informace přitom byly skutečně toho nejintimnějšího rázu, kdy například psal počty milenců, jejich jména či skutečnost, že poškozená se před sexem ani po něm nemyje a má mít infekci. Obžalovaný rovněž adresoval výčitky samotné poškozené, přičemž soud uvádí, že obsahem takovéto korespondence nejsou přímé výhružky, jaké jsou obvykle spojovány s trestným činem vydírání, avšak obsah dopisů je zcela evidentně veden se snahou nutit poškozenou, aby si myslela, že celou vzniklou situací je vinna ona a v tomto směru zpytovala své svědomí. Jediným náznakem určitého vydírání, byť nikoliv přímo vyřčeného, je zmínka adresovaná matce poškozené, že obžalovaný disponuje 500 stránkami materiálů, které by mohly její dceři uškodit. Dodává však, že chce K. pomoci a dožaduje se schůzky. Poškozená v reakci na takovéto zprávy žádala opakovaně obžalovaného, aby s nimi přestal, ať již ve vztahu k ní, tak ve vztahu k dalším osobám, přičemž i přes tyto opakované prosby obžalovaný nadále rozesílal, zejména SMS a facebookovou komunikaci.

Jeho vystupování pak nezasáhlo pouze blízké osoby, ale obžalovaný zaslal informace o intimním poměru mezi poškozenou a vyučujícím z právnické fakulty Masarykovy univerzity JUDr. T. S. děkance fakulty, prof. JUDr. N. R., CSc., a to společně s obsahem komunikace mezi JUDr. S. a poškozenou. Vyvolal tak minimálně nutnost, aby vedení fakulty celou záležitost řešilo. V tomto ohledu se však soud neztotožnil s názorem obžaloby, že takovéto jednání obžalovaného vedlo k ukončení studia na právnické fakultě ze strany poškozené. Ačkoliv si takovýto následek lze připustit, a to ať již by poškozená fakultu opustila dobrovolně, neboť měla strach z reakce svého okolí, či k tomuto byla nepřímou donucena např. vedením fakulty, nejsou v tomto směru žádné další poznatky, neboť ostatně byť vztah vyučujícího a studentky v rámci vysoké školy není nikterak protiprávní, jedná se minimálně o problém etický. Sama děkanka právnické fakulty uvedla, že jí není znám důvod, proč poškozená fakultu opustila. Z již opakovaně zmiňované facebookové komunikace, která byla vedena ještě před těmito událostmi v roce 2013, potažmo i následně v roce 2014, vyplývá, že poškozená se svěruje řadě svých známých o tom, že studuje více škol (což sama rovněž potvrdila) a studium nestíhá, neboť současně s tím se věnovala rovněž šití šatů, z nichž získávala finanční příjem. I v tomto případě tedy soud musí důrazně postupovat ve prospěch obžalovaného, a ačkoliv je možné, že jednání V. L. vedlo k potřebě poškozené ukončit studium na právnické fakultě, nelze rozhodně vyloučit, že takovéto ukončení bylo plánováno již dříve či následně, a to pro jiné důvody, jako například vyčerpání poškozené při jejich dalších aktivitách.

Celkově tedy soud pro veškeré předchozí skutečnosti, které jej vedou z závěru, že ve výpovědi poškozené existuje řada nejasností a nelogičností, které nestojí odděleně, ale jsou navzájem propojeny, byl nucen zaujmout kritické stanovisko k výpovědi poškozené K. Š., a to nejen, co do jí uváděného popisu událostí a na ně navazujících následků v rámci svědecké výpovědi (znásilnění, ukončení studia a tanečního sportu, omezení šití šatů, přerušování kontaktu s přáteli, nevycházení z domu či dokonce myšlenky na sebevraždu), ale též ve vztahu k vyšetření znalci z oboru psychiatrie a psychologie. Znovu soud zdůrazňuje, že tímto nemíní jakkoliv zpochybňovat odbornost znalců činných v tomto trestním řízení či pochybení v jejich práci, ale zpochybňuje pouze vstupní data od poškozené, na jejichž základech své posudky vystavěli. Stejně tak soud nemůže konstatovat, že výše uvedené znamená, že K. Š. považuje za zcela nevěrohodnou, či že snad z její strany jde o zcela promyšlenou snahu neoprávněně přivodit obžalovanému trestní stíhání. Je pravdou, že mezi poškozenými S. a Š. dochází dne 25.2.2014 k určité komunikaci, kdy S. se ptá: „...a co to?...“ „...vymyslela jsi něco?...“. Na což Š. odpovídá, že „*má v hlavě ideu*“, ale dál již věc nerozvádí. Soud nehodlá přisuzovat takovéto konverzaci jakkoliv konspirační charakter, byť s danou skutečností musí při hodnocení důkazů rovněž kalkulovat, neboť dívky rozhodně z důvodu rozchodu s obžalovaným byly po určitou dobu pod jeho tlakem, tento jim logicky nebyl příjemný a mohly tam mít důvod se mu pomstít. Jedná se však o pouhou subjektivní úvahu soudu, dále již nerozváděnou.

Naopak není nikterak zpochybněné, že obžalovaný rozesílal osobám v okruhu poškozené informace, kdy tyto kontakty, jakož i obsah, musel nutně těžit z interních zdrojů K. Š. uložených v jejím mobilním telefonu. Pokud jmenovaná uvádí, že tyto dobrovolně obžalovanému nezpřístupňovala, nemá soud důvod nevěřit, že jediným způsobem, kterým se k datům dostal, bylo, že si je protiprávně obstaral právě při pobytu v Belgii na hotelovém pokoji. Na druhou stranu také poškozená Š. v jednom rozhovoru s K. S. na její dotaz, jak by se mohly obžalovanému pomstít, uvádí, že v počítači obžalovaného našla nahé fotky jeho dcery s nahým mužem. I toto do jisté míry dokresluje, že vztah mezi obžalovaným a K. Š. byl velmi otevřený, a že ani výpověď obžalovaného, který vypovídal, že to byla naopak poškozená, kdo měl přístup k jeho datům, není nepravdivá.

Soud se již dříve vypořádal s obhajobou V. L., který uvádí, že komunikace s přáteli a známými poškozené nebyla odeslána z jeho facebookového profilu, popřípadě tento musel být zneužit jinými osobami, kdy takovéto vyjádření má soud za ryze účelové, a to právě vzhledem k době, kdy ke komunikaci s dalšími osobami docházelo a která přímo navazuje na vyhocenou situaci mezi obžalovaným a poškozenou. Mimo to je z obsahu a rovněž z gramatické podoby takto adresovaných zpráv zcela zřejmé, že pisatelem je právě obžalovaný V. L.. Nutno připomenout, že se jmenovaným se řada adresátů osobně znala, neboť se rovněž pohyboval v oblasti tanečního sportu, a údaje, které zmiňuje například ve vztahu ke svědku J. S., N. G. či V. D., zcela jednoznačně potvrzují, že pisatelem je obžalovaný, neboť nikdo jiný dané skutečnosti znát nemohl.

K bodu 6. obžaloby (poškozená B. H.)

V případě poškozené B. H. má soud důkazní situaci za nejjednodušší. Bylo možno konstatovat, že ve spojení **výpovědi poškozené s listinnými materiály (č.l. 330-333)**, výpovědi **J. S. (č.l. 204-206)**, kterou soud rozvedl již výše a kdy svědek popsal, že obžalovaný se skutečně zajímal o osobu poškozené, jakož i celkovým ohodnocením osoby obžalovaného, kterého má soud za osobu do jisté míry posedlou snahou

o navazování intimních známostí s mladými dívkami, lze mít za prokázané jednání V. L. vůči jmenované.

Námítky obhajoby ve vztahu ke jmenované jsou prezentovány ve třech podobách. Jedná se především o již uvedenou snahu přesvědčit soud, že všechny poškozené, tedy jak H., tak S. a Š. se dohodly na společném postupu, aby obžalovaného zdiskreditovaly, dále pak obžalovaný namítá, že jakákoliv korespondence, kterou má být jeho vina prokazována, a to i ve vztahu k B. H., je zneužita, kdy jeho facebookový profil byl tzv. nabourán jinými osobami a v neposlední řadě též poukazuje na nevěrohodnost výpovědi B. H. s ohledem na fakt, že motorové vozidlo, které v předmětné době vlastnil, a ve kterém mělo dojít k osahávání poškozené, nesplňovalo kritéria tak, jak o něm hovoří poškozená, a to ve smyslu, že nebylo možné si přesednout ze sedadla řidiče a jeho spolujezdce do druhé řady, neboť tato ve vozidle zcela absentovala, případně byla od přední části oddělena – **fotodokumentace (č.l. 810-814)**.

K tomuto nalézací soud uvádí, že obhajobu obžalovaného má za ryze účelovou. Je pochopitelně velmi snadné, v případě, kdy je vedena facebooková komunikace uvést, že takovýto profil byl napaden neznámými osobami a tyto z něj pak odesílaly nechtěné a nevyžádané zprávy do okolí. Nicméně obžalovaný nikde takovouto skutečnost nenahlásil, a naopak veškerá komunikace, která je vedena s poškozenými, jakož i ostatními svědky, a která je založena v trestním spise, vykazuje jak po obsahové, tak gramatické stránce zcela jednoznačné markanty svědčící o tom, že pisatelem zpráv je právě obžalovaný V. L.. Stejně tak nebylo prokázáno, že by se všechny poškozené, jakož i další svědci proti obžalovanému „spikly“ pouze za účelem diskreditace jeho osoby, kdy soud se této otázce věnoval již ve vztahu k poškozeným S. a Š.. Bylo prokázáno, že byť dívky o sobě věděly, resp. byly obeznámeny s tím, že obžalovaný s nimi má poměr, Š. se S. se fakticky seznámily přes Facebook až v lednu 2014. Komunikace posledně jmenovaných ve vztahu k B. H. a rozebírání otázek kolem obžalovaného pak absentuje zcela. Výpověď B. H., nepovažuje soud za nevěrohodnou, ale mající zcela pravdivý a reálný základ v tom, že všechny dívky byly v určitém vztahu, či minimálně kontaktu (B. H.) s obžalovaným, a to zpočátku nikoliv z vlastní iniciativy, ale právě z iniciativy obžalovaného. Pokud se pak týká motorového vozidla, o tomto opět vypovídala nejen poškozená H., ale rovněž další poškozené, kdy ostatně ani obžalovaným předložená fotodokumentace nikterak nevyvrací možnost, aby osoby sedící v první řadě, tedy řidič a jeho spolujezdce mohli přelézt do zadní části vozidla, neboť na fotodokumentaci není žádná zábrana mezi první a druhou řadou patrná, a pouze ve druhé řadě jsou znázorněny krabice s materiálem, které tam v době, kdy obžalovaný navštívil B. H., evidentně nebyly.

Obžalovaný tedy vůči poškozené H. zvolil naprosto stejný způsob jednání, jako u zbývajících poškozených, tedy prostřednictvím Facebooku a dále též přistoupil ke stejným slibům o podpoře a sponzoringu jako u K. S. a K. H.. Na oplátku si pak žádal udržování intimního poměru, a aby přesvědčil poškozenou, sjednal si s ní dvě schůzky, na nichž pokračoval v jejím utvrzování, že za poskytnutí sexu jí může pomoci v rozvoji a poskytovat jí také hmotné dary. Dané však poškozená odmítla na obou schůzkách. Soudu sice připadá zvláštní, že ač B. H. věděla o pravé podstatě zájmu obžalovaného již z písemné komunikace, přesto souhlasila se schůzkou, a přesto, že již na první obžalovaný ve svých sexuálních návrzích pokračoval, souhlasila nakonec i s druhým setkáním. Je tedy otázkou, zda poškozená nemohla mít zájem na takovéto vzájemné participaci, což si nakonec rozmyslela, nicméně jedná se již jen o rovinu úvah, které na protiprávnosti jednání obžalovaného nic nemění. V každém případě si obžalovaný musel být vědom věku jmenované, kdy tento mu sdělila jak

sama poškozená, stejně jako daná informace byla zveřejněna na facebookovém profilu B. H., přes který s ní obžalovaný komunikoval. Soud proto znovu souhrnně konstatuje, že má za zcela důvodnou vinu obžalovaného jednáním tak, jak bylo původně ze strany obžaloby popsáno v bodě 6 žalobního návrhu, a to v plném rozsahu.

Oproti prvotnímu rozhodování ve věci samé procesní strany v rámci nového projednání nenavrhly žádné doplnění dokazování nad rámec vymezený soudem a rovněž nevznesly žádné námitky proti způsobu dokazování či průběhu hlavního líčení. Za této situace proto soud přistoupil k závěrečné rekapitulaci projednávané věci následovně:

Rekapitulace skutkového děje a právní kvalifikace jednání obžalovaného:

V obecné rovině soud hodnotil osobu obžalovaného jako člověka, který byl zaměřen na mladé dívky a vyhledával jejich společnost za účelem navázání intimního poměru, který je prokázán ve vztahu k poškozené K. S. i K. Š.. Stejněho jednání se chtěl též dopouštět k osobě B. H., potažmo i dalších dívek. Využíval přitom svého pohybu v oblasti společenského tance, kdy dívky oslovoval buď na nejrůznějších sportovních akcích, či prostřednictvím Facebooku a nabízel jim spolupráci či sponzoring za účelem dalšího osobního a sportovního rozvoje. Nutno připustit, že všechny poškozené, a to včetně B. H., zjevně na takovéto návrhy slyšely, když u poškozených Š. a S. je skutečně prokázáno, že se s obžalovaným stýkaly po delší dobu, přijímaly od něho dárky, doprovázely jej na nejrůznější akce a souhlasily s tím, že budou přespávat na hotelu, kdy jediným možným vysvětlením je, že věděly o tom, že dojde mezi nimi a obžalovaným k sexuálním praktikám. Ze strany poškozené B. H. sice k žádnému intimnímu poměru nedošlo, avšak zůstává otázkou, proč poškozená souhlasila opakovaně, a to i s vědomím, že jí obžalovaný psal přes Facebook návrhy na podporu výměnou za poskytnutí sexuálních služeb za úplatu, se dvěma schůzkami, k nimž došlo, kdy už na první obžalovaný zcela přímo navrhoval poškozené poskytnutí finanční úplaty za orální sex či jiné praktiky a dokonce jí bez dalšího měl dát finanční hotovost ve výši 500 Kč. Rovněž minimálně z facebookové komunikace poškozených S. a Š. vyplynulo, že nemají problém navazovat intimní problémy s cílem získat určitý prospěch, ať už v osobní či finanční rovině. Jestliže tedy soud hodnotil obžalovaného jako sebestřednou a manipulátorskou osobu, se zájmem o mladé dívky, musel též ve vztahu k poškozeným konstatovat, že jejich jednání vůči obžalovanému bylo do jisté míry zjištěné. Vzhledem k osobnostní charakteristice obžalovaného, která se dostala do rozporu s představou dívek, pak následovalo ukončení vztahu, a to z jejich strany, přičemž tuto skutečnost obžalovaný těžce nesl a měl opět vzhledem ke svým vlastnostem tendenci se dívkám mstít, resp. se je snažit přesvědčit, aby ve vztahu zůstaly. Jestliže takovéto jednání ještě nebylo dáno směrem k poškozené K. S., neboť v předmětné době měl V. L. „náhradu“ v podobě K. Š., pak odmítnutí posledně jmenované setrvat ve vztahu, spustilo ze strany obžalovaného lavinu útoků v podobě e-mailů, SMS zpráv, telefonátů či facebookové komunikace, zasílaných ať již samotné poškozené, kterou se snažil přesvědčit, aby setrval ve vztahu, resp. se v ní snažil vzbudit pocit viny, za údajně špatné jednání vůči němu, a dále pak takovéto jednání adresoval obžalovaný též rodině, kamarádům a známým K. Š.

K jednání vůči poškozené K. Š. (bod I. / 1. rozsudku)

V případě K. Š. pak obžalovaný, který je osobou mající zájem chovat se až majetnický k osobám, s nimiž je v poměru, projevovat se určitou vedoucí rolí, která pramení ze značného věkového odstupu mezi obžalovaným a poškozenými, pak chtěl mít evidentně přehled o tom, co dívka dělá, a proto si v říjnu 2013 při jejich společné návštěvě Belgie, v hotelovém pokoji obstaral kopie kontaktů a dat, uložených v mobilním telefonu, resp. z facebookové komunikace, ke které měl prostřednictvím telefonu přístup a které následně zneužil poté, co mu poškozená oznámila konec vztahu. Soud si nedokázal představit, že by obžalovaný získal takováto data kdekoli jinde, kdy jeho obhajoba, že mu je ve dvou případech měli neznámí lidé prodat poté, co poškozená ztratila mobilní telefon, je zcela účelová, neboť soud vyjádřil značné pochybnosti, proč by případný nálezcce takto citlivá data nevracel přímo poškozené, ale prodával je právě obžalovanému, který byl toliko jedním z řady kontaktů v mobilním telefonu. Z výpovědi řady svědků, jakož i kopie komunikace mezi nimi a obžalovaným pak má soud za jednoznačně prokazané, že v období od ledna až do května 2014, na základě takto získaných kontaktů, oslovoval nejméně B. H., J. S., V. D., I. L., D. T., N. G., J. T. a D. J., kterým psal své názory na poškozenou. Tuto popisoval jako zjištěného člověka, byť nutno podotknout, že do jisté míry oprávněně. Informoval je o počtu milenců, se kterými měla v průběhu let spát, jakož dokonce i o natolik intimních informacích, jakými jsou, zda se poškozená myje před sexem či po něm a zda má v důsledku toho nějakou infekci. Dané zprávy pak adresoval též samotné poškozené, která jej opakovaně žádala, aby se svým chováním, ať již vůči ní, tak ve vztahu k jejím přátelům ustal s tím, že pokud tak neučiní, kontaktuje policii. Svě jednání pak zaměřil rovněž směrem k ovlivnění života poškozené, a to jejímu studiu na vysoké škole a zájmu o šití šatů, kdy děkance Právnické fakulty Masarykovy univerzity Brno prof. JUDr. N. R., CSc., adresoval informaci o sexuálním vztahu mezi poškozenou a učitelem JUDr. T. S.. **Na tomto místě soud podotýká, že oproti původnímu rozsudku provedl v popisu skutku jedinou změnou, a to právě v bodě I. /1., kdy specifikoval název hotelu Xxxx a město Xxxx v Belgii, ve kterém se tento nachází.**

Pokud se týká právní kvalifikace jednání, pak obžaloba v něm předně správně spatřuje **přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku**. Obžalovaný totiž získal přístup k počítačovému systému, za který je třeba rozumět jakékoli zařízení, které na základě programu provádí automatické zpracování dat. Počítačovým systémem je tedy zařízení, které se sestává z technického (hardware) a programového (software) vybavení, které je určeno k automatickému zpracování digitálních dat. Je zcela evidentní, že v současné době naplňují takovouto definici mobilní telefony, zejména jedná-li se o tzv. smartphony, kterým zn. iPhone bezpochyby je. V rámci tohoto počítačového systému (mobilního telefonu), pak obžalovaný získal data v něm uložená, a to neoprávněně, neboť do nich zasáhl bez svolení poškozené a tyto data posléze užil tím způsobem, že na kontakty v mobilním telefonu uvedené, rozesílal obtěžující zprávy lidem z okolí K. Š., k čemuž také využíval informace, které byly obsaženy v mobilním telefonu, resp. z něj přístupného facebookového profilu poškozené.

Oproti obžalobě se však soud neztotožnil s kvalifikací jednání obžalovaného, popsaneho pod bodem 5 žalobního návrhu. Je pravdou, že v podstatné části popisu skutkového děje má tento za prokazaný, a to zejména v tom rozsahu, že poté, co poškozená na přelomu roku 2013 a 2014 ukončila jejich vzájemný intimní vztah, kontaktoval obžalovaný v období leden až květen 2014 její známé a přátele tak, jak jsou jmenováni ve výrokové části tohoto rozhodnutí, kterým zasílal na základě dříve získaných dat z mobilního telefonu informace očeřující poškozenou a uvádějící urážlivé sexuální sdělení. Stejně tak se dopustil jednání směrem k oznámení intimního vztahu mezi poškozenou a jejím vyučujícím

z právnické fakulty a v neposlední řadě samotnou poškozenou minimálně od ledna do února 2014 kontaktoval prostřednictvím telefonátů, SMS zpráv a přes facebook s výčitkami a jednal tak opakovaně, aby svého jednání zanechal. Je zcela evidentní, že takovéto jednání muselo být pro poškozenou značně obtěžující, a jestliže poškozený adresoval jejímu okolí očeňující zprávy, potažmo zprávy, které se týkaly velmi intimní sféry, mohla mít obavu o své zdraví, zejména v psychické rovině, neboť takovéto chování obžalovaného bez pochyby mělo značně stresující charakter.

Oproti obžalobě však došlo v popisu skutkového děje k vypuštění tří skutečností. Předně se jedná o incident, k němuž mělo dojít dne 3.1.2014 v nočních hodinách, kdy měl v hotelu Xxxx (v obžalobě blíže neoznačeném) v Praze několik hodin vulgárně nadávat, nutit jí k podpisu smlouvy, až poškozená v důsledku takto vyhrcoené stresující události utekla neoblečená a bosá z hotelu na ulici. Soud sice poukázal na skutečnost, že ke schůzce mezi obžalovaným a poškozenou evidentně došlo, a to ve dnech 2. a 3.1.2014, což je prokazováno jejich vzájemnou komunikací, jakož i sdělením poškozené jejím přátelům, že odjíždí s L. do Prahy a nově též ubytovací knihou hotelu, nicméně z následné komunikace mezi obžalovaným a poškozenou je zřejmé, že obžalovaný vyjadřuje překvapení z nenadálého odchodu poškozené, přičemž pokud mu tato odepisuje, nikterak nezmiňuje, že by se obžalovaný vůči ní měl dopustit jakéhokoliv závažného jednání, ale navrhuje ukončení vztahu s tím, že tento do budoucna bude již jen přátelský a obchodní. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že pakliže orgány činné v trestním řízení mají vycházet z výpovědi K. Š. jako věrohodné, nesměly by opomenout, jako to učinil již policejní orgán a obžaloba, její informaci o tom, že dne 3.1.2014 v hotelu nedošlo pouze k vulgárním nadávkám a k nucení setrvání ve vztahu, ale obžalovaný podle slov poškozené tuto měl i přes její verbální odpor a pláč donutit k orálnímu sexu a měl se také snažit o soulož, k čemuž ovšem nedošlo jen díky tomu, že poškozená jej fakticky přesvědčila, že menstruuje. Daná skutečnost však do popisu skutkového děje od počátku nebyla zahrnuta, byť by znásilnění představovalo jeden s vysoce možných traumatizujících zážitků, které podnítily vznik posttraumatické stresové poruchy. S takovýmto postupem se však nalézací soud ve výsledku ztotožňuje, neboť nemá za bezdůvodných pochybností prokázané, že skutečně ke znásilnění ze strany obžalovaného došlo. Poukázal přitom na facebookovou komunikaci poškozené v následujících dnech, jakož i v širším období, kdy se o tomto nikomu nesvěřila, ale naopak se svým okolím komunikovala zcela bezproblémově, hned následující den dokonce flirtovala s jiným člověkem či se přátelsky bavila o navrhování šatů. Takovéto jednání má dokonce soud prokázané nejenom těsně po 3.1.2014, ale též v celém období, kdy poškozený jí či jejím přátelům rozesílal urážlivé zprávy, což bezpochyby bylo pro poškozenou obtěžující a nepříjemné, ovšem soud již musel zapochybovat o výraznějších projevech takového chování obžalovaného na psychiku poškozené, která znalci uvedla, že musela ukončit studium na právnické fakultě, omezila šití šatů či tancování, nestýkala se svými přáteli, resp. se dokonce bála vyjít z domu a pomýšlela na sebevraždu. Facebooková komunikace, kterou vede se svým okolím, však podává obraz zcela jiné K. Š., a to dívky, která navazuje známosti s muži, chodí do společnosti a na kulturní akce, věnuje se ve větším rozsahu šití šatů a dokonce se svěřuje, že prožívá velmi šťastné období. Rozhodně ani na počátku ledna, ani později nepadá z její strany směrem k obžalovanému či blízkým osobám jakákoliv výčitka či zmínka o tom, že se stala obětí sexuálně násilného jednání a výhrůžek.

Vzhledem k takovýmto skutečnostem proto soud nemohl zahrnout do popisu skutku také druhou ze skutečností, a to právě existenci posttraumatické stresové poruchy, kterou měla v důsledku jednání obžalovaného utrpět. Soud již dříve konstatoval, že nepochybně

odbornost znalců, či vůbec odvětví psychologie a psychiatrie, zdůraznil však, že se jedná o důkaz jako každý jiný, ke kterému je nutné přistupovat s určitou dávkou kritiky a dávat jej do souvislosti s dalšími okolnostmi případu, přičemž právě oblast psychiatrie a psychologie je založena ve značné míře na datech, které jsou poskytovány jednostranně určitými osobami, které jsou zkoumány, v tomto případě ze strany poškozených. Jak již bylo uvedeno, pokud se znalci vyjadřovali k existenci posttraumatické stresové poruchy či věrohodnosti jak poškozené Š., tak K. S., k daným závěrům měl soud připomínky ve vztahu k výpovědím poškozených, které uváděly řadu nejasností, nelogičností, či dokonce prokazatelně lhaly. Rovněž soud připomněl, že ke zkoumání K. Š. došlo až s odstupem jednoho roku po podání trestního oznámení, tedy v polovině roku 2015. Soudu je známo, že takovýto postup je činěn právě v návaznosti na skutečnost, že posttraumatická stresová porucha se může projevit až po půl roce od předmětného jednání. V každém případě však, pokud počátečním okamžikem mělo být znásilnění v lednu 2014, bylo možno k takovémuto šetření osobnosti poškozené přistoupit již dříve. Je nutné poukázat také na to, že obžalovaný se v rámci určité pomsty vůči poškozené Š. spojil s jejím otcem Ing. P. K., o kterém věděl, že s ním je poškozená dlouhodobě ve vyhroceném sporu. Rovněž má soud za prokázané, že právě jejímu otci obžalovaný poskytl informace, že poškozená se žije neoprávněně šitím šatů. I tuto skutečnost se sice poškozená snažila ve své výpovědi bagatelizovat, resp. uváděla, že její otec a obžalovaný zcela překroutily informace a vydávaly její projekty do školy za způsob, kterým si neoprávněně vydělávala. Opět z facebookové komunikace z let 2012 až 2014 však je zřejmé, že K. Š. navrhovala a vytvářela šaty v takovém rozsahu, který rozhodně neodpovídal jakémukoliv studiu na oděvní škole, a v rámci této komunikace jsou rovněž zmínky o platbách za tyto šaty, což ostatně potvrdil policejní orgán v rámci prošetřování podaného trestního oznámení, byť celou věc ve výsledku postoupil k projednání přestupku pro nenaplnění zákonného znaku rozsahu prospěchu pramenícího z trestné činnosti. Lze si proto představit, že právě iniciace takového trestního stíhání a veškerých nepříjemností, které rozhodně poškozená v důsledku toho musela mít při kontaktu jak s policejním orgánem, tak následně finančním či živnostenským úřadem byly pro ni značně zatěžující, a to i do existenční míry, neboť se trestní oznámení dotýkalo oblasti, ve které se chtěla dlouhodobě realizovat. Soud proto nemůže vyloučit, že právě spolupůsobení takového faktoru mohlo u poškozené vyvolat posttraumatickou stresovou poruchu, či jiné narušení její psychiky, když počáteční bod, který uvádějí znalci, a to znásilnění v lednu 2014 nemá za bezpečně prokázané.

Nalézací soud si je vědom názoru odvolacího soudu, který takové závěry ohledně věrohodnosti poškozených či následku jednání obžalovaného, k němuž dospěli znalci, označil za nepodložené a spekulativní. V tomto směru také bylo soudu prvního stupně uloženo doplnit dokazování o listinné materiály k pobytu poškozené v Praze ve dnech 2.-3.1.2014 a zejména o výsledcích znalců z odvětví psychiatrie a psychologie. I po takovémto doplnění však nalézací soud nemohl svůj názor změnit, ba naopak došlo k prohloubení důvodných pochybností, které zmiňoval ve svém původním rozhodnutí. Jednak šlo o další rozpor ve výpovědi poškozené Š. ohledně odchodu z hotelu a výběru z bankomatu, kdy výsledky dokazování vedou nalézací soud k nutnosti přiklonit se spíše k verzi obhajoby. Finanční šetření soudu pak potvrdilo jeho závěry o „podnikání“ poškozené nejen v období před protiprávním jednáním obžalovaného, ale též po něm a to v rozsahu, který neodpovídá jejímu tvrzení, že své aktivity musela podstatným způsobem omezit. Především však soud veškeré tyto poznatky o životě poškozené předestřel znalcům. Tito znovu podrobně rozvedli závěry svého vyšetření a zkoumání a potvrdili, že v daném případě posouzení poškozených vycházelo čistě z jejich

explorace, tedy rozhovoru a tím i údajů, které jim prezentovaly samy a dále standardizovaných testových otázek. Ačkoliv znalci na základě výsledků došli k přesvědčení, že jak K. Š., tak K. S., jsou po stránce obecné i specifické věrohodné a jsou u nich v důsledku jednání obžalovaného dány následky, o kterých hovoří obžaloba, současně připustili a zdůraznili, že odvětví psychiatrie a psychologie není vědou, jejíž závěry je možné označit za exaktní, je vycházeno z údajů vyšetřovaných osob, které, byť jsou označeny za věrohodné, mohou lhát i ve specifické rovině, stejně jako není možné vyloučit simulaci onemocnění. Především však znalci po obsáhlém seznámení s facebookovou komunikací mezi poškozenými uvedli, že takovéto informace neměli, považují je za odlišné od těch, které jim sdělovaly vyšetřované osoby a za dané situace by tedy jejich závěry, které podali ve svém posudku, byly odlišné. K již konstatovanému je třeba poukázat, že z rozhovorů mezi oběma poškozenými, který vedly na sociální síti, tyto opakovaně vyjadřovaly svůj názor na obžalovaného, a to i ve smyslu, že je třeba „něco vymyslet, nějak se mu pomstít“, neboť zejména vůči poškozené Š. se skutečně dopouštěl vysoce obtěžujícího chování, kterým zasahoval do její sféry, které poskytují ochranu i trestněprávní předpisy.

Soud pak nezahrnul do popisu skutkového děje rovněž třetí okolnost, a to že obžalovaný se vůči poškozené dopouštěl jednání v podobě oznámení na Finanční úřad Brno I a Živnostenský úřad města Brna, že neoprávněně podniká, neboť je zcela evidentní, že k takovému jednání docházelo jak ze strany obžalovaného, tak ve spojení s ním ze strany otce poškozené Ing. P. K.. Je otázkou, do jaké míry lze jako protiprávní ze strany obžalovaného vnímat splnění zákonné povinnosti oznámení podezření pro spáchání trestného činu či přestupku o to více, má-li soud zato, že takovéto podezření bylo důvodné. Samozřejmě soud vyslovil přesvědčení, že jak obžalovaný, tak otec poškozené takto nečinili z důvodu plnění své občanské povinnosti a upozornění na porušování zájmů chráněných zákonem, ale ryze z důvodu, aby dosáhli svého uspokojení ze msty poškozené či získání argumentů pro soudní spor.

Jednání obžalovaného, které má soud za prokázané a které spočívalo v rozesílání očeřujících a velmi intimních zpráv přátelům a známým poškozené, jakož jí samotné, tak má za naplňující znaky **přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c), d) trestního zákoníku.**

Obžalovaný svým jednáním bezpochyby dlouhodobě pronásledoval poškozenou, a to tím, že ji prostřednictvím prostředků elektronických komunikací i jinak kontaktoval (§ 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku) a rovněž ji daným způsobem omezil v obvyklém způsobu života (§ 354 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku). Soud tak má v první řadě za naplněný požadavek dlouhodobosti pronásledování ze strany obžalovaného, byť takovýto pojem je vždy třeba posuzovat s ohledem na specifika případu. V každém případě však musí jít o takovou dobu trvající vynucený kontakt, který je způsobilý poškozené vyvolat důvodnou obavu o život či zdraví, či život a zdraví blízkých osob. Ve vztahu k poškozené se obžalovaný tohoto jednání dopouštěl opakovaně v období leden a únor 2014. Mimo to však elektronickou korespondenci adresoval také osobám blízkým poškozené, u nichž ji očeřoval a uváděl informace, které byly s to svým obsahem přivodit poškozené obavu z nebezpečnosti jednání pachatele. Ačkoli v daném ohledu zákonodárce primárně za protiprávní označuje jednání pachatele, které směřuje přímo vůči nebezpečně pronásledované osobě, a to dikcí: „*kdo jiného dlouhodobě pronásleduje..., vytrvale jej kontaktuje..., omezuje jej v obvyklém způsobu života...*“, má nalézací soud zato, že nebezpečné pronásledování nelze omezit pouze na přímé

akce vůči poškozenému, ale též obdobným jednáním, které je sice adresováno jiným subjektům, avšak dotýká se výhradně osoby poškozené, a pachatel se tak snaží, byť zprostředkovaně, působit nikoliv na adresáta, ale na osobní sféru oběti trestného činu a tímto způsobem v ní může vzbudit pocit ohrožení. Soud by tak mohl hovořit o určitém zprostředkovaném či nepřímém pronásledování poškozeného, které se odehrává kontaktováním jiných osob, které poškozený považuje za na tolik blízké, že protiprávní aktivita pachatele, byť ve vztahu k jiné osobě, se přímo dotýká jeho vnitřního vyhodnocení obavy o svůj život či zdraví.

Do úvahy by přicházelo z daného hlediska rovněž posouzení takového jednání ve smyslu § 184 trestního zákoníku, tedy jako trestného činu pomluvy, kterého se pachatel dopouští tím, že o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu, kdy i takovéto jednání pak může být páčáno např. veřejně přístupnou počítačovou sítí (§ 184 odst. 2 trestního zákoníku). V daném případě však soud kvalifikaci jednání ve smyslu trestného činu pomluvy nezvažoval, neboť z obsahu komunikace mezi obžalovaným a osobami z okruhu poškozené K. Š. je zřejmé, že obžalovaný rozesílá informace, na které již sami adresáti nereagují jako na pravdivé, sami kontaktují následně poškozenou, aby jí sdělili, čeho se obžalovaný dopouští a ujišťují jí, že takovýmto zprávám nevěří a vyjadřují jí podporu. Jakkoli jsou tedy údaje urážlivé a v některých případech (vyjádření o počtu milenců či o intimní hygieně poškozené) také minimálně těžko ověřitelné či nepravděpodobné, nebyla by intenzita útoku ve smyslu pomluvy na místě. Soud má proto zato, že obžalovaný veškeré své jednání směřoval výhradně za účelem, aby si vynutil pozornost poškozené a tímto způsobem ji v podstatě zdiskreditoval a pomstil se jí za ukončení vztahu a jednání se dopouštěl v období leden až květen 2014, nejenom vůči ní, ale též vůči dalším osobám, jejich přátel a známých. Jeho jednání pak neustávalo ani poté, co byl poškozenou výslovně žádán, aby v něm ustal, a proto soud dospěl k názoru, že poškozené z jeho jednání vznikla důvodná obava o své zdraví, které nelze vnímat pouze jako fyzický, ale též psychický stav, tedy například obavu ze způsobení psychických poruch, úzkosti či vyvolání tíšňového pocitu. Je rovněž evidentní, že obžalovaná do jisté míry byla omezena na obvyklém způsobu života, byť nikoli v takovém rozsahu, jaký sama uváděla, tedy že by zcela přestala fungovat v oblasti společenského tance či šití šatů, popřípadě studia na vysoké škole, nicméně informace, které obžalovaný o poškozené uváděl, rozhodně byly sto způsobit, že se poškozená necítila ve vztahu ke svému okolí příjemně, už jen z toho důvodu, že se musela potýkat s dotazy na danou situaci, tuto vysvětlovat, a zejména pak v prostředí české společnosti musela kalkulovat, že se někteří lidé mohou zaobírat otázkou, zda informace podané obžalovaným přece jen nemohou být pravdivé. Rozhodně pak jednání obžalovaného také mělo vliv na rodinné vztahy K. Š., když se k informacím o ní dostal její otec, který s ní vede dlouholetý spor.

Z hlediska soudní praxe je pojem dlouhodobosti vykládán při posuzování nebezpečného pronásledování vykládán jako opakované, trvajících, nechtěné navazování kontaktů s obětí, přičemž opakováním se rozumí více než deset pokusů o kontakt, které trvá minimálně v období čtyř týdnů. Soud při množství osob, které byly obžalovaným osloveny, včetně samotné poškozené, pak má tedy takový znak za naplněný.

Naopak nebylo na místě jednání obžalovaného kvalifikovat ve smyslu trestného činu vydírání, když ke kvalifikovanému znaku těžké újmy na zdraví se vyjádřil již dříve, neboť jednání obžalovaného nebylo možné hodnotit jako nucení jiného pohrůzkou jiné těžké újmy,

aby něco konal, tedy v tomto případě, aby poškozená zůstala v intimním vztahu s obžalovaným. Soud vychází opět z obsahu komunikace, ať již ve vztahu ke K. Š. či jejím přátelům a známým, kdy tyto adresované zprávy přes SMS či facebookový profil neobsahovaly žádné skutečné vydírání, z nichž by jednoznačně vyplývalo, že cílem obžalovaného je nucení poškozené, aby neukončovala vztah, ale setrvala v něm, a to pod hrozbou, že pokud tak neučiní, tak ji obžalovaný zničí. Zprávy, které obžalovaný adresoval K. Š., nesou spíše známky vyčítání a zlosti zhrzeného člověka, který byl poškozenou „odkopnut“ a snažil se ji přimět k výčitkám vůči sobě samé, že se k obžalovanému zachovala špatně a že mu toho spoustu dluží. Obdobně tak i ve vztahu k dalším osobám, těmto neadresoval žádné konkrétní výhrůžky, že by poškozená měla něco konat či se něčeho zdržet, avšak jeho jednání je zcela evidentní snahou očernit poškozenou a zejména způsobit této problémy tak, že bude zahlcovat její okolí zprávami o ní. Nutno podotknout, že takto dramatický průběh ukončování vztahů má v rámci společnosti řada partnerských vztahů, kdy právě otázka dlouhodobosti jednání pachatele i přes žádosti oběti, aby tak nečil a důvodnosti obav oběti z újmy na zdraví odlišují rovinu společensky netaktního jednání od páchaní trestné činnosti.

K jednání vůči poškozené B. H. (bod I. / 2. rozsudku)

Pokud se týká poškozené B. H., zde soud plně převzal jak popis skutkového děje tak jak je uveden v žalobním návrhu státního zástupce, neboť obžalobě se podařilo vypovědi jak B. H., tak J. S., a rovněž listinnými materiály v podobě kopie komunikace mezi obžalovaným a poškozenou prokázat, že V. L. jmenovanou kontaktoval prostřednictvím sociální sítě Facebook, dobře si byl vědom jejího věku, kdy tyto údaje byly právě na facebookovém profilu, resp. muselo to být patrné i z toho, jakou školu B. H. navštěvuje, přičemž jí nabídl, stejně jako předchozím poškozeným pomoc a podporu, a to i po finanční stránce, ovšem výměnou, že se poškozená stane jeho intimní partnerkou a bude mu poskytovat sexuální služby. Za toto jí kromě finančních částek nabízel také elektroniku či dokonce automobil. Obžalovaný si posléze sjednal s B. H. dvě postupné schůzky, na kterých ji přesvědčoval o výhodnosti své nabídky a žádal o orální sex výměnou za finanční hotovost, což dokonce začal realizovat tím, že si posadil poškozenou na klín, chtěl ji líbat a osahával ji.

Ačkoliv soudu se jeví jako poněkud zvláštní, že poškozená, ačkoliv o takovémto zájmu ze strany obžalovaného věděla již z jeho písemných zpráv a rovněž z prvního setkání na ulici Xxxx v Brně, přistoupila i přesto na schůzku druhou, nicméně v tomto směru je její výpověď jednoznačně prokazována listinnými materiály a soud proto uznal obžalovaného **přečinem svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1 trestního zákoníku**, neboť V. L. nabídl, slíbil a poskytl B. H., která byla ve věku dítěte v trestněprávním slova smyslu § 126 trestního zákoníku) za pohlavní styk úplatu a prospěch (finanční hotovost a movité věci).

Veškeré své protiprávní jednání, kterého se obžalovaný dopouštěl vůči K. Š. a B. H., a kterým byl tímto rozsudkem uznán vinným, dopouštěl **po subjektivní stránce v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku**, neboť věděl, že svým jednáním ohrožuje zákonem chráněné zájmy, kterými jsou integrita a dostupnost počítačových dat a jejich důvěrnost (§ 230 trestního zákoníku), ochrana nerušeného mezilidského soužití, tělesné a duševní integrity, jakož i osobní svobody a soukromí každého jedince (§ 354 trestního zákoníku) a zájem na řádné výchově dětí proti útokům spočívajícím ve svádění k prostituci, resp. nepřijatelnému sexuálnímu jednání (§ 202 trestního zákoníku) a porušení takovýchto chráněných zájmů způsobit chtěl.

K jednání vůči poškozené K. S. (bod II. / 1. - 3. rozsudku)

Konečně pak ve vztahu k poškozené K. S. soud rekapituluje své závěry následovně. Ačkoliv není nikterak zpochybňováno, že poškozená navázala vztah s obžalovaným, stěžejní je rozpor v tvrzeních obžalovaného a poškozené v tom, zda k pohlavnímu styku či dalším sexuálním praktikám v rámci tohoto vztahu docházelo dobrovolně, anebo zda k němu byla poškozená K. S. opakovaně donucena násilím či pohrůžkami v podobě zveřejnění intimních fotografií, pomluv a kariérního zničení. Soud musí vycházet z toho, že ze strany obžalovaného, např. ve vztahu k poškozené K. Š. nebyly dány známky užití násilí k dosažení sexuálního uspokojení po celou dobu jejich vztahu v letech 2011-2013. Poškozená S. potom rovněž, byť nebyla plnoletá, musela dobře chápat, co pramení z pozvání staršího muže na hotelový pokoj, tedy že zde bude provozován sex. I pokud by k tomuto byla přece jen donucena násilím, tak jak tvrdí obžaloba v bodě 1 svého žalobního návrhu, soud považuje za zcela nelogické, aby poškozená opětovně, nejméně v dalších třech případech znovu přistupovala na doprovod obžalovaného na hotelový pokoj, kdy pokaždé zde měla být donucena k sexuálním praktikám. V její výpovědi se vyskytuje také řada dalších nejasností, počínaje časovým zařazením jednání obžalovaného, kdy v tomto směru soud poukázal až na téměř jednoletý rozdíl v tom, jak poškozená vypovídala v přípravném řízení a jak u hlavního líčení, neschopností zapamatovat si místa, kde k takovému násilí vůči ní došlo, nenahlášení takto vysoce traumatizujícího zážitku ať již orgánům činným v trestním řízení, či minimálně blízkým rodinným příslušníkům. Rovněž v následné komunikaci s poškozenou Š., která se přímo obžalovaného dotýkala, neuvedla žádnou zmínku takového prožitku. Obhajoba dokonce poukazovala na další zásadní rozdíl ve výpovědi poškozené, která z počátku měla odůvodňovat svoje jednání tím, že měla strach, že obžalovaný zveřejní její intimní fotografie, které si pořídil bez jejího svolení a vědomí, ovšem následně již v procesním postavení svědka uváděla, že fotografie jí obžalovaný ukázal až na posledním setkání, tedy poté, co již třikrát došlo k jejímu znásilnění. Soud znovu poukazuje, že daný poznatek je neprocesní a nebylo k němu přihlíženo. Na druhou stranu však již dříve zmíněné nejasnosti a nelogičnosti ve výpovědi a chování poškozené, byly výraznou skutečností, která soud vedla ke konstatování důvodných pochybností v takovém rozsahu, pro který není možné obžalovaného uznat vinným z jednání, které je mu kladeno za vinu. Tyto na straně soudu přetrvaly, i přes závěry znaleckého zkoumání ve vztahu ke K. S., které ji hodnotily jako osobu věrohodnou z hlediska obecného i specifického a konstatovaly též existenci psychické újmy způsobené v přímé návaznosti na jednání obžalovaného. Soud opakovaně v rámci odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že nikterak nezpochybňuje odbornost slyšených znalců, ovšem stejně jako v případě K. Š., musel hodnotit jednání také u K. S. z hlediska možnosti, že obě dívky znalcům ve vzájemné shodě prezentovaly chybná data, která potom indikovaly vznik psychické poruchy v návaznosti na jednání obžalovaného. Vycházel přitom i ze vzájemné komunikace mezi oběma poškozenými, které spolu byly v kontaktu po více než půl roku před podáním trestního oznámení ze strany K. Š. a zahájení trestního stíhání obžalovaného. Jakkoliv soud nemůže a ani nechce označovat výpovědi obou poškozených za záměrně nepravdivé, je vázán povinností počítat s takovou možností, a pakliže se objeví skutečnosti, pro které daný závěr může být důvodný, či minimálně výrazným způsobem může zpochybnit vinu obžalovaného, přičítat takovéto hodnocení ve prospěch obžalovaného. Je třeba připomenout, že ke znaleckému zkoumání K. S. došlo s daleko větším rozestupem, než jako

tomu bylo u K. Š., přičemž v mezidobí jmenovaná potvrdila existenci dalšího dlouhodobého vztahu s mužem, který se vůči ní měl dopouštět rovněž psychického i fyzického násilí. Vyjádření znalců, že svou poruchu poškozená přičítá jednání obžalovaného, sice z hlediska nutnosti znalců spoléhat se na vstupní data podaná vyšetřovanou osobou soud chápe, nicméně je nemůže považovat za dostatečně průkazná, jak se k tomu vyjádřil již u poškozené K. Š.. S ohledem na tuto skutečnost, jakož i na důvodnou obavu z toho, že dívky měly důvod pomstít se obžalovanému za jeho jednání v průběhu vztahu, kdy soud nepochybuje, že zejména při jeho ukončení se mohla zhrzenost V. L., vzhledem k jeho povaze projevit vysoce obtěžujícím chováním, jako tomu ostatně bylo i u K. Š., soud musel konstatovat následující.

Ačkoliv nelze jednoznačně nevyloučit, že by se obžalovaný nemohl dopustit trestné činnosti, která je mu kladena ve vztahu ke K. S. veškeré shora popsané skutečnosti, a to i přes objektivně vypracované znalecké posudky z odvětví psychiatrie a psychologie, je při nutnosti postupovat na základě zásady vyhledávat důkazy nejen ve prospěch obžalovaného, ale též v jeho prospěch a přičítání jejich hodnocení ve smyslu zásady in dubio proreo, je třeba dospět k závěru o existenci natolik důvodných pochybností, že soud obžalovaného zprostil obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 10.1.2017, sp. zn. 1 KZV 37/2016 pro skutky uvedené v žalobním návrhu pod body 1-3, a to podle § 226 písm. b/ trestního řádu, tedy že v žalobním návrhu označený skutek není trestním činem. Soud tak postupoval proto, že podle něj došlo mezi K. S. a V. L. ke schůzkám na hotelových pokojích, stejně jako ve vztahu k věcem a finančním částkám, které obžalovaný poškozené dal, mohlo dojít k sepsání určitého dluhu a požadavku, aby tento byl splacen sexuálními službami, byť v tomto ohledu nejsou žádné další důkazy, avšak rozhodně soud nemá za prokázané, že by takovéto jednání ze strany obžalovaného bylo provázáno jakýmkoliv výhrůzkami či dokonce násilím, kterým překonal slovní i fyzický odpor poškozené a vynutil si opakované poskytování sexu.

K otázce ukládaného trestu a adheznímu řízení

Při rozhodování o druhu a výměře uložené sankce, soud přihlédl ke všem skutečnostem uvedeným v § 38 a § 39 trestního zákoníku a obžalovanému uložil níže odůvodněné tresty. Předně je třeba uvést, že v případě V. L. bylo na místě, z důvodu odsouzení pro více trestných činů, ukládat úhrnný trest v intencích § 43 odst. 1 trestního zákoníku, tedy podle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný.

V případě obžalovaného je takovýmto ustanovením § 230 odst. 3 trestního zákoníku, v jehož rámci byl jmenovaný ohrožen trestem odnětí svobody od šesti měsíců do čtyř let. Jak již bylo uvedeno výše, obžalovaný je starobním důchodcem, který nemá krom určitých podnikatelských aktivit žádné další, zejména rodinné vazby na území České republiky, kdy sám je občanem Ruské federace a trvalý pobyt má veden na území Slovenské republiky. Obžalovaný nebyl v minulosti soudně trestán, ať již na území České či Slovenské republiky, a dále též na dalších územích, na nichž se pohybuje, a to v Itálii, v Německu a v Rakousku. Danou skutečnost soud hodnotí jako jednu z nejvýznamnějších polehčujících okolností, s níž zákonodárce počítá (§ 41 písm. o) trestního zákoníku). Na druhé straně je třeba jako přitěžující okolnost zohlednit fakt, že obžalovaný svým jednáním spáchal více trestných činů (§ 42 písm. n) trestního zákoníku). S ohledem na tyto skutečnosti, jakož i specifika případu a osobnost obžalovaného tedy soud dospěl k závěru, že je na místě ukládat trest mírně pod polovinou zákonné trestní sazby, kdy vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného, je na tohoto možné působit trestem spíše mírnější a výchovné povahy, přičemž takovýto trest

není nezbytně nutné spojit s přímým výkonem odnětí svobody, ale je možné takovouto sankci koncipovat jako podmíněně odloženou. Soud proto uložil V. L. trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let. Znovu tak poukazuje, že se jedná o trest mírný, který by měl dát obžalovanému varování, aby se do budoucna oprostil od páchání trestné činnosti.

Soud pouze na doplnění dodává, že pokud se obžalovaný dožadoval při hodnocení své osoby zohlednění jím udávané skutečnosti, že údajně v roce 1968 s přáteli šňupal cukr, aby na rentgenových snímcích byly vidět stíny a nemuseli tak být nasazeni k invazi do Československa a tím způsobem tak projevil svůj odpor k okupaci, je takovéto tvrzení zcela nedoložitelné a nepoužitelné. Ve vztahu k invazi vojsk států Varšavské smlouvy je známa pro území bývalého Sovětského svazu toliko jedna výraznější známka protestu, a to dne 25.8.1968, kdy se na Rudém náměstí v Moskvě sešla skupina osmi obyvatel SSSR, jejichž demonstrace byla během chvilky eliminována policejními složkami. Jména daných osob jsou historicky doložitelná a obžalovaný mezi nimi rozhodně nefiguruje.

Danou sankci pak soud doplnil rovněž uložením trestu vyhoštění v intencích § 80 trestního zákoníku, neboť obžalovaný není občanem České republiky, ani na jejím území nemá povolen trvalý pobyt, resp. zde nemá žádné, pracovní, rodinné či sociální zázemí. Takovýto trest má soud za vhodný taktéž vzhledem k povaze trestné činnosti, která zabrání, aby na území České republiky kontaktoval další mladé dívky za účelem poskytování sexuálních služeb a v podstatě tak u jmenovaného bude představovat i způsob prevence, aby z případných intimních poměrů opět nenabyl potřeby kontaktovat své partnerky způsobem, který vybočuje z mantinelů zákonného chování. Vzhledem k menší škodlivosti jednání obžalovaného, než které mu bylo kladeno obžalobou za vinu, pak soud dospěl k názoru, že není na místě ukládat trest vyhoštění na neurčito, jak požadovala obžaloba, ale postačuje jeho stanovení v polovině zákonné výměry, tedy v délce pěti let.

V neposlední řadě soud musí věnovat pozornost též otázce náhrady škody a nemajetkové újmy, kterou v rámci trestního řízení uplatnila poškozená K. Š. prostřednictvím své zmocněnkyně JUDr. M. M.. Dané nároky přitom poškozená uplatnila řádně a včas a jejich vyčíslení je provedeno na č.l. 594-595. V rámci hlavního líčení soud uznal obžalovaného vinným z protiprávního jednání, které zasáhlo do integrity poškozené K. Š., a to v podobě přečinů neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací a přečinu nebezpečného pronásledování. Soud tedy primárně konstatuje, že jednáním obžalovaného byla skutečně poškozená způsobena újma v širším smyslu, a to zásahem jednak do důvěrnosti a integrity dat poškozené, které měla uložené v mobilním telefonu, a dále též do zájmu poškozené na ochranu nerušeného mezilidského soužití, který je konkretizován u daného přečinu ochranou tělesné a duševní integrity, osobní svobody a soukromí každého jedince. Soud tedy nepochybně, že poškozené vznikla v dané sféře újma v přímém důsledku jednání obžalovaného. V rámci uplatněného nároku však K. Š. tento opírala zejména o existenci posttraumatické stresové poruchy, která jí způsobila citelná omezení v běžném životě. Nemajetková újma tak byla vyčíslena zejména s ohledem na závěry znaleckého posudku k takové problematice. Jak již bylo uvedeno výše, nalézací soud však danou skutečnost, která byla součástí zamýšlené kvalifikace jednání obžalovaného, coby zločinu vydírání, nepovažuje za důvodnou. Jakkoliv tedy soud má za oprávněný nárok K. Š. vůči V. L., k jeho vyčíslení z hlediska právní kvalifikace jednání, kterým byl obžalovaný uznán vinným, by bylo na místě provádět další dokazování, které již směřuje nad rámec trestního řízení a jeho těžiště je proto lépe situovat do oblasti občanskoprávního řízení. S ohledem na

tuto skutečnost proto jmenovanou s jejím nárokem odkázal ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného (§ 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání (§ 253 odst. 3 tr. ř.).

Krajský soud v Brně
dne 24. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení:
Jana Zbořilová

JUDr. Michael Vrtek, Ph.D. v. r.
předseda senátu